Nr. 5

3 februari 1962

VERSCHIJNT WEKELIJKS

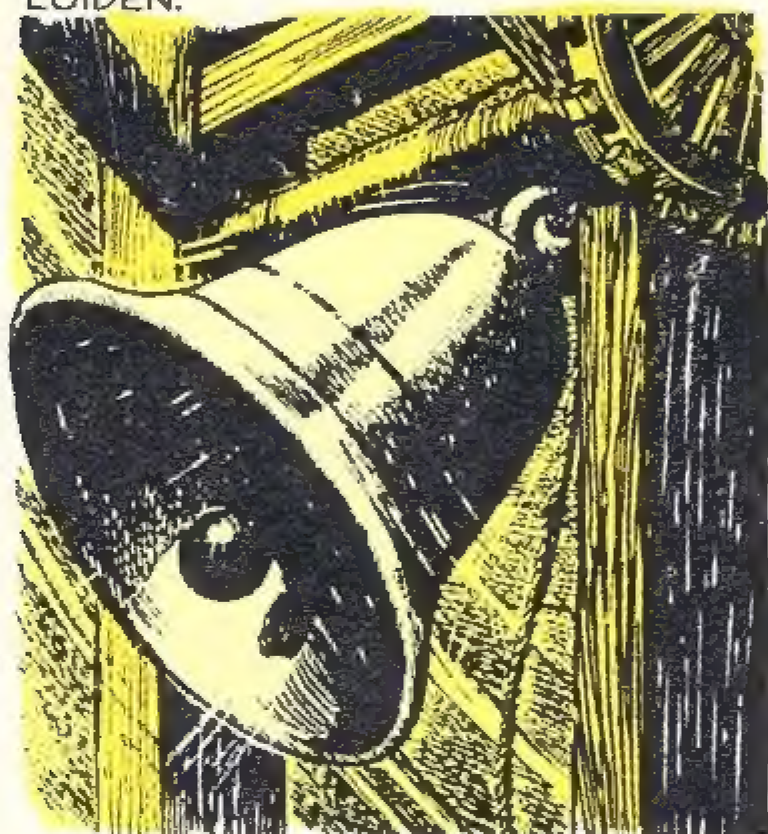

SJORS

van de Rebellenclub

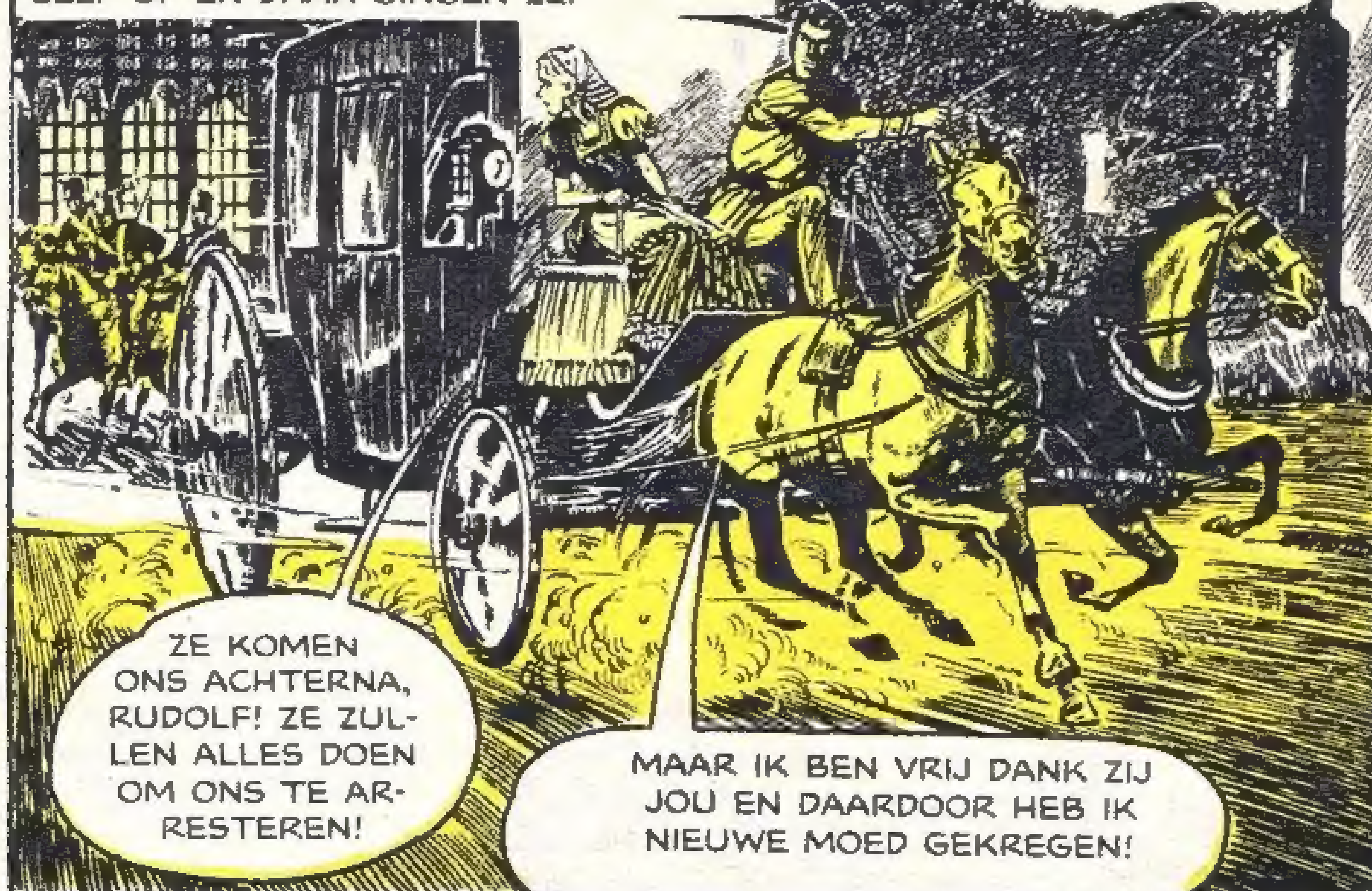
De samenzwering tegen prins Rudolf

IN DE TOREN VAN HET KASTEEL BEGON EEN ALARMKLOK TE LUIDEN.

PRINS RUDOLF, DIE IN HET SLOT GEVANGENGEHOUDEN WERD, WAS DOOR PRINSES ANITA BEVRIJD.

MAAR DE HOOFDSTAD LAG VELE MIJLEN VAN HEN VERWIJDERD. ANITA VERTELDE RUDOLF DAT MAARSCHALK VAN STORNHEIM 'S MORGENS OM ACHT UUR HET VOLK ZOU TOESPREKEN EN ZE HOOPTE VURIG, DAT DE PRINS VOOR DIE TIJD AAN ZIJN VOLK DE WAARHEID ZOU KUNNEN MEEDELEN.

EEN SALVO VAN SCHOTEN DAVERDE TOEN ZE VAN DE BOK SPRONGEN. DE PAARDEN HOLDEN DOOR.
VLUG, RUDOLF, DE SOLDATEN ZIJN VLAKBIJ!
SPRING MAAR, IK VOLG JE!

EVEN LATER RIEP DE AANVOERDER VAN DE SOLDATEN:
HIERHEEN, MANNEN! KIJK NOU EENS, DE PRINS EN DAT MEISJE ZIJN OMGEKOMEN!

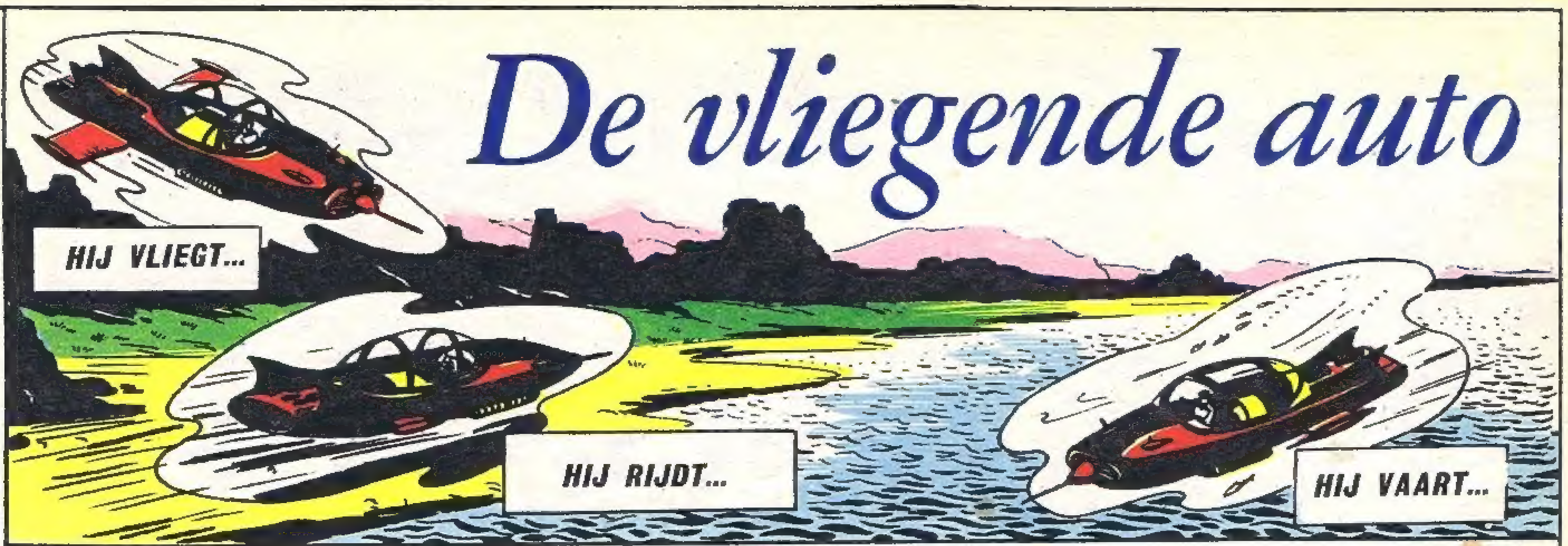

ANITA EN RUDOLF HADDEN ZICH IN DE STRUIKEN VERBORGEN EN KEKEN GESCHROKKEN TOE.
HET ENIGE DAT WE NOG KUNNEN DOEN IS DE MAARSCHALK INLICHTEN.
GELUKKIG DAT DE PAARDEN NIET GEWOND ZIJN. MAAR DAT ONGELUK KAN ONS HELPEN!
DE MAARSCHALK ZAL DENKEN DAT WE VERDRONKEN ZIJN. MAAR WAT WIL JE NU DOEN?

ZE GINGEN NAAR DE TOREN EN DE PRINSES ZEI:
ER IS EEN GEHEIME GANG VAN DEZE TOREN ONDER DE RIVIER DOOR NAAR HET KASTEEL VAN MIJN OOM.
MAAR... IK BEGRIJP JE NIET.

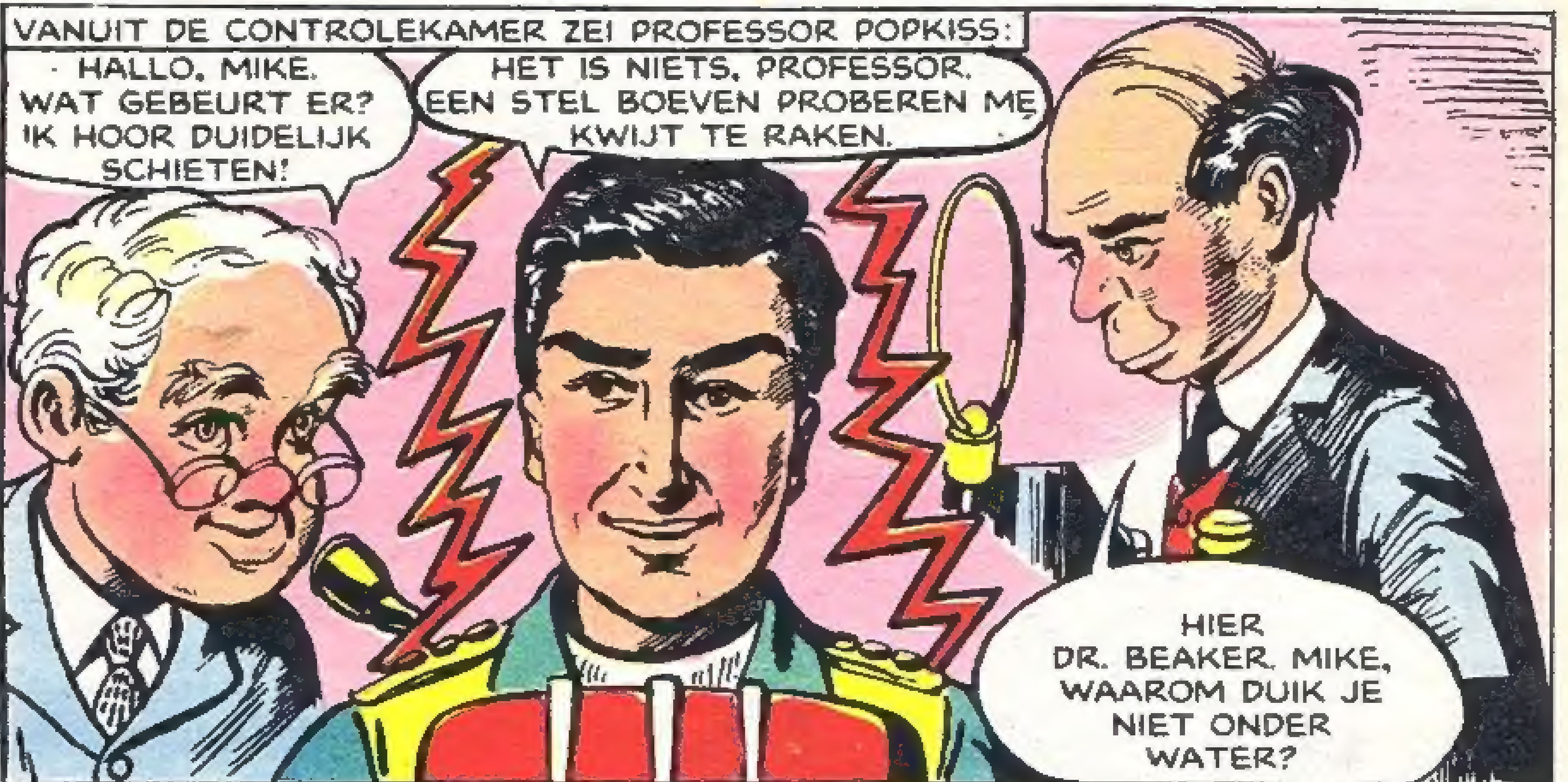

VERBAASD GING RUDOLF MET HAAR MEE DOOR DE GANG.
OVER EEN UUR ZAL DE MAARSCHALK DE TROON VOOR ZICH OPEISEN. IK ZAL JE UITLEGGEN WAT WE MOETEN DOEN OM DAT TE VOORKOMEN.
IK WEET NIET WAT JE BEDOELING IS, MAAR IK KRIJG WEER HOOP.

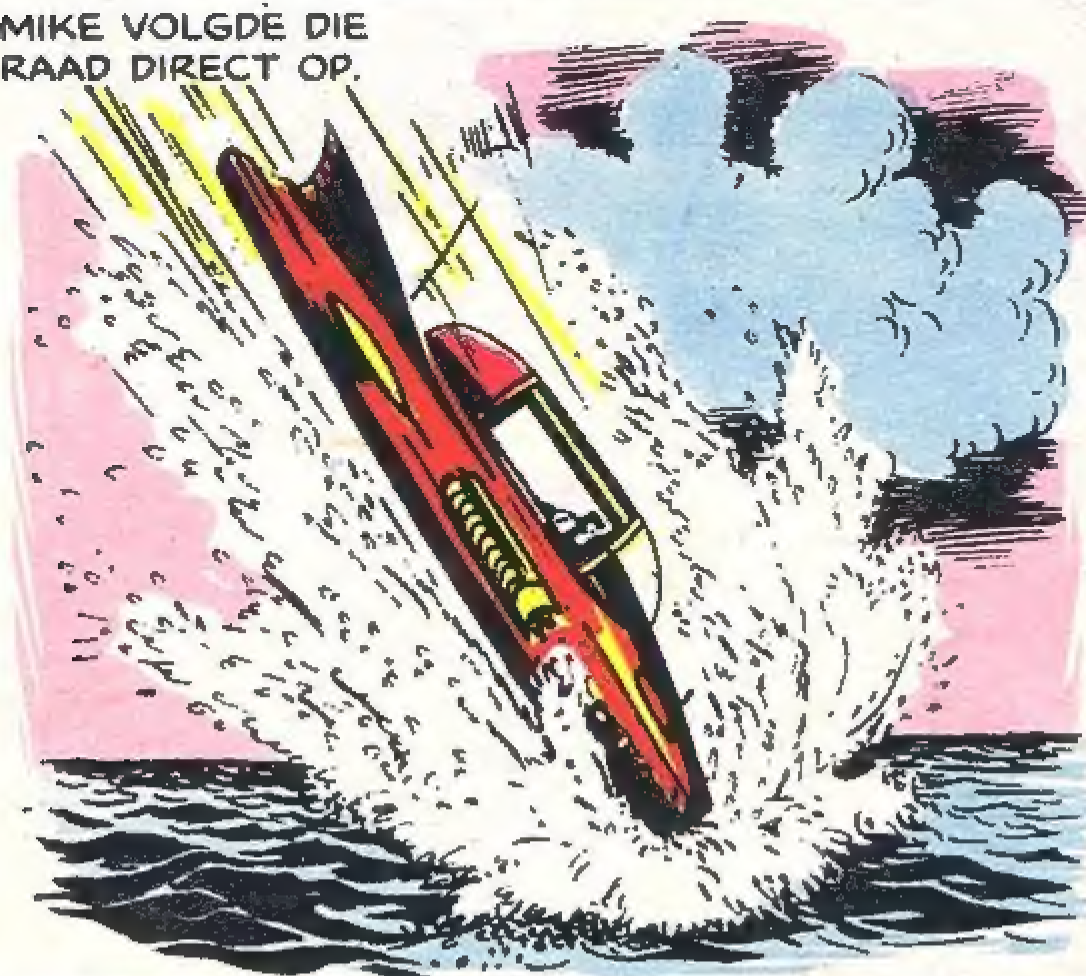

OP DAT OGENBLIK STOND MAARSCHALK VAN STORNHEIM KLAAR OM NAAR HET MARKTPLEIN TE GAAN.
UW RIJTUIG STAAT VOOR.
GOED, IK BEN KLAAR.
JA, IK BEN KLAAR... KLAAR VOOR DE LAATSTE STAP, WAAR IK JAREN NAAR HEB UITGEZIEN EN DIE MIJ HEERSER OVER HILVANIA ZAL MAKEN.

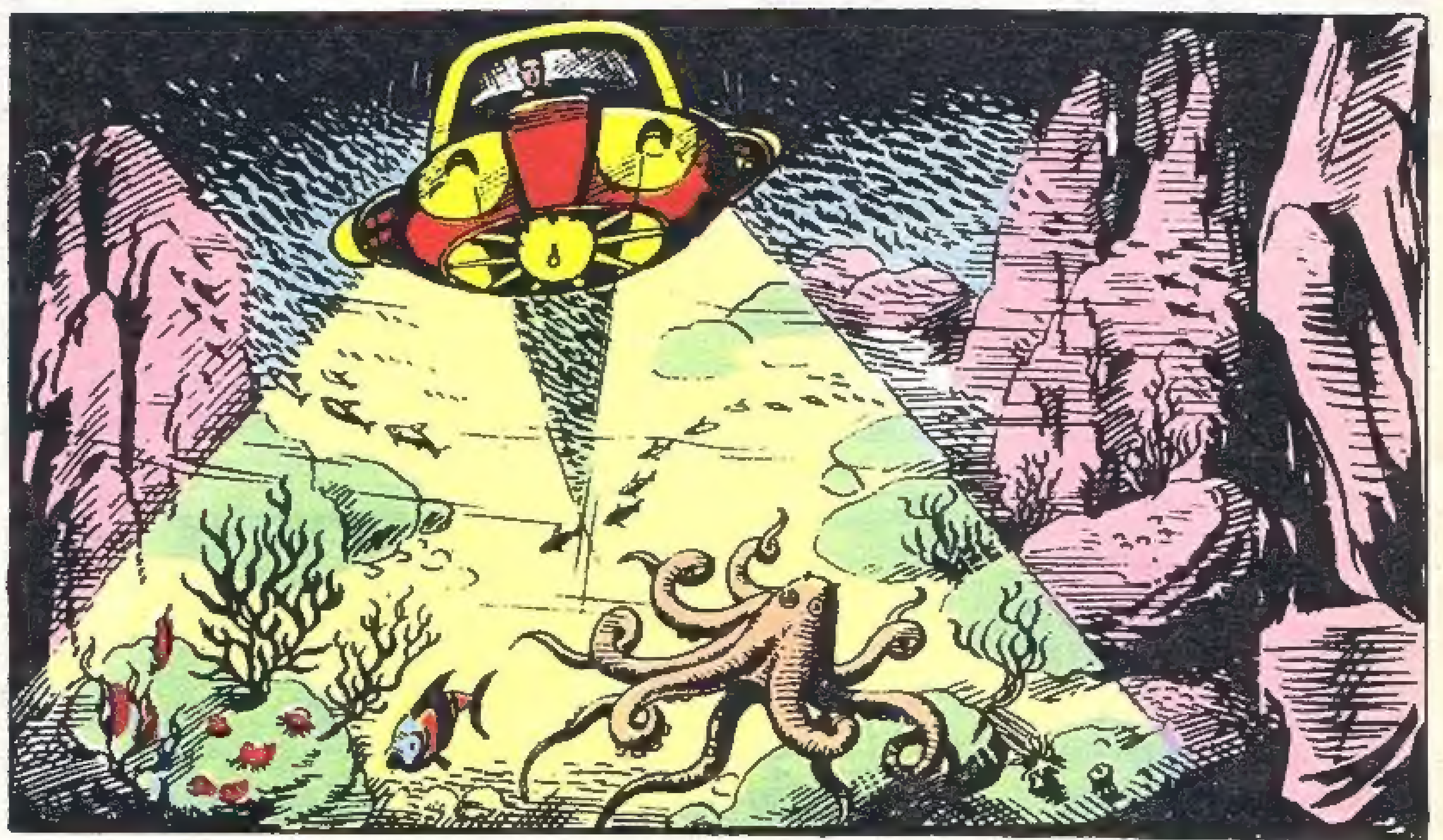
De vliegende auto

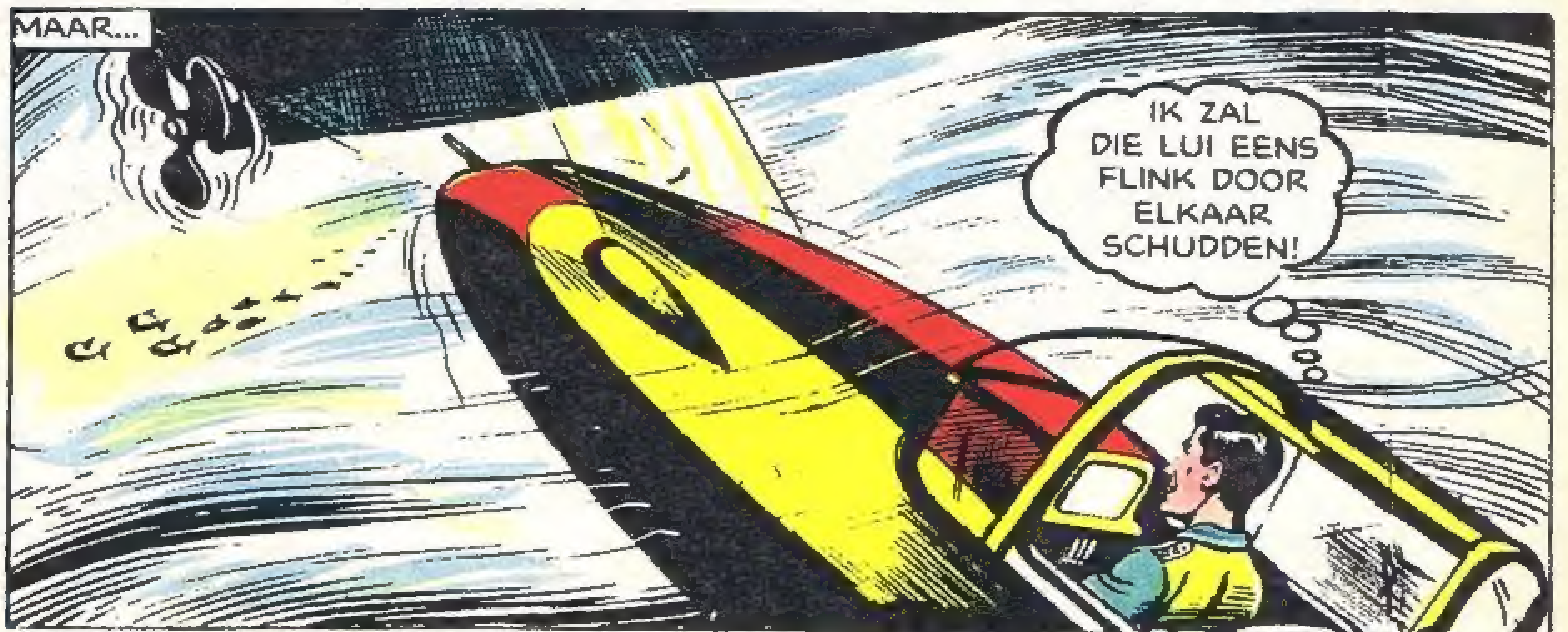

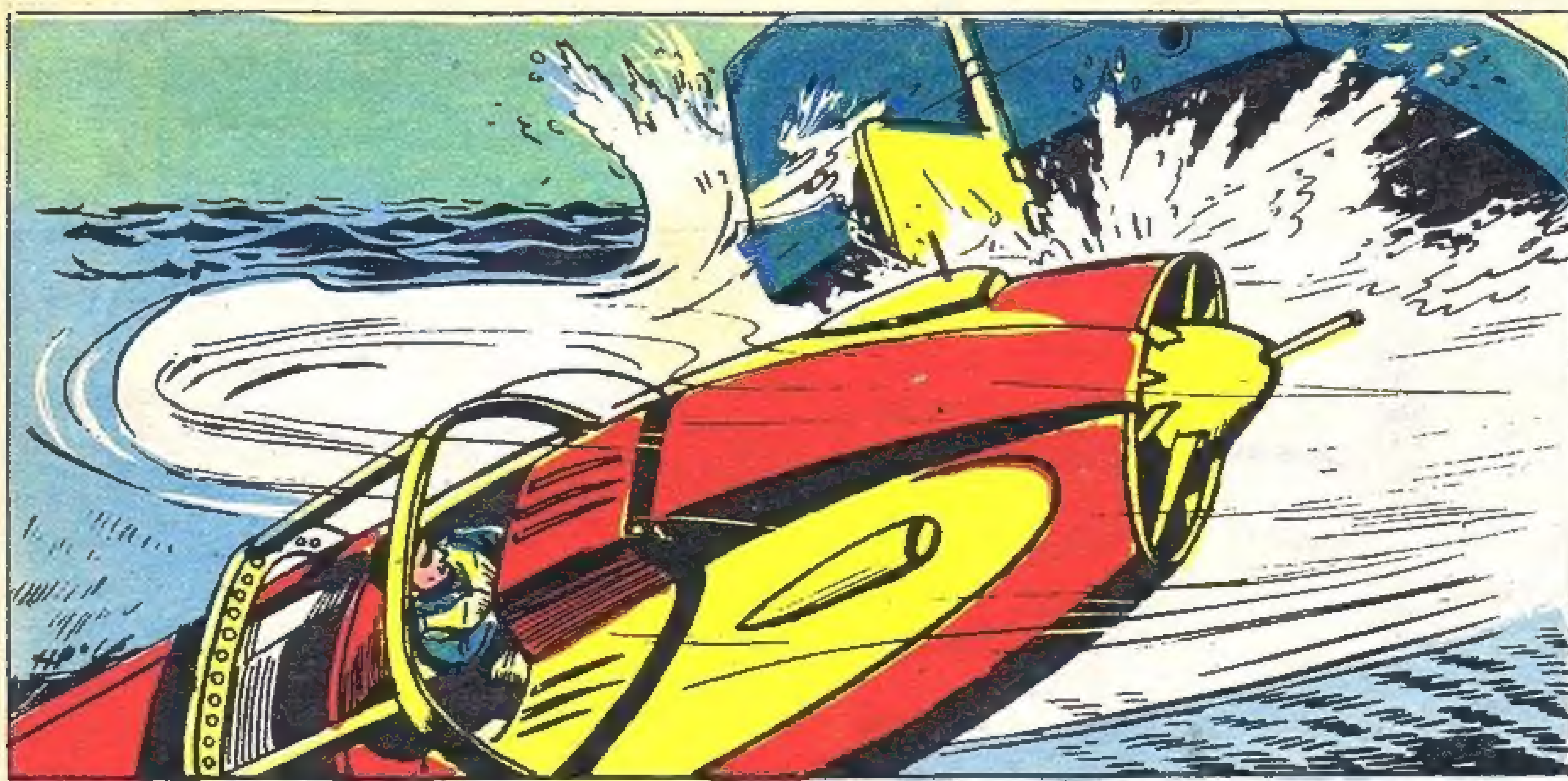

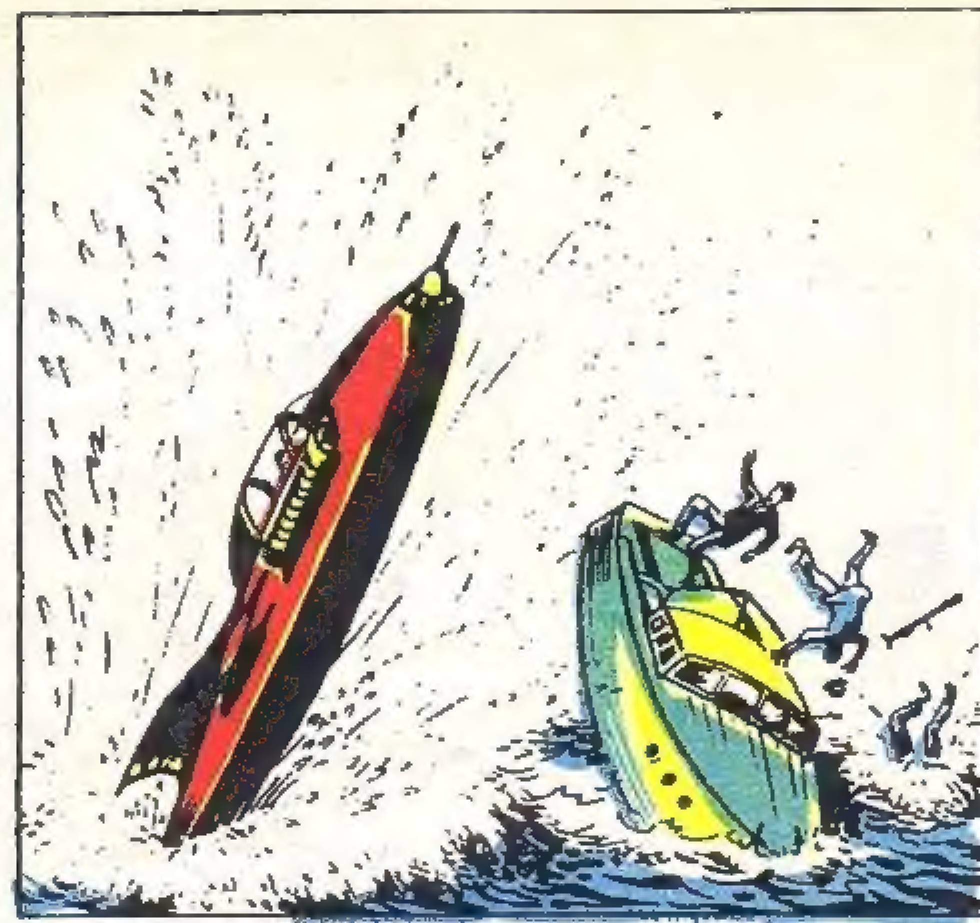

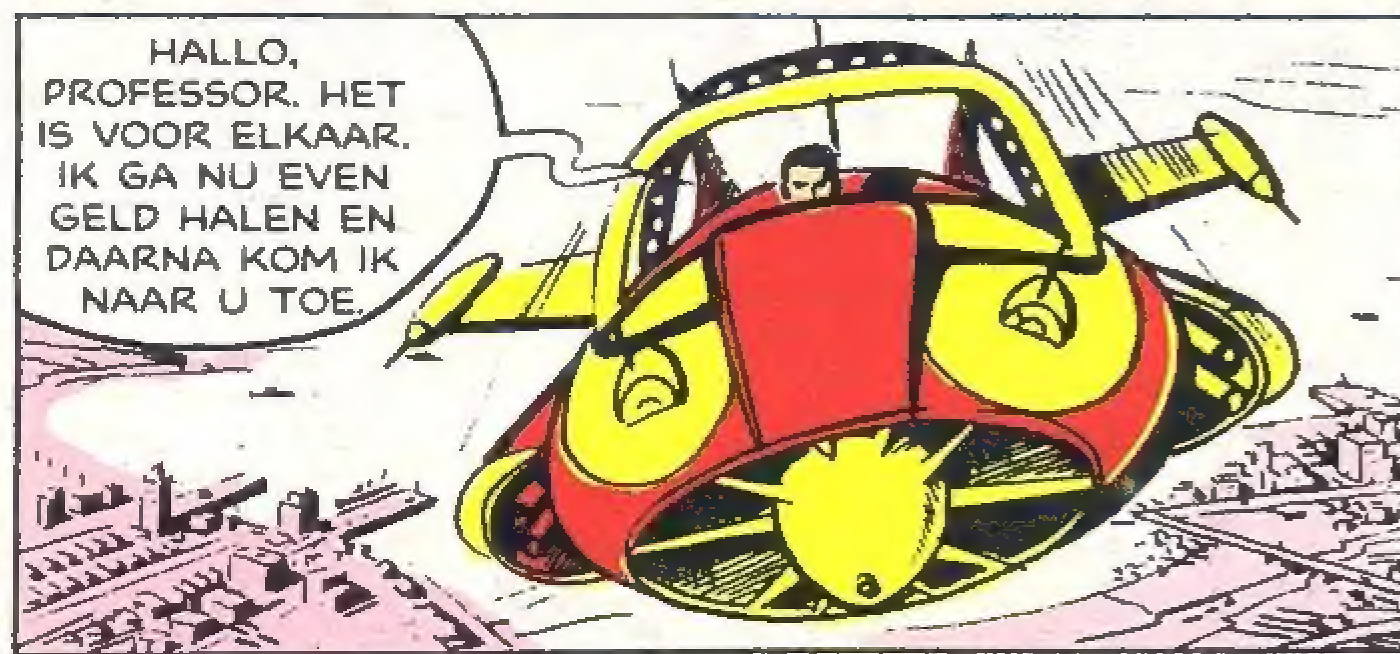

EVEN LATER VERSCHEEN ER EEN POLITIEBOOT.
BEDANKT, MENEER! DE REST DOEN WIJ WEL!

HALLO, PROFESSOR. HET IS VOOR ELKAAR. IK GA NU EVEN GELD HALEN EN DAARNA KOM IK NAAR U TOE.

DE DAG DAARNA LANDDE EEN AMERIKAANS VLIEGTUIG OP HET VLIEGVELD VAN SYDNEY IN AUSTRALIË.
T. WATTS

ER STAPTEN TWEE MANNEN UIT...
IK HOOP DAT WE METEEN AAN DE GANG KUNNEN GAAN!
ALS JE PLANNEN SLAGEN, ZULLEN WE HEEL WAT GELD VERDIENEN!

WE HOEVEN IN ELK GEVAL NIET BANG TE ZIJN VOOR DE VLIEGENDE AUTO. DIE IS VER WEG!

IEMAND KWAM HEN AFHALEN...
KUN JE ONS DIRECT NAAR KARMARA BRENGEN, GELLER?
AAC

JA, EN WE KUNNEN DAAR METEEN ONZE SLAG SLAAN! ALLES IS KLAAR!

Pepita en haar poppen

EN DAAR GING PEPITA MET HAAR POPPENKAST. ZE HAD WEINIG GELD, MAAR ZE WILDE KOSTE WAT HET KOST DE FAMILIE BONELLI HELPEN. ZE TROK DE HELE DAG DOOR EN 'S AVONDS SLIEP ZE LANGS DE KANT VAN DE WEG.

LORENZI IS EEN SLAVEN-DRIJVER! HET HELE DORP IS VAN HEM. DAAROM DURFT NIEMAND IETS TE ZEGGEN. IK WERK IN ZIJN WASSERIJ.

DE WASSERIJ LAG BIJ HET MARKTPLEIN.
HIER WERKTEN DE VROUWEN VAN VROEG TOT LAAT, MAAR ZE VERDIENDEN WEINIG.

DANK JE VOOR DE RIT, KIND.
ZE IS AARDIG, MAAR ZE KIJKT NET ZO ZUUR ALS DE VROUWEN IN DE WASSERIJ.

NIEMAND LACHT HIER OOIT, GELOOF IK. DAT KOMT ZEKER DOOR DIE LORENZI.

PEPITA WILDE IEDEREEN BLIJ MAKEN EN OP DE MARKT BLEEF ZE STAAN.
IK ZAL HIER EEN VOORSTELLING GEVEN, DAN WORDEN DE MENSEN BLIJ EN VERDIEN IK IETS!

PEPITA MAAKTE DE POPPENKAST KLAAR.
HEE, ZEG, HEB JE HET BORD NIET GEZIEN?

VERBODEN TE BEDELEN,
MUZIEK TE MAKEN
OF DE OPENBARE ORDE
TE VERSTOREN.
A. LORENZI

MAAR, AGENT... IK HEB GELD NODIG OM ETEN TE KOPEN VOOR MIJZELF EN...
ALS JE NIET WEGGAAT, ARRESTEER IK JE!

15

Het vliegtuig in de wildernis

SLOT

door Margaret Ruthin

KORTE INHOUD: *Jill Ormond heeft met haar vriendin Marcelle Duhamel drie weken vakantie doorgebracht op het bedrijf van haar oom Dick in de jungle van Birma. Op de laatste dag van deze vakantie komt plotseling het bericht dat er twintig kilometer verder een vliegtuig is neergestort. Dick Ormond en Jacques Duhamel, de vader van Marcelle, gaan met de bedienden op onderzoek uit, terwijl de twee meisjes met de voorman U Shwe en diens zoon achterblijven. 's Nachts wordt het bedrijf door bandieten, de zogenaamde dacoits, overvallen. De volgende morgen brengt een boodschapper van Ormond een brief. Hij vertelt dat bij het vliegtuigwrak een grote hoeveelheid bankpapier is aangetroffen. Even later zijn U Shwe en zijn zoon verdwenen. De meisjes willen Boh Thauk, de aanvoerder van de dacoits, met een boodschap naar Dick Ormond sturen, maar hij weigert. Dan beladen ze de olifant Naga en gaan zelf. 's Avonds bereiken ze het wrak, dat belegerd wordt door de intussen ook hierheen getrokken dacoits. Dick Ormond, dokter Duhamel, de bedienden en de bemanning zijn gewond, maar de dokter knapt vlug op. De gewonden worden buiten het vliegtuig verzorgd. Jill keert terug naar het wrak om de dacoits af te leiden. Dick Ormond gaat op Naga hulp halen. Marcelle wordt door de dacoits gepakt, maar Jill bevrijdt haar. Boh Thauk en zijn bende ontdekken de gewonden, maar Jill weet hen te ontwapenen.*

Langzaam, telkens met een hand voor zich uit tastend om de aanrakingen met stenen of twijgen te vermijden, kropen Jill en Marcelle weg uit de kring van de dacoits. Het vuur was thans nog slechts een hoopje dof gloeiende as en ook de flauwe gloed daarvan zou spoedig geheel gedoofd zijn. Jill begon te vermoeden dat de dacoits met de aanval zouden wachten tot al het licht verdwenen was.

Vanuit het struikgewas aan de andere zijde van de kleine vlakte werd een enkel schot gelost en de kogel sloeg in de stam van een boom schuin vóór de beide meisjes.

Op het geluid van het schot bleven zij onbeweeglijk liggen, bevreesd dat zij gezien waren, maar toen het een volle minuut stil bleef, kropen zij weer verder en enige ogenblikken later bereikte Jill de eerste boom. Ze kwam overeind en een moment later stond Marcelle bij haar.

Zij tuurden luisterend in de richting vanwaar zij waren gekomen. De knal van een tweede schot daverde door de jungle en bij het licht daarvan werden de ineengedoken gestalten van Boh Thauk en de andere dacoits rond het stervende vuur een paar seconden zichtbaar.

Toen klonk het schuifelen van vlugge

voetstappen. Een dubbel salvo daverde en de flitsen belichtten een man, die naar het midden van de open ruimte holde. Even keerde de stilte terug en toen begonnen opgewonden stemmen te kakelen.

„Dat is Boh Thauk," zei Jill. „Die dacoit heeft de prop uit zijn mond genomen."

Terwijl ze nog sprak, riep Boh Thauk iets en onmiddellijk daarop hoorden de meisjes de tweede bandiet door het struikgewas breken en naar zijn kameraden rond de vuurresten lopen.

Alle gevangenen zouden thans spoedig bevrijd zijn. . .

„En de boeven weten waar onze gewonden zijn," zei Marcelle. Haar stem trilde van schrik. „We zijn verloren, Jill. Wat kunnen we nu nog doen?"

„We moeten proberen hen daar bij elkaar te houden," antwoordde Jill. Ze richtte de revolver die ze in de rechterhand hield, iets hoger dan de hoofden van de bandieten en trok af.

Het wapen spoot een korte, felle vlam en de echo van het schot rolde door de wildernis. Een moment later ritselde het struikgewas achter hen en vóór de vriendinnen zich konden omkeren om te schieten, hadden sterke armen hen gegrepen en werd een hand op hun mond gedrukt.

Het gebeurde zo vlug en de armen van hun aanvallers omknelden hen zo stevig, dat noch Jill, noch Marcelle kans kreeg haar wapen te gebruiken. Zij werden vlug tussen de bomen weggedragen. . . tot in de duisternis vóór hen een stem klonk. Er volgde nog een kort commando in het Birmaans en iemand die een elektrische lantaarn aanflitste, trad op hen toe. De lichtstraal werd op het gezicht van Jill en Marcelle gericht.

„Wel verdraaid! Dat. . ."

„Oom!" gilde Jill. „Oom Dick!"

„Sssst."

Maar dat „Sssst" had geen succes, want Marcelle huilde en lachte tegelijk van opluchting.

Jill had zich het eerst hersteld; ze lichtte haar oom in over de positie van de bandieten, waarna hij haastig enkele bevelen gaf. Donkere gestalten — soldaten in het uniform van het Birmaanse leger — omsingelden de open ruimte. Een waarschuwingssalvo uit dertig geweren maakte de dacoits duidelijk dat tegenstand nutteloos was. Slechts Boh Thauk, buiten zichzelf van woede over zijn nederlaag op het moment dat hij meende te zegevieren, stortte zich op de dichtstbijstaande soldaat en wilde hem het geweer ontrukken. De soldaat was vlugger en een goed gerichte kolfstoot deed de aanvoerder van de bende achterovertuimelen. Enige minuten later waren de dacoits weer geboeid.

HOOFDSTUK XIV

Het vuur werd opnieuw ontstoken en binnen korte tijd was er de opgewekte drukte van een kampleven. Tenten werden opgezet, rantsoenen en hete koffie uitgedeeld en gretig verorberd. De officier die het bevel over de soldaten voerde, begaf zich met Marcelle naar de plaats waar de gewonden lagen om zich van hun toestand te overtuigen en maatregelen te nemen voor hun vervoer.

Nadat de bedienden en de leden van de vliegtuigbemanning waren verzorgd en Marcelle er zich van overtuigd had dat haar vader buiten gevaar was, voegde ze zich bij Jill, die naast haar oom zat. Dick Ormond, wiens been deskundig gespalkt was, terwijl ook zijn gewonde schouder goed verbonden was, vertelde de beide meisjes zijn verhaal.

Kort nadat hij op de rug van Naga vertrokken was naar het kamp dat in de jungle zijn hoofdkwartier was, bedacht hij opeens dat zijn gebroken been het hem onmogelijk maakte de Lander van dokter Duhamel te gebruiken. Hij besloot het kamp niet aan te doen en met de olifant regelrecht naar het dichtstbij gelegen spoorwegstation te rijden en daar hulp te halen. Met dit besluit redde hij zijn leven, omdat hij thans ontkwam aan de wachtende bandieten van Boh Thauk, die opdracht hadden hem te vermoorden.

Tegen de middag, toen hij bijna aan het einde van zijn krachten was, ontmoette hij een der afdelingen soldaten, die waren uitgezonden om de jungle af te zoeken naar het vermiste vliegtuig. Een hospitaalsoldaat spalkte zijn been en verbond zijn schouder en daarna leidde hij de militairen terug naar de heuvel waar de vliegmachine was neergestort. Zij

Een goed gerichte kolfstoot deed hem achterovertuimelen.

naderden de plaats van de ramp juist toen de eerste schoten tussen de „reddingsploeg" van Boh Thauk en de meisjes werden gewisseld. De bevelvoerende officier liet een omtrekkende beweging maken en de rest wisten de twee vriendinnen.

„Tegen de ochtend kunnen we nog meer detachementen soldaten verwachten," vervolgde Dick Ormond. „Het Birmaanse leger is tegenwoordig zeer modern georganiseerd en we hebben radiografisch contact gehad met het hoofdkwartier en met de autoriteiten in Rangoon. We kunnen er dus zeker van zijn dat... Jill... Jill! Zit je te knikkebollen?"

„Tegen de ochtend kunnen we nog meer detachementen soldaten verwachten," vervolgde Dick Ormond.

Hij boog zich over naar zijn nicht en wilde haar heen en weer schudden, maar trok zijn hand terug toen hij zag dat ook Marcelle sliep. Nu de spanning was geweken, lieten de vermoeienissen en emoties van de afgelopen achtenveertig uur zich gelden en de twee meisjes waren, ondanks de ongemakkelijke houding waarin zij zaten, in slaap gevallen.

Dick riep een paar passerende soldaten en zij droegen Jill en Marcelle, die rustig doorsliepen, naar een tent waarin twee veldbedden waren opgeslagen.

De volgende morgen verlieten zij de plaats van de ramp, die hun ook bijna noodlottig was geworden, en gingen terug naar het junglekamp van Dick Ormond, boven op Naga en begeleid door twee soldaten. De vreugde over de goede afloop van hun belevenissen werd echter getemperd door de vrees voor het lot van U Shwe en zijn zoon, die, zoals zij thans wisten, in de macht van de bandieten waren achtergebleven. Maar bij hun aankomst in het kamp bleken de beide trouwe dienaren zich daar in blakende welstand te bevinden. Het was de twee Birmanen gelukt te ontsnappen en zij hadden zich in de nabijheid verborgen gehouden tot de dacoits waren vertrokken.

Vierentwintig uur later kwam een lange colonne uit de jungle het kamp binnen... de soldaten, die de redders waren geweest en thans de gewonden op draagbaren vervoerden. Dokter Duhamel en Dick Ormond bereden een olifant, die in zijn draagmanden ook de nieuwe bankbiljetten voor de Bank van Birma torste, het fortuin dat bijna de buit van Boh Thauk en zijn bandieten was geworden.

Er werd die dag feestgevierd in het kamp van Dick Ormond en na afloop van een maaltijd, die een hoogtepunt was in de kookkunst van U Shwe, keerde de vader van Marcelle zich glimlachend tot Jill en zei: „De commandant van de soldaten heeft een radiobericht ontvangen, Jill, dat je ouders de reis niet hebben voortgezet met het schip, waarop zij passage hadden geboekt en dat inmiddels is vertrokken. Zij logeren thans in een hotel in Rangoon als gasten van de regering."

„O!"

Jill keek een beetje ontdaan, terwijl ze zich afvroeg wat haar vader van deze vertraging zou denken. Zijn tijd was druk bezet met het regelen van zakelijke aangelegenheden en het houden van belangrijke besprekingen. Dokter Duhamel scheen te vermoeden wat haar gedachten waren, want hij glimlachte opnieuw toen hij vervolgde: „De reisplannen van je ouders worden niet in de war gebracht en je vader verliest geen kostbare tijd. De regering heeft maatregelen getroffen om jullie met een speciaal vliegtuig naar Colombo te brengen, dat is de volgende haven waar de boot aanlegt. Gedurende jullie verblijf in de hoofdstad organiseert het gouvernement een toer langs de bezienswaardigheden en een bezoek aan de vermaarde Shwe-Dagon-pagode. Jou en Marcelle wacht een grootse ontvangst bij aankomst in de hoofdstad."

Even was het stil en toen liet Marcelle zich horen.

„Vader, we weten nog niet hoeveel geld we hebben gered. Ik heb de indruk gekregen dat er duizenden en duizenden bankbiljetten met het vliegtuig werden vervoerd. Was het een fantastisch groot bedrag?"

„De commandant heeft me het bedrag genoemd: vijf miljoen ropijen," antwoordde haar vader. Er verscheen een tinteling in zijn ogen. „Van hem heb ik ook vernomen dat de regering heeft besloten jullie een flinke beloning te schenken."

„Ah!" De stem van Marcelle klonk een beetje opgewonden. „Jill en ik hebben daarstraks juist gesproken over onze kansen op een beloning. We waren allebei van mening dat ons wel iets toekomt voor wat we hebben gedaan."

Dokter Duhamel keek zijn dochter verbaasd aan.

„Wat?" zei hij op afkeurende toon. „Zo'n opmerking had ik van jou niet verwacht, Marcelle. Het is ook niets voor jou om zo iets te zeggen. We helpen toch onze medemensen niet om daarvoor te worden beloond? Je stelt me teleur. Ik ben overtuigd dat Jill zich niet bezorgd maakt over een beloning."

„O ja, vader," verklaarde Marcelle. „Jill is het met me eens." Ze wendde zich tot haar vriendin. „Nietwaar, Jill?"

Jill aarzelde een ogenblik en bloosde onder de scherpe blik, die haar oom Dick op haar richtte. Toen haalde ze diep adem en zei: „Ja, in zekere zin zou ik ook graag een beloning ontvangen. Marcelle en ik hebben het erover gehad en..."

„Maar, Jill," onderbrak Dick Ormond zijn nicht. „Ik moet hetzelfde zeggen als dokter Duhamel: dit had ik van jou niet verwacht. Ik sta verbaasd."

„Laat u me alstublieft uitspreken, oom," zei Jill zacht. „We vragen geen beloning in geld, maar verlof om naar Mandalay te rijden... op Naga en niet in de Lander van dokter Duhamel."

„Op de olifant?" zei Dick Ormond. „Maar heb je jezelf rekenschap gegeven wat dat betekent? Die tocht gaat in een langzaam tempo, met ongemakken en het is..."

„Oom Dick..." en Marcelle kreeg een kleur terwijl ze dat zei en ze vervolgde vlug: „Ik hoop dat u me toestaat u oom Dick te noemen. Vader en u brengen veel tijd in de jungle door. U weet hoeveel wonderlijk mooie dingen daar zijn te zien en te horen..."

„O ja; we *verheugen* ons nu al op de natte moesson, die elk ogenblik in volle

hevigheid kan beginnen," zei Dick Ormond droog.

„Jill en ik. . . wij arme beklagenswaardige meisjes. . . we zullen spoedig aan boord van het schip zijn, terug naar Europa. Misschien komen we nooit meer in Birma. Daarom willen we nog zo graag een paar dagen in de jungle doorbrengen. We willen door die woeste, maar toch ook bekoorlijke wildernis rijden, de kleine, schilderachtige dorpjes zien, de klokjes van de tempels horen klingelen. Wij. . ."

Ze brak haar woorden af toen ze zag dat haar vader de toppen van zijn wijsvingers op de oren drukte. Ze glimlachte. Want ze kende het gebaar; het betekende dat ze het pleit gewonnen had.

De militaire marconist zat even later voor zijn toestel om overleg te plegen met de autoriteiten en een telegram te verzenden naar de ouders van Jill. Hun toestemming om de tocht naar Mandalay per olifant af te leggen, kwam spoedig binnen.

Halverwege de middag van diezelfde dag verlieten Jill en Marcelle het kamp, gezeten op de rug van Naga, die thans werd geleid door een kornak. Achter hen volgde een tweede olifant, beladen met een kampeeruitrusting en met twee Birmaanse soldaten, die als gewapend escorte van de beide meisjes zouden optreden. De avond van de derde en laatste dag van hun tocht naar Mandalay, de stad, die eens de residentie der koningen van Birma was geweest, bereikten zij de zuidelijke rand van de jungle en zetten daar de tenten op.

In de noordelijk gelegen heuvels vielen reeds de eerste moessonregens. Hier in de vlakte was het nog droog en na het avondmaal zaten de twee vriendinnen aan de ingang van hun tent.

In de nabijheid stond een tempel; de kleine bellen op het dak zwaaiden zacht heen en weer op de avondbries en lieten melodieuze klanken horen. Dezelfde zachte wind bracht hun de geuren en geluiden van de jungle — de reuk van tropische bloemen, het bruisen van de snel wassende rivier en eenmaal, ver weg, het brullen van een hongerige tijger.

Morgen zouden zij in Mandalay op de trein stappen, de wildernis achter zich latend, terug naar de beschaving. De gebeurtenissen van de afgelopen weken, vooral de opwindende belevenissen bij het vliegtuigwrak, gingen aan hun geest voorbij.

Het was Jill, die tenslotte uitsprak wat ook Marcelle dacht: „We hebben een heerlijke vakantie gehad en een spannend avontuur beleefd. We zullen ons verblijf in de jungle van Birma nooit vergeten."

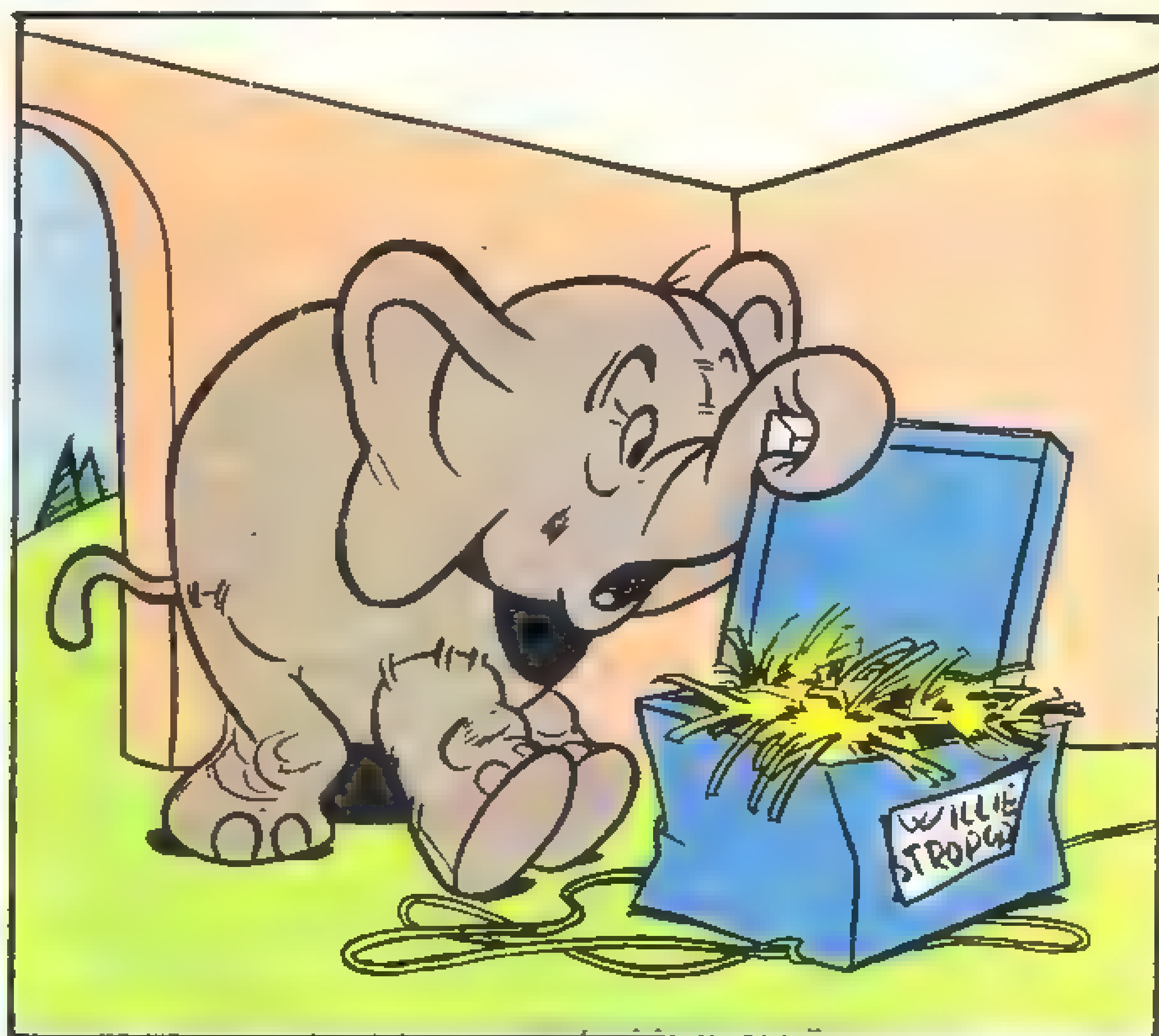
E I N D E

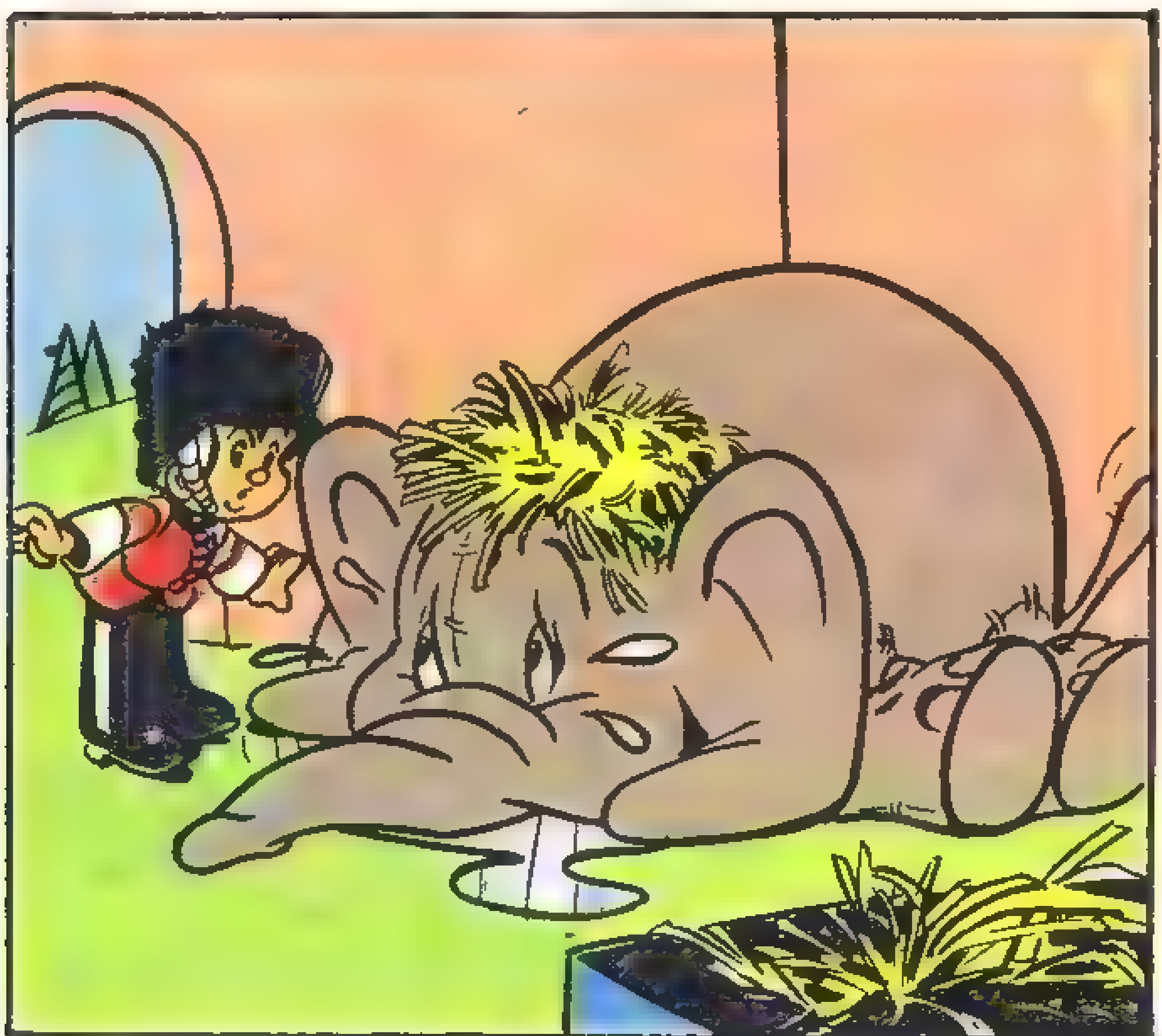
SPELEND

Willie Stropop had in een winkel een voorraad stro besteld, maar toen hij later een pakje kreeg en dat openmaakte, zat er een strooien hoed in. „Wat moet ik daarmee?" zei hij. „Ik heb stro besteld om op te eten." Hij zag niet dat er aan de hoed een kaart hing waarop stond: Della.

Toen zag Tommie dat Willie de hoed aan het opeten was. „Vreemd," mompelde hij. „Willie moet erge honger hebben." Intussen had Della ook een pak gekregen en daar zat alleen stro in in plaats van de hoed die hij besteld had. Ook hij zag niet het briefje op de doos: Willie Stropop.

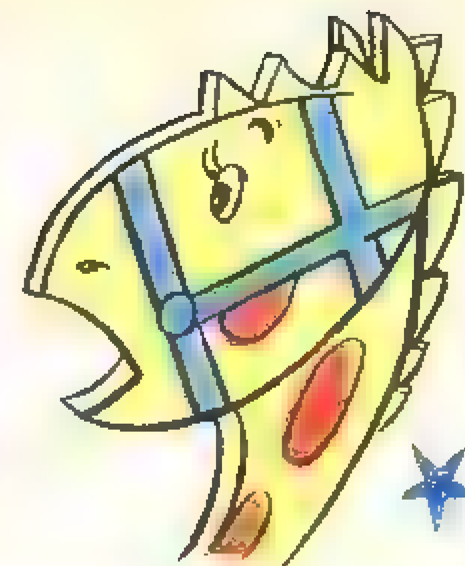

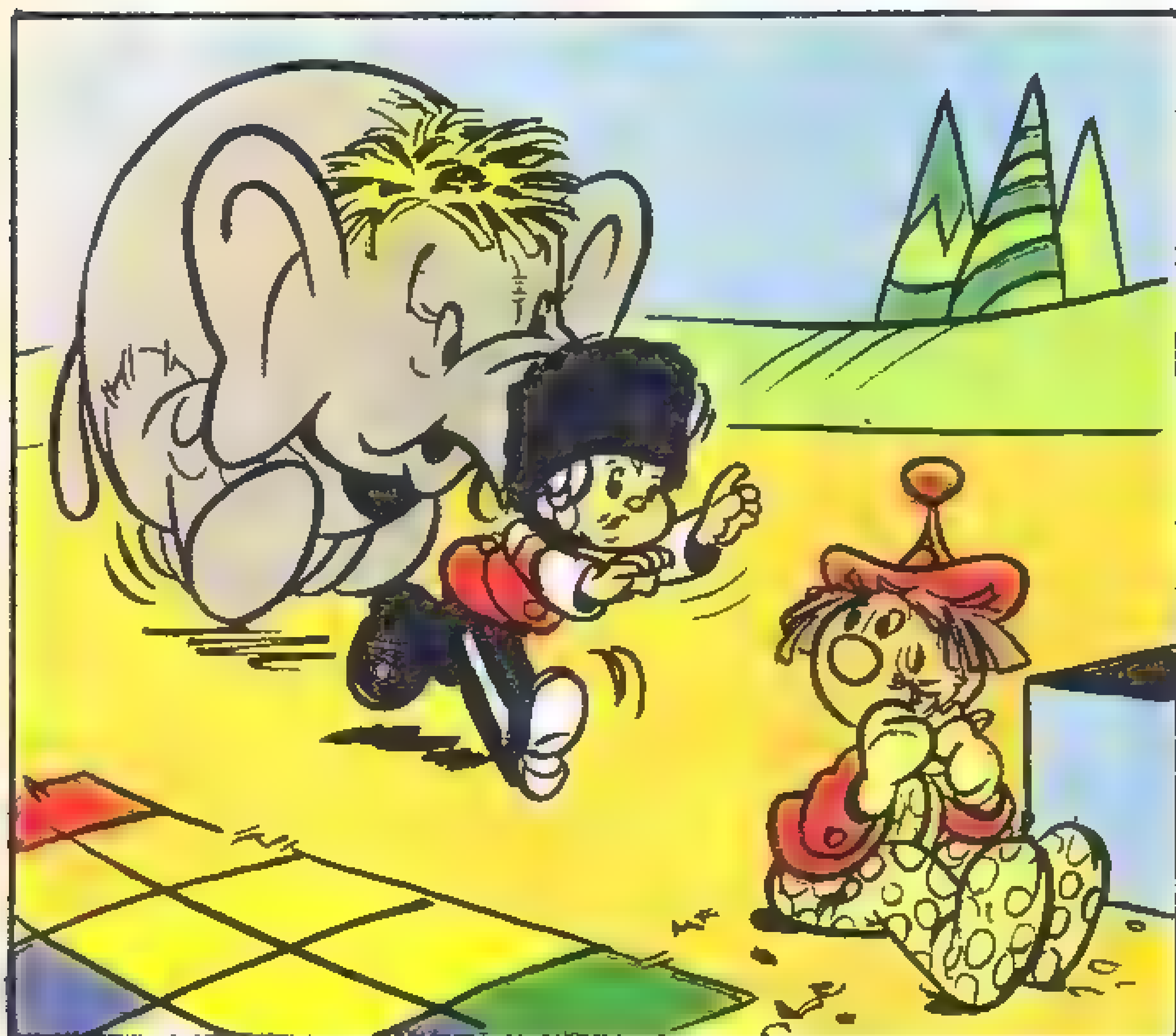
Della haalde het stro uit de doos en legde het op zijn kop. „Hè, wat vervelend," zuchtte hij. „Dit is toch geen strooien hoed. Ze hebben me verkeerd begrepen toen ik mijn bestelling opgaf." Della was teleurgesteld en tranen liepen langs zijn wangen. Toen kwam Tommie voorbij.

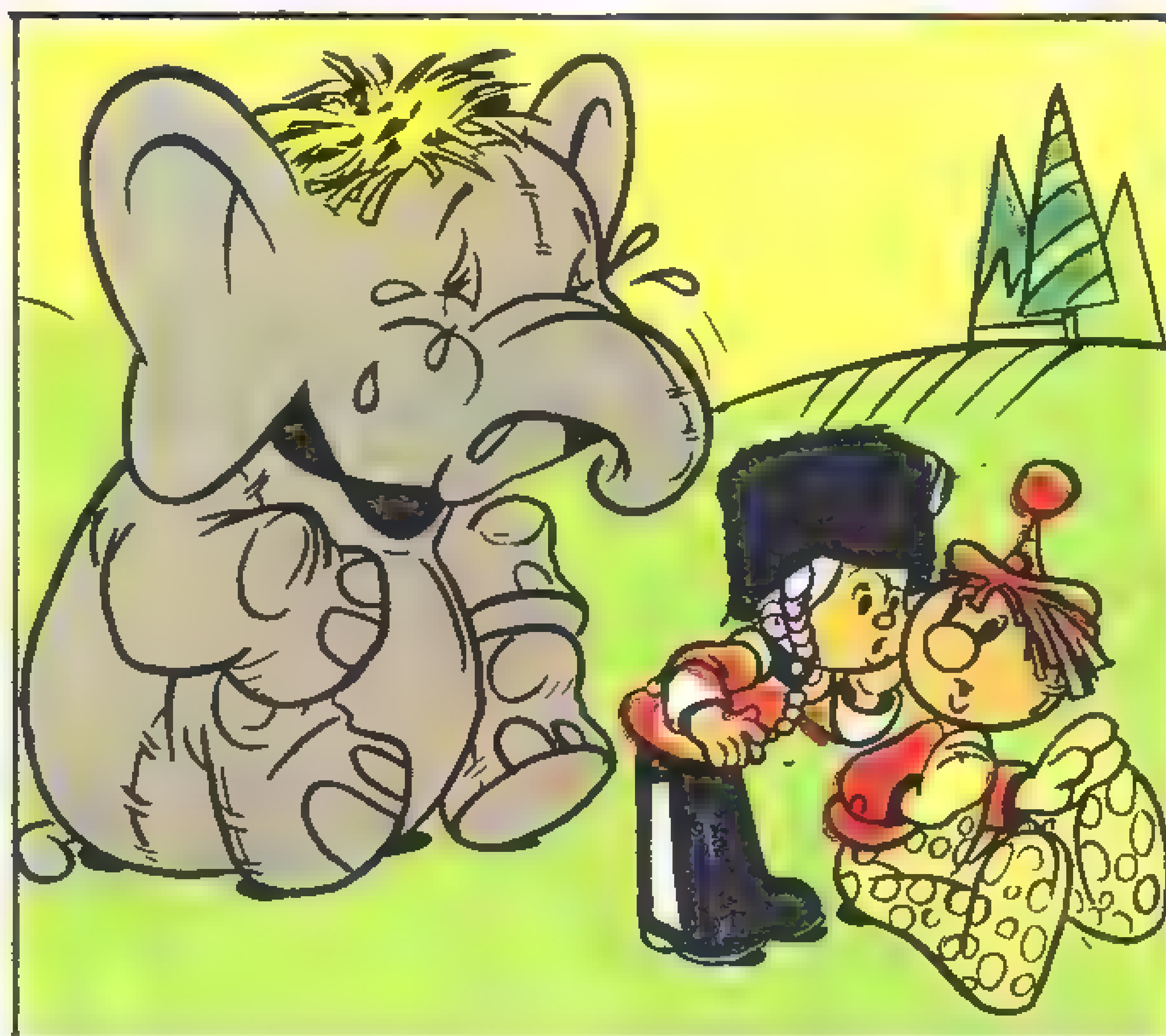
„Ha," riep Tommie. „Waarom kijk je zo verdrietig?" „Kijk maar eens naar mijn kop," snikte Della. „Ik heb een strooien hoed besteld en nu hebben ze me zo maar wat stro gestuurd!" Al gauw begreep Tommie wat er aan de hand was en hij zei: „Kom maar even mee naar Willie Stropop."

SPEELGOED

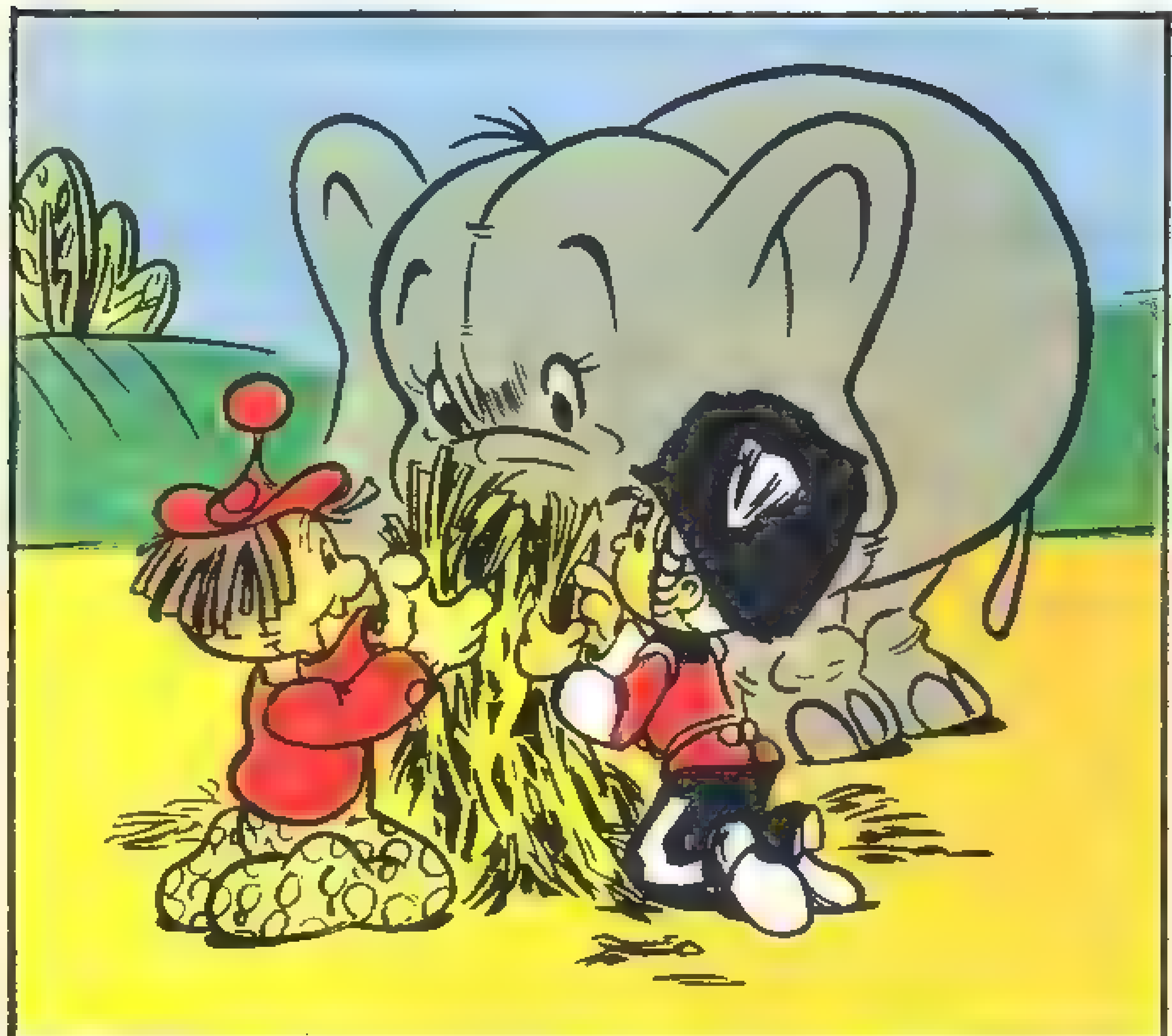

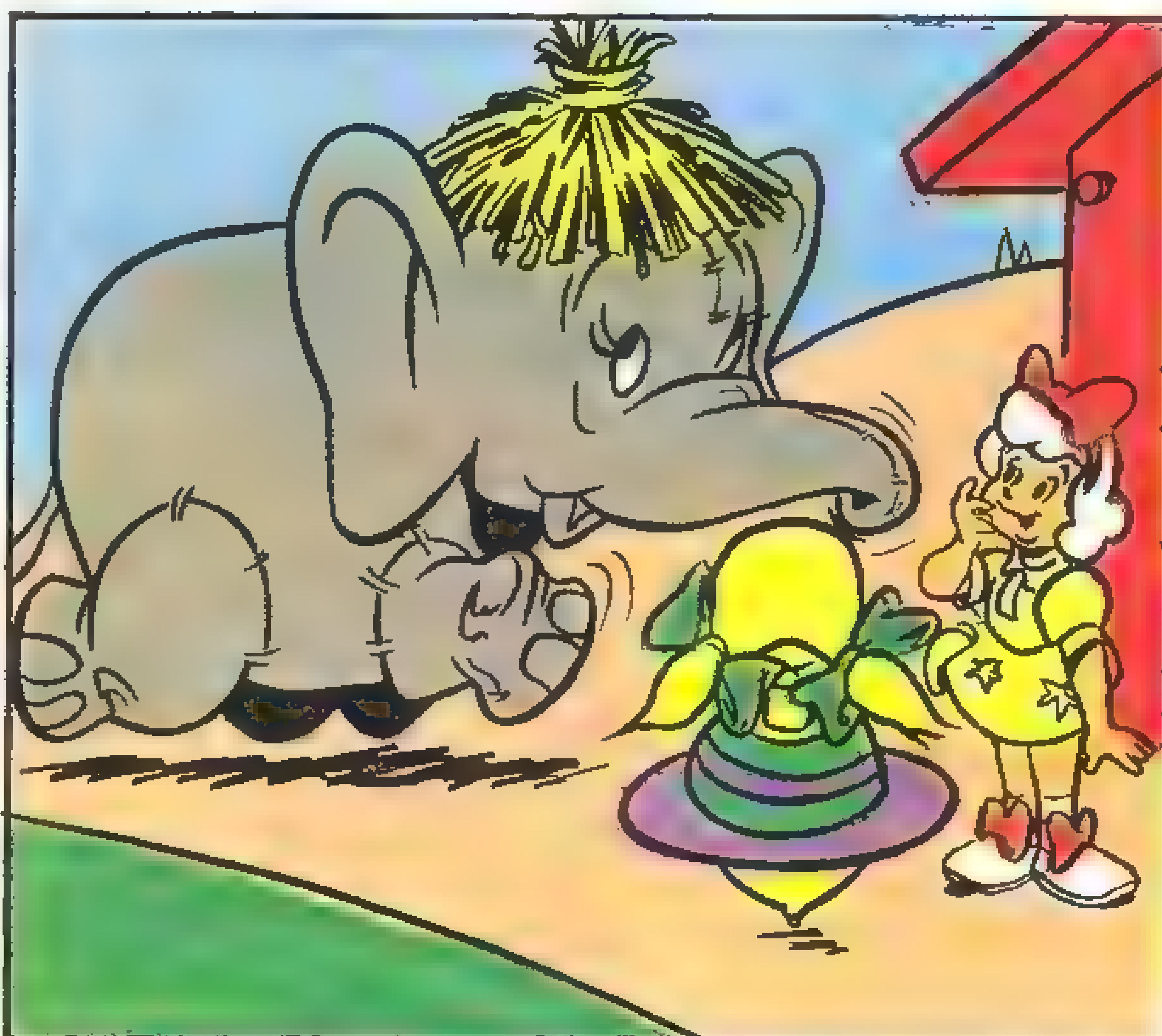
„Ik denk dat de hoed die jij besteld hebt, per ongeluk naar Willie gestuurd is," zei hij. „Kom maar gauw mee." Della was erg blij met deze boodschap en liep vlug met Tommie mee. Maar toen ze even later bij Willie kwamen, wachtte de olifant een nieuwe en bittere teleurstelling.

Willie was namelijk net het laatste stukje van de hoed aan het opeten. „Stop!" riep Tommie nog, maar het was al te laat. Willie keek heel verbaasd toen hij Tommie en Della aan zag komen en het speet hem dat hij Della's hoed had opgegeten. Gelukkig kreeg Tommie opeens een idee.

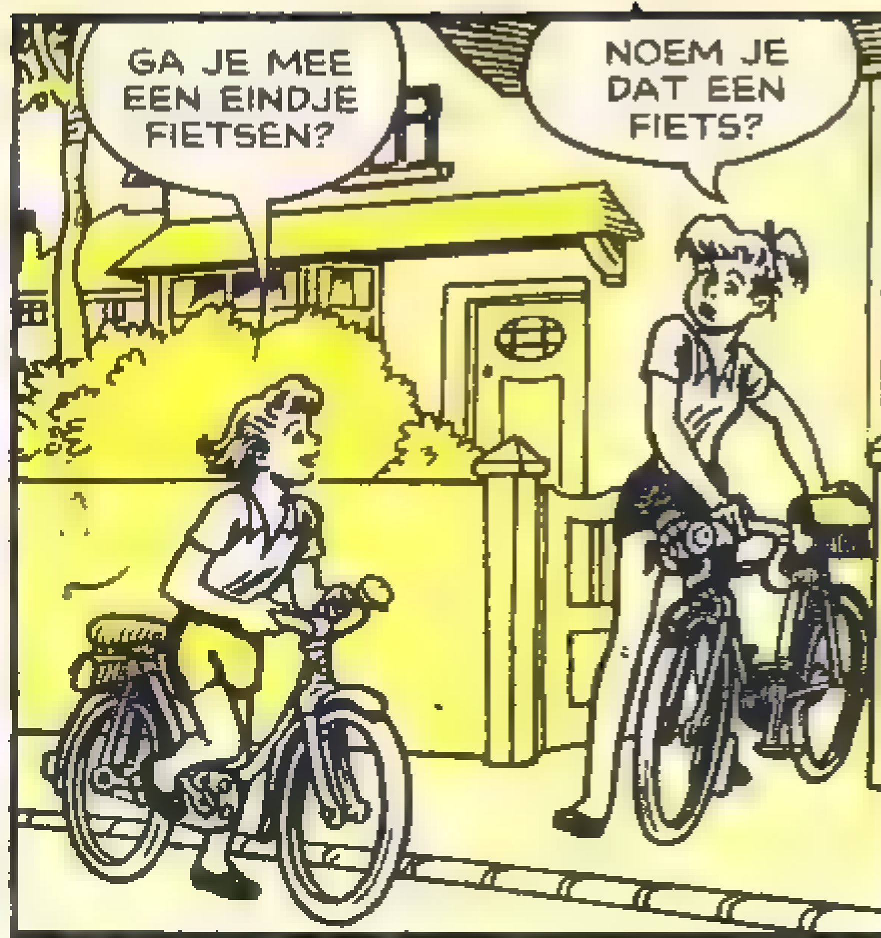

Hij fluisterde Willie iets in zijn oor en de stropop knikte. „Ja, dat doen we," zei hij. Hij nam het stro van Della's kop en begon er samen met Tommie iets van te maken. Gelukkig was Willie niet alleen goed in het éten van stro, maar ook in het maken van mooie dingen uit stro.

In een wip hadden ze voor Della een nieuwe hoed gemaakt. Hij stond de olifant leuk. Della had het Willie al vergeven dat hij zijn hoed had opgegeten en hij was trots op zijn nieuwe hoofddeksel. Toen Dollie het zag, vroeg ze: „Hoe kom je daaraan?" Della lachte maar eens en zei niets.

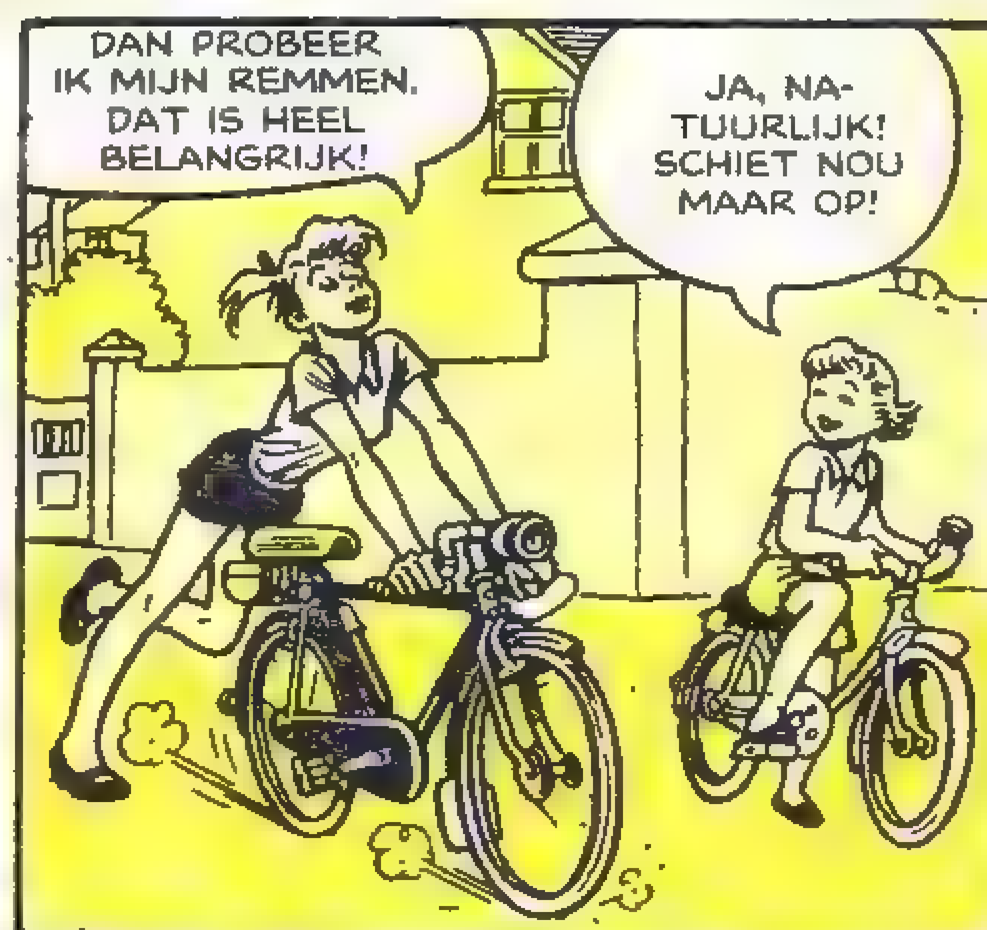
Map en Moppie

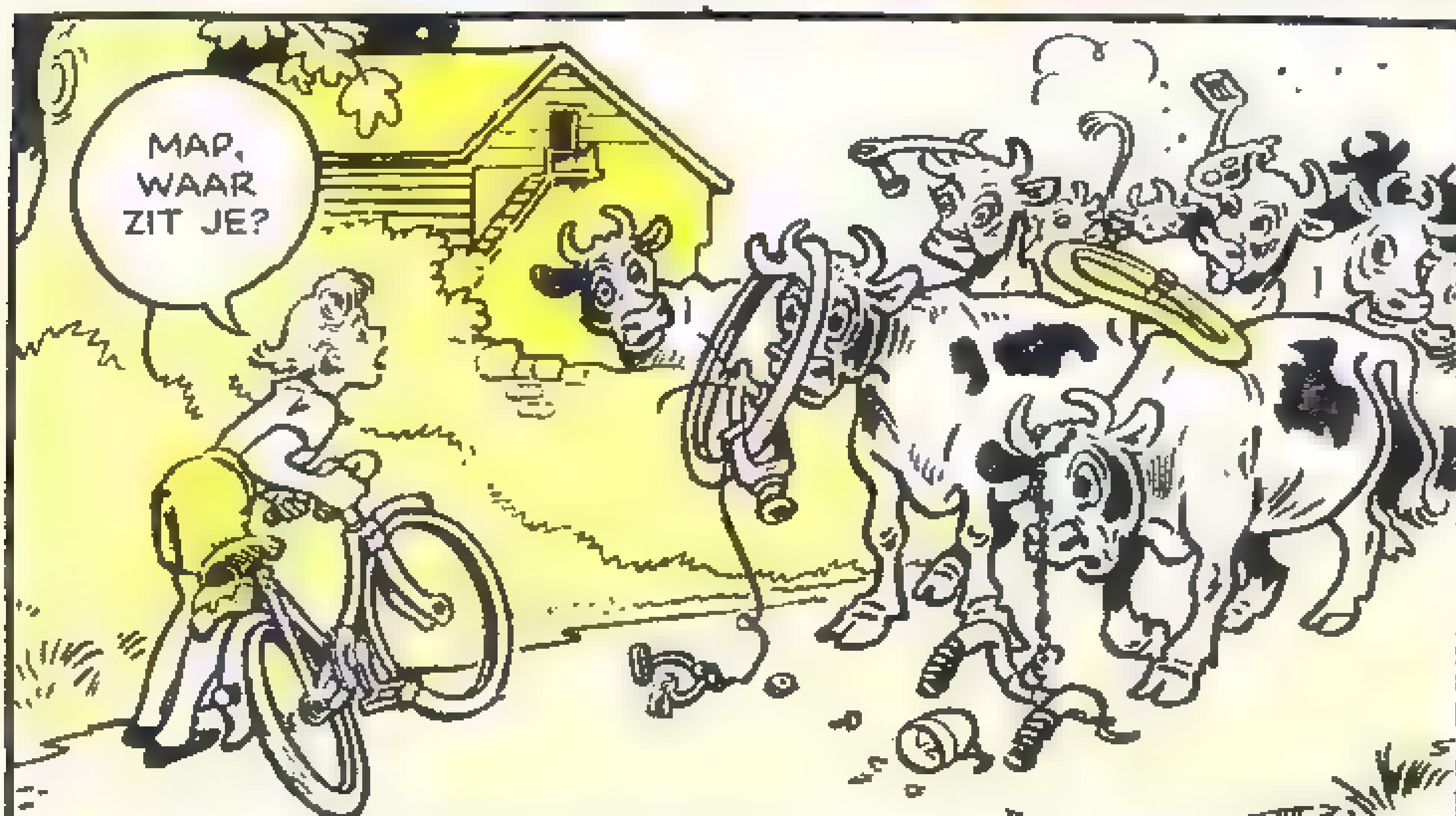

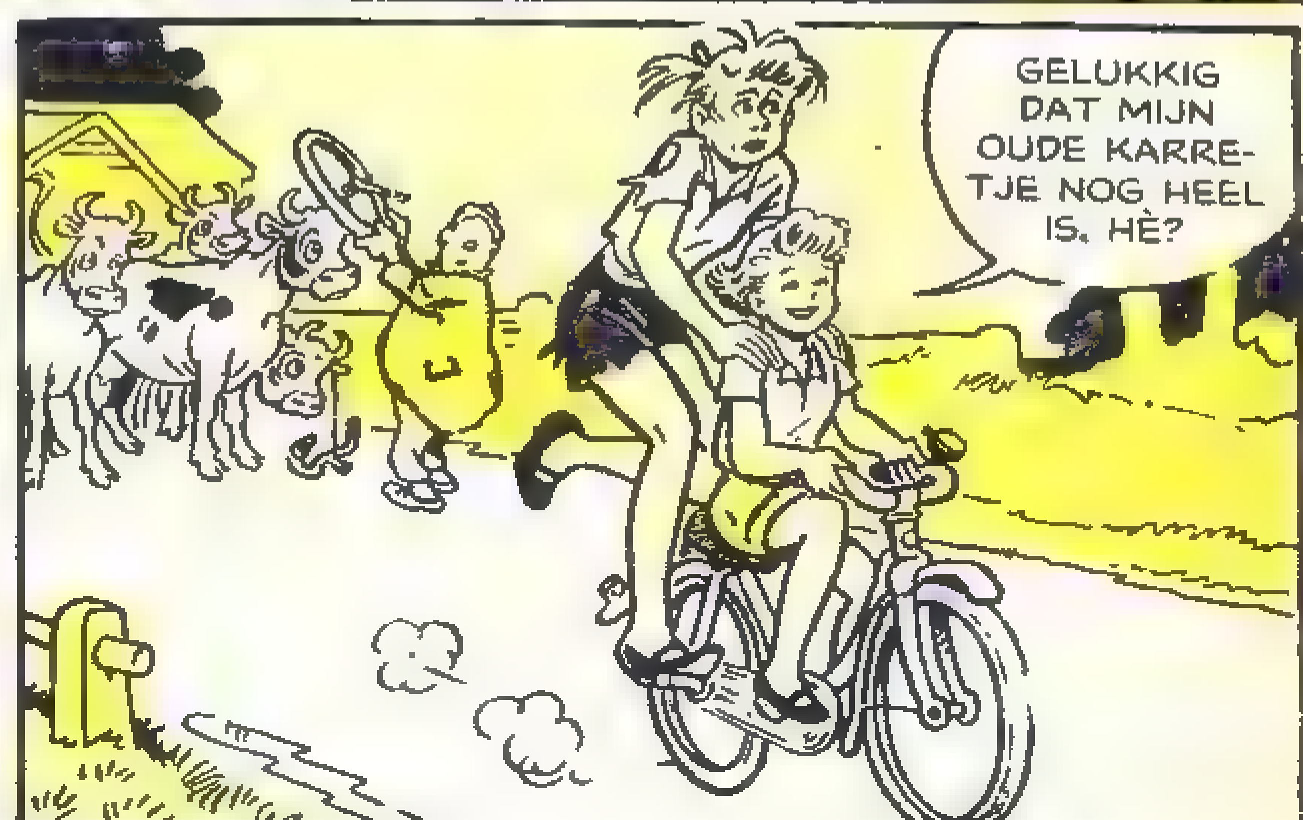

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

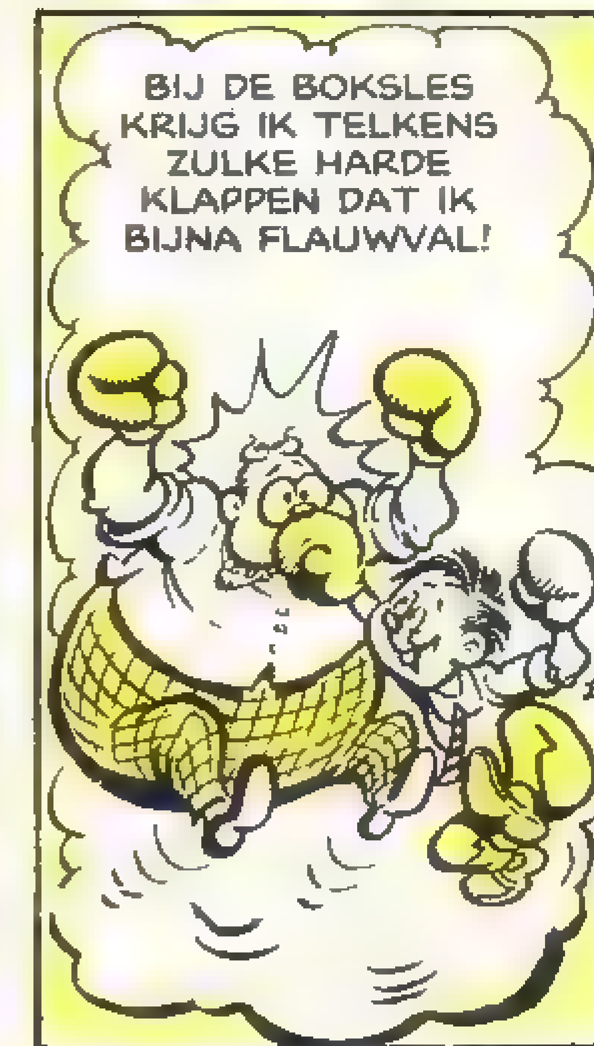

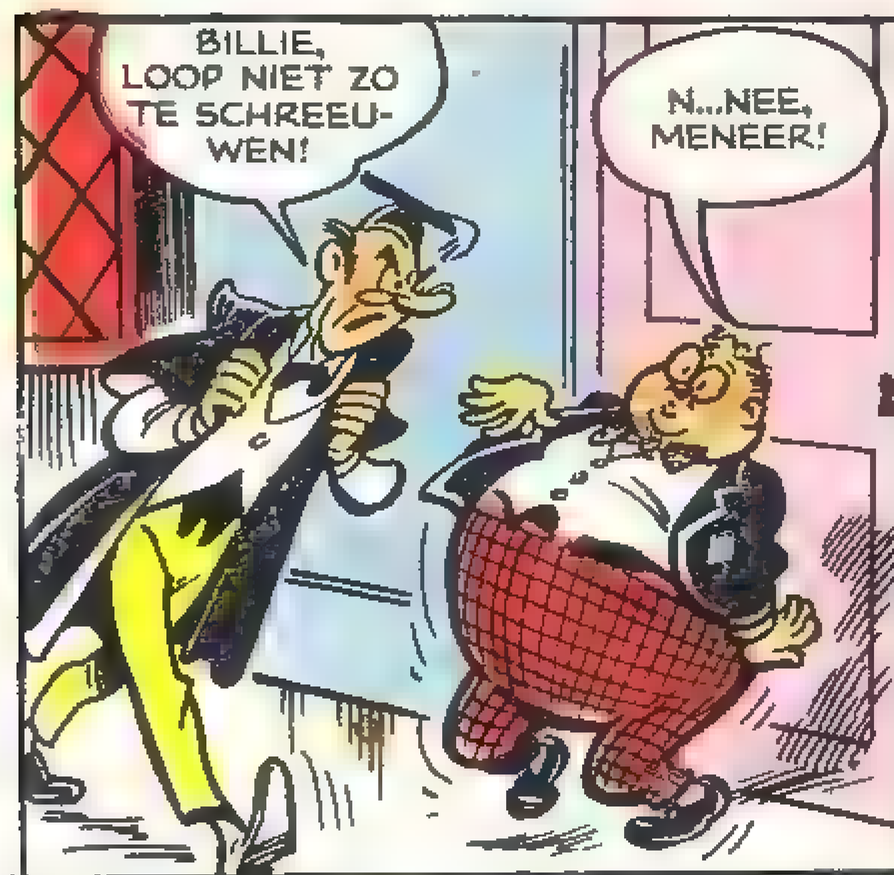

DIT IS DE KAMER VAN HET HOOFD. KRIJG IK GEEN BELONING?
JE WORDT BE-DANKT!
Dr LOCKE

—DIE MAN ZEI DAT DE SCHOOL MISSCHIEN GESLOTEN ZOU WORDEN! DAAR MOET IK HET MIJNE VAN HEBBEN!

U HEBT EEN GEWELDIG GROTE HUURSCHULD! ALS IK VÓÓR MORGEN MIJN GELD NIET KRIJG, LAAT IK DE SCHOOL SLUITEN!
LIEVE HELP! WE HEBBEN GEEN CENT MEER!
ACHTERSTALLIGE HUUR VAN DE JONGENS-SCHOOL 1000,—

HOERA! DE SCHOOL WORDT GESLOTEN!

BILLIE, LOOP NIET ZO TE SCHREEU-WEN!
N...NEE, MENEER!

GA NAAR MIJN KAMER. IK KOM ZO BIJ JE, MAAR IK MOET EERST EVEN HET HOOFD SPREKEN.

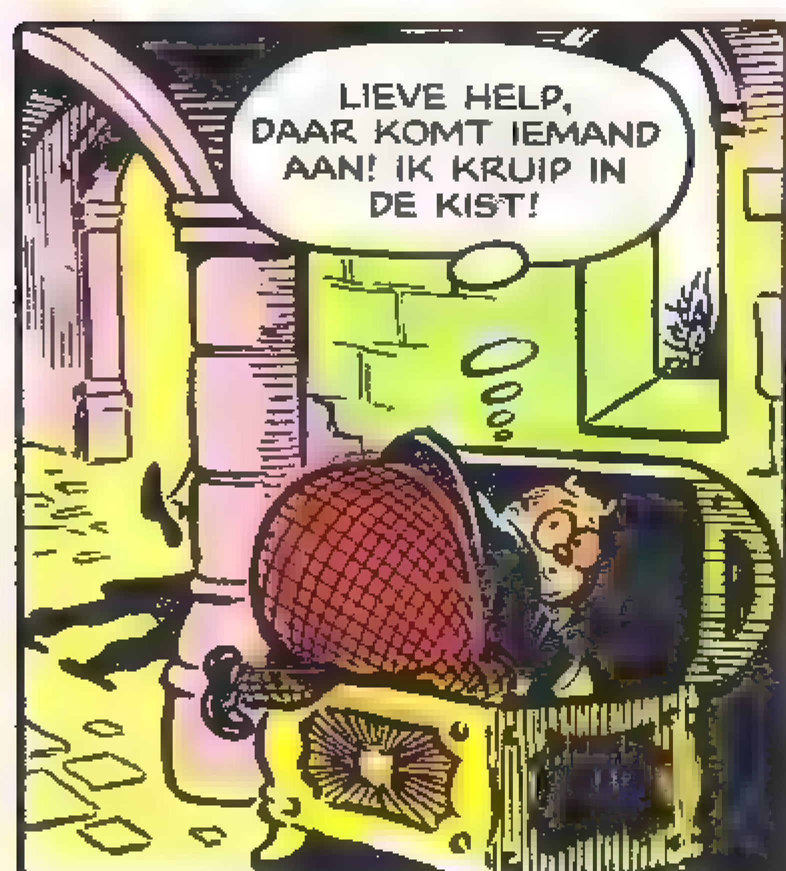

HA, HA, DENK MAAR NIET DAT IK NAAR ZIJN KAMER GA! IK GA EENS KIJKEN OF ER IEMAND IS DIE ME WAT GELD WIL LENEN!

KRIJG IK HET MORGEN WEER VAN JE TERUG, BILLIE?
NATUURLIJK KRIJG JE HET TERUG! MOR-GEN IS DE SCHOOL TOCH GESLOTEN... EH... IK BEDOEL...

WAAR HEEFT HIJ HET OVER?
EN NU NAAR DE SNOEPWINKEL! DAARNA GA IK IN HET KASTEEL WACHTEN TOT DE SCHOOL DICHT IS!

HET KASTEEL WAS EEN OUDE RUÏNE OP HET TERREIN VAN DE JONGENS-SCHOOL. VROEGER HAD ER EEN RIJKE KOOPMAN GEWOOND. HIJ HAD DE SCHOOL EEUWEN GELEDEN GESTICHT.
SINDS IK DE JONGENS WIJS-GEMAAKT HEB DAT HET HIER SPOOKT KOMT ER NIEMAND MEER!
VERBODEN TOEGANG

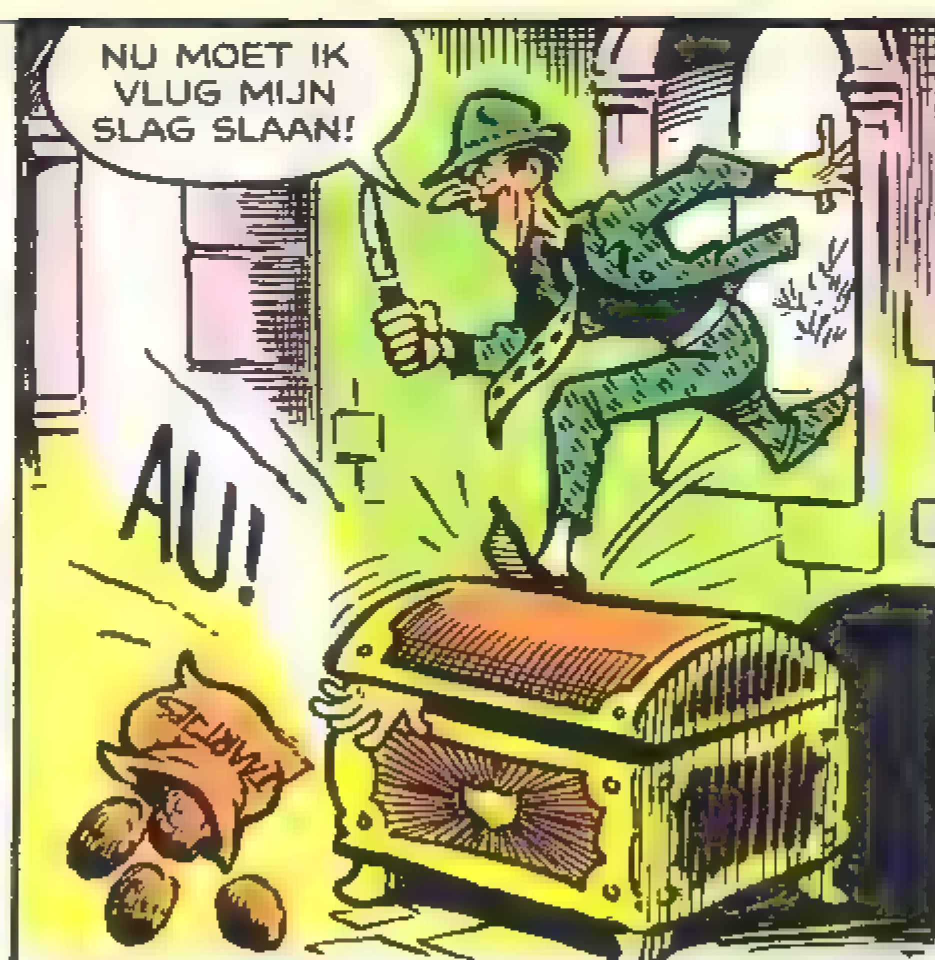

HÈ, HIER KAN IK TENMINSTE ONGESTOORD ETEN!
TAARTJES

LIEVE HELP, DAAR KOMT IEMAND AAN! IK KRUIP IN DE KIST!

IK ZIE NOG MAAR ÉÉN UIT-WEG, KWEL!
ZO, ZO, HET HOOFD EN MENEER KWEL!

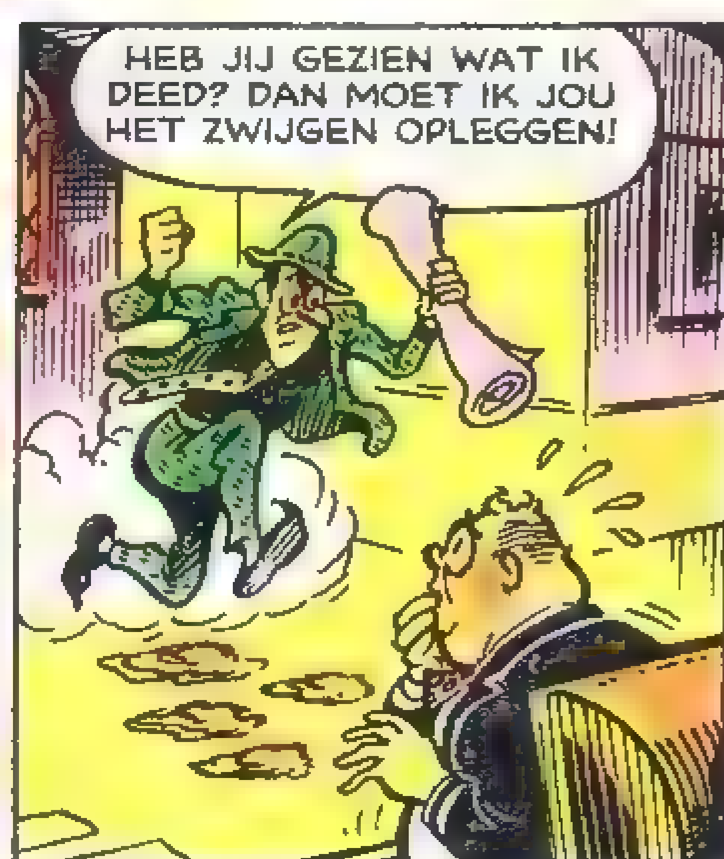

EN DIE IS DAT WE DE SCHAT VINDEN DIE ONZE BEROEMDE STICHTER VOLGENS HET VERHAAL IN DEZE RUÏNE BEGRAVEN HEEFT.
JA MAAR HOE VINDEN WE DIE? WE HEBBEN WEINIG TIJD!

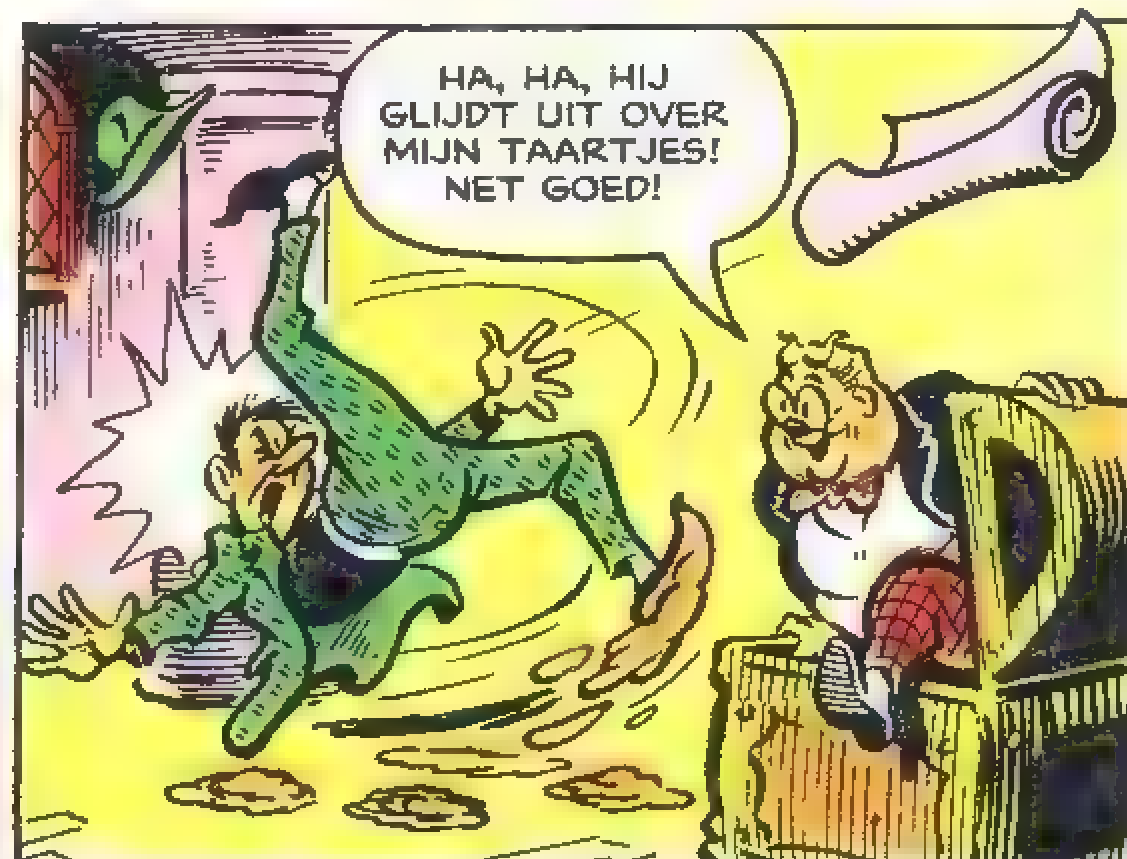

ZO, DIE ZIJN WEER WEG IK GA VERDER MET ETEN!
TAARTJES

NU MOET IK VLUG MIJN SLAG SLAAN!
AU!

MISSCHIEN IS DAT SCHILDERIJ WEL EEN BOEL GELD WAARD! IK ZAL HET MAAR MEENEMEN!
OOÒ!

LELIJKE DIEF! KIJK EENS WAT JE MET MIJN TAARTJES GEDAAN HEBT!

HEB JIJ GEZIEN WAT IK DEED? DAN MOET IK JOU HET ZWIJGEN OPLEGGEN!

HA, HA, HIJ GLIJDT UIT OVER MIJN TAARTJES! NET GOED!

IK KRIJG VAST EEN BELONING VOOR HET TERUG-BRENGEN VAN DIT SCHILDERIJ.

HELP! IK ZIT VAST!

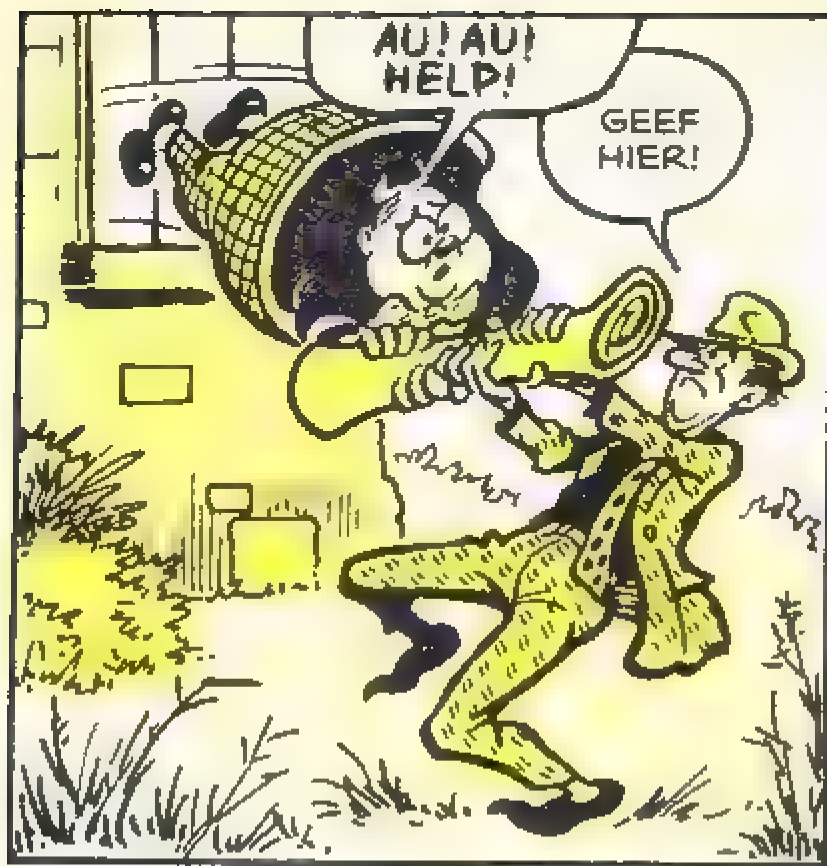

AU!
AU!
ER GEBEURT IETS IN HET KASTEEL! LATEN WE TERUG-GAAN!

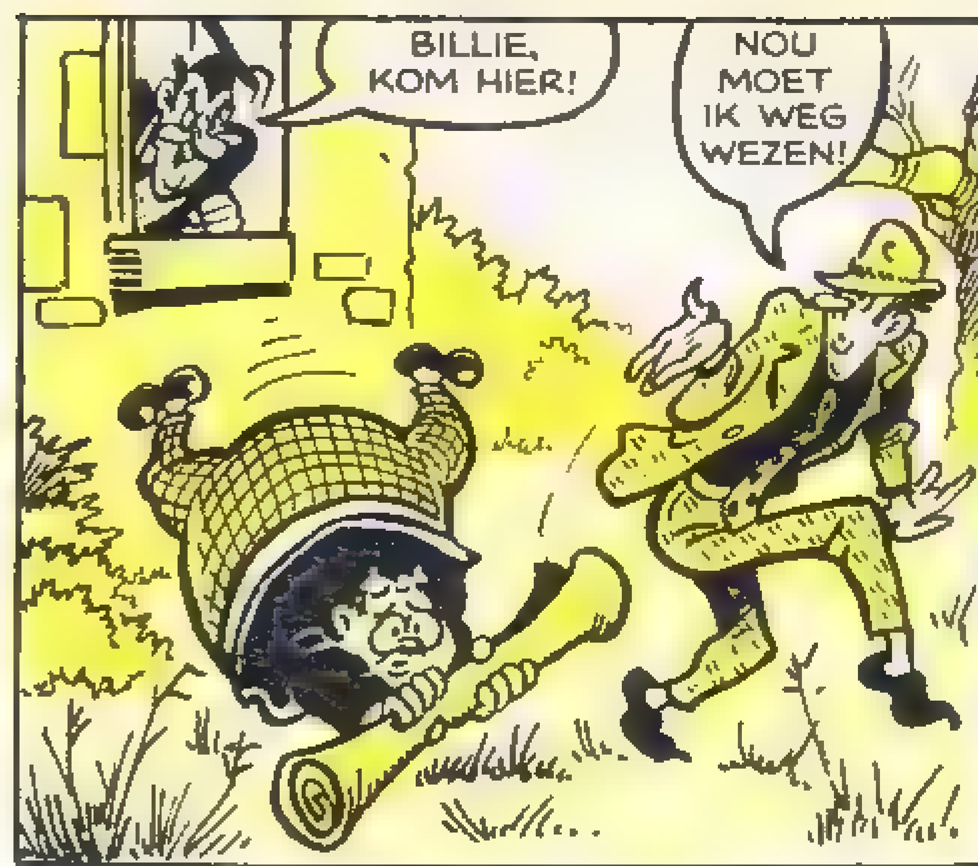

HELP! HET PORTRET VAN ONZE STICHTER IS GESTOLEN!
WIE KAN DAT GEDAAN HEB-BEN? HEE, ZIJN DAT TAARTJES?

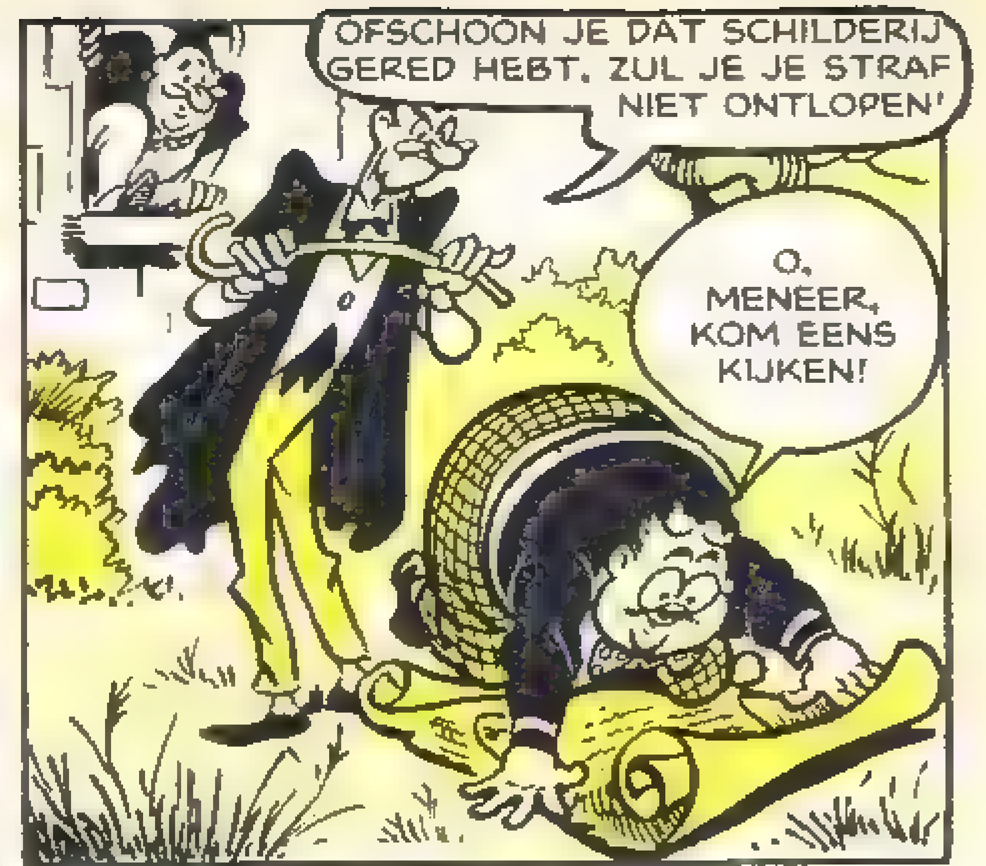

DAAR HEB JE DE DIEF! HIJ ZIT KLEM IN HET RAAM!
AU!

GELUKKIG DAT IK MIJN STOK BIJ ME HEB EN DAT JIJ VASTZIT, BILLIE!

PATS
AU! HELP!
IK MOET DAT DOEK HEBBEN!

AU! AU! HELP!
GEEF HIER!

BILLIE, KOM HIER!
NOU MOET IK WEG WEZEN!

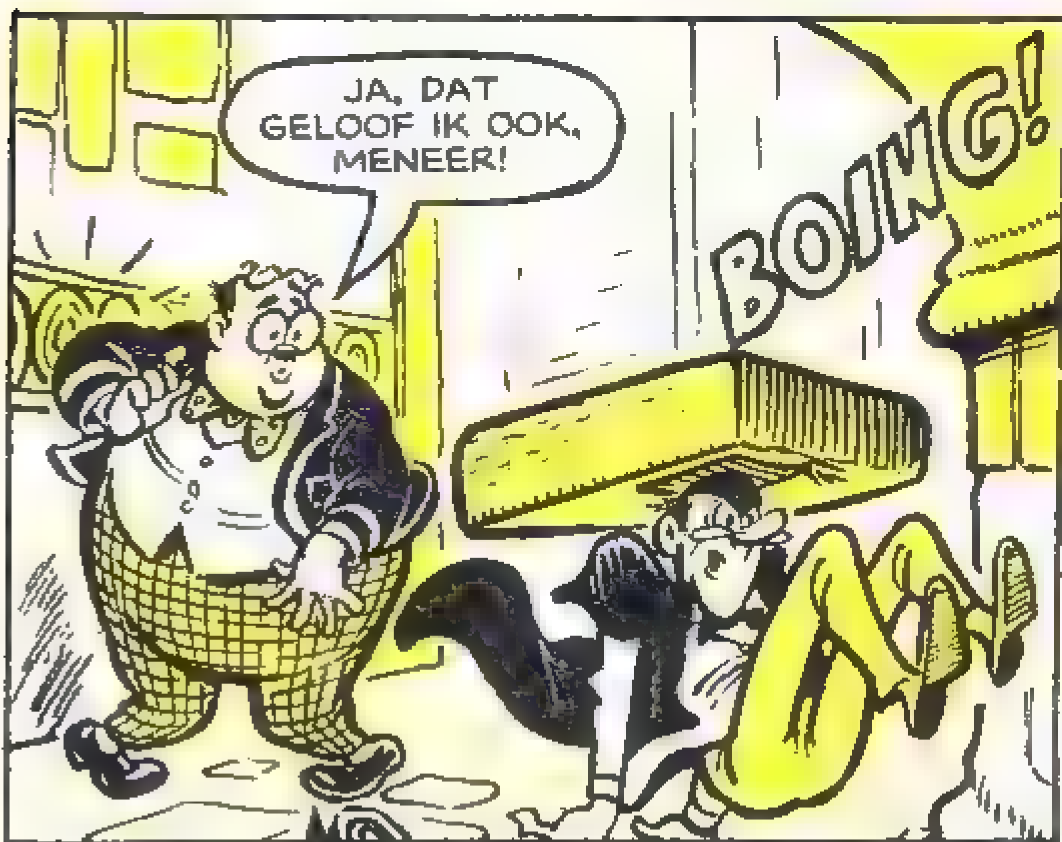

OFSCHOON JE DAT SCHILDERIJ GERED HEBT, ZUL JE JE STRAF NIET ONTLOPEN!
O, MENEER, KOM EENS KIJKEN!

ER STAAT IETS OP HET PAPIER DAT DE STICHTER IN ZIJN HAND HEEFT.
ONZIN, JE PROBEERT ME AF TE LEIDEN!
WACHT EENS. WAT STAAT ER?

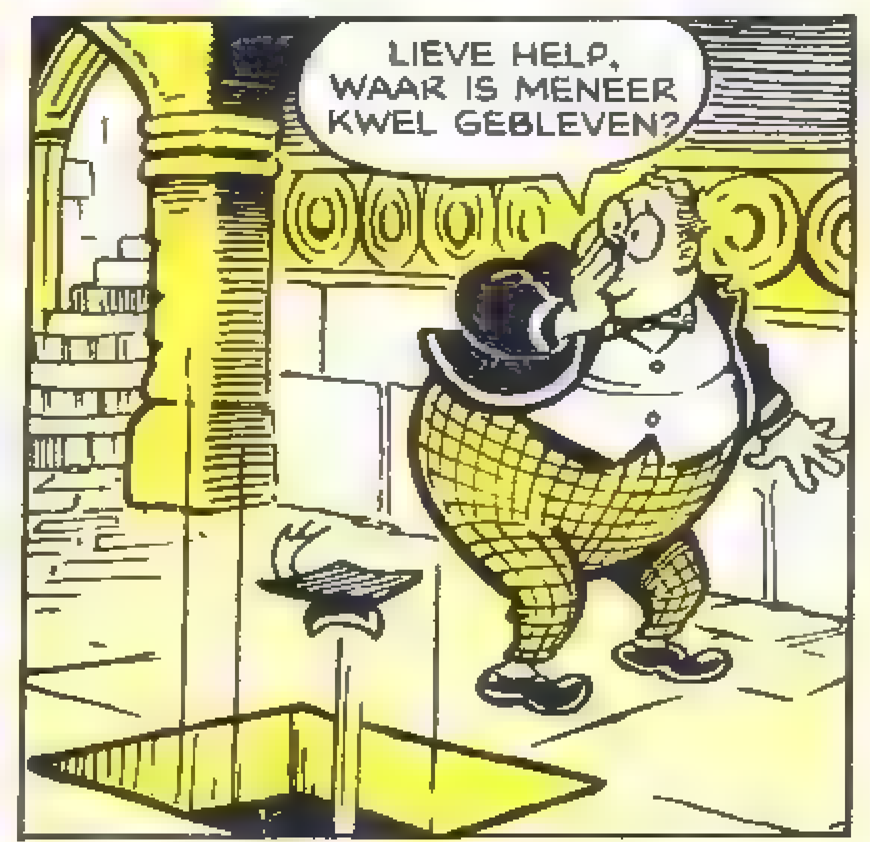

ER STAAT:
BEWAAR DE SCHOOL TE ALLEN TIJD',
LAAT NIET TOE DAT HIJ OOIT VERVALL'.
ZOEK, ALS U ZIT IN NARIGHEID,
DE KNOP IN DE HAL.
WELKE KNOP BEDOELT HIJ?

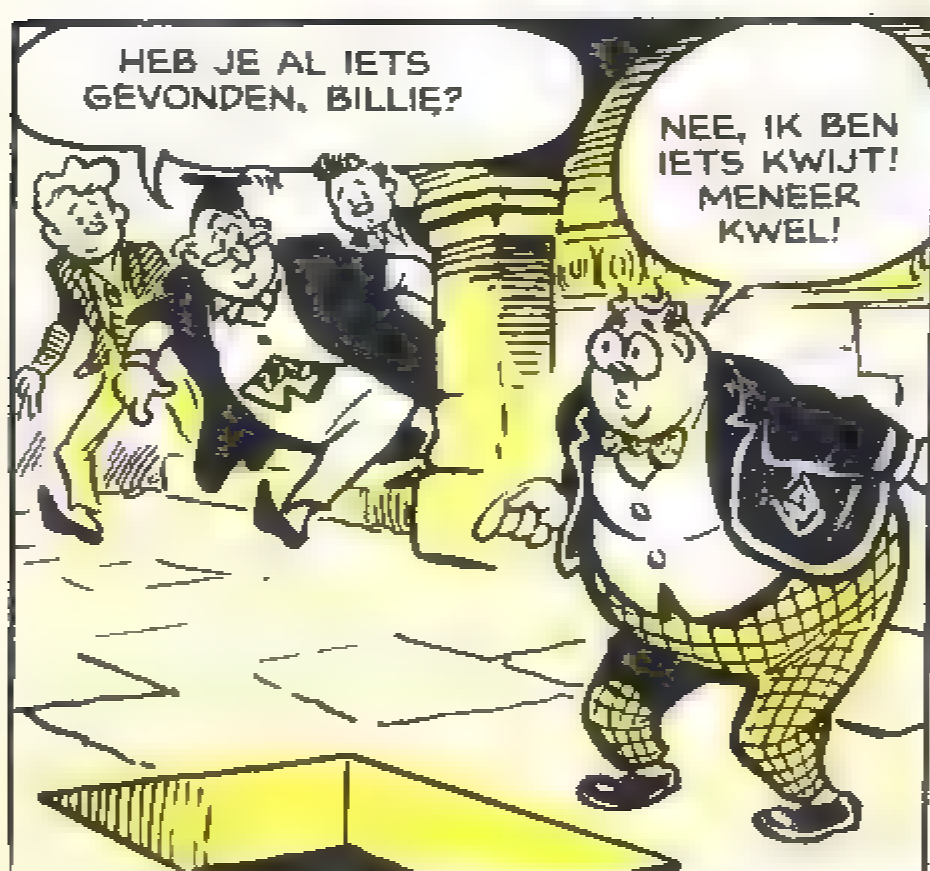

GAAN JULLIE MAAR VAST ZOEKEN. IK ROEP DE ANDERE JONGENS!

MISSCHIEN BEDOELT HIJ EEN VAN DEZE KNOPPEN.
PAS OP, BILLIE! DE BOEL IS ERG VERVALLEN EN DUS GEVAARLIJK!

JA, DAT GELOOF IK OOK, MENEER!
BOING!

BLIJF MET JE HANDEN VAN DIE KNOPPEN AF!
IK DRUK ZE MET MIJN NEUS IN, MENEER!

LIEVE HELP, WAAR IS MENEER KWEL GEBLEVEN?

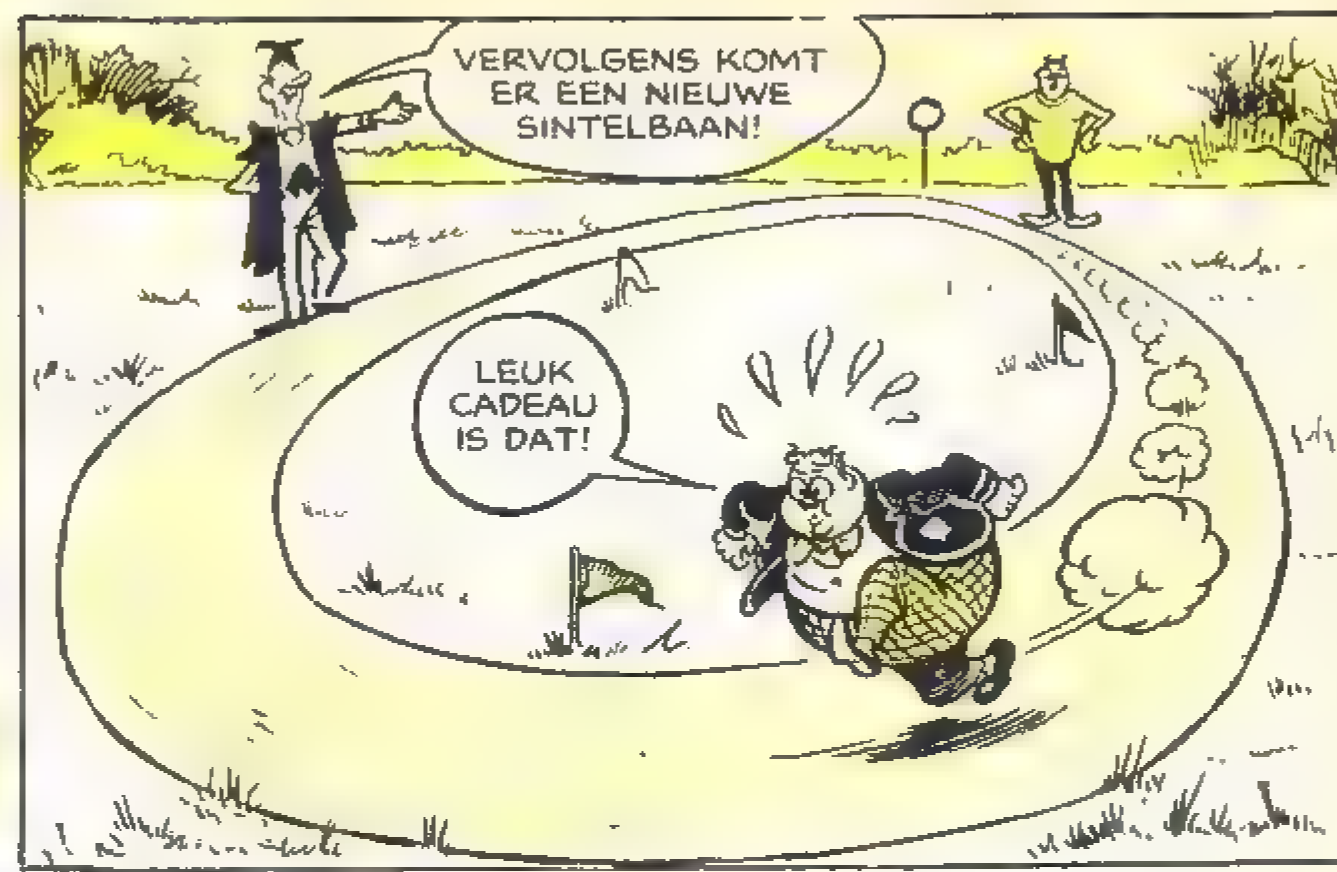

HEB JE AL IETS GEVONDEN, BILLIE?
NEE, IK BEN IETS KWIJT! MENEER KWEL!

KIJK, DAAR IS HIJ!
EN DAAR IS DE SCHAT OOK!
HELP!

DANK ZIJ BILLIE WAS DE SCHOOL DUS GERED...
999, 1000...
ER IS NOG VEEL MEER, LUI!
ZULLEN WE EERST MAAR GAAN ETEN?

S.O.S.

Iedereen weet wat het betekent als een schip per radio S.O.S. uitzendt. Het bevindt zich in nood en roept de hulp in van andere schepen. De meeste mensen denken dat S.O.S. bedoeld is als afkorting van het Engelse Save our souls, wat vertaald betekent: Red onze zielen — red ons leven. Toch is dat niet helemaal waar. Vroeger gebruikte men op schepen een ander noodsein, dat uit de letters C.Q.D. bestond. In morsetekens luidde dat: -.-./--.-/-.. Omdat deze morsecode te ingewikkeld was om in geval van nood snel uit te zenden, is men gaan zoeken naar een eenvoudiger code. In 1912 werd die in gebruik genomen. Hij luidde: .../---/... Toevallig betekenen deze morsetekens S.O.S. en daarmee had men ook (bij toeval) de afkorting van Save our souls. Het eerste S.O.S.-sein werd uitgezonden in de nacht van 15 op 16 april 1912 om 0.45 uur. De *Titanic*, het Engelse passagiersschip dat zijn eerste reis maakte van Engeland naar Amerika, was tegen een ijsberg gevaren. Men had van dit schip beweerd dat het onverwoestbaar was, maar het bleek wel degelijk kwetsbaar. Binnen korte tijd begon het te zinken. De marconist had om 0.15 uur nog het oude noodsein C.Q.D. uitgezonden, maar hij werd gewaarschuwd dat om 0.30 uur het nieuwe sein van kracht werd. Zo was hij de eerste marconist ter wereld die het S.O.S.-sein de lucht inzond. Sedertdien wordt het sein over de gehele wereld gebruikt als teken dat men zich in nood bevindt. De overeenkomst met „Red onze zielen" is zuiver toevallig.

Uitslag B.S.A.-slagzinwedstrijd

Het aantal enthousiaste slagzinnenbedenkers heeft onze stoutste verwachtingen overtroffen. Binnen- en buitenland meldden zich en het was voor de jury, die gevormd werd uit enkele leden van onze staf en van ons adviesbureau Frits van Alphen Reclamebureau N.V., een moeilijke opgave om tenslotte unaniem de prijswinnaar aan te wijzen.

Bas Bos, Soestdijksekade 654 in Den Haag, kwam — terecht — in het plezierige bezit van zijn prachtige B.S.A.-jeugdfiets, die hij won met de slagzin:

't Is geen slagzin, maar een feit B.S.A. is kwaliteit

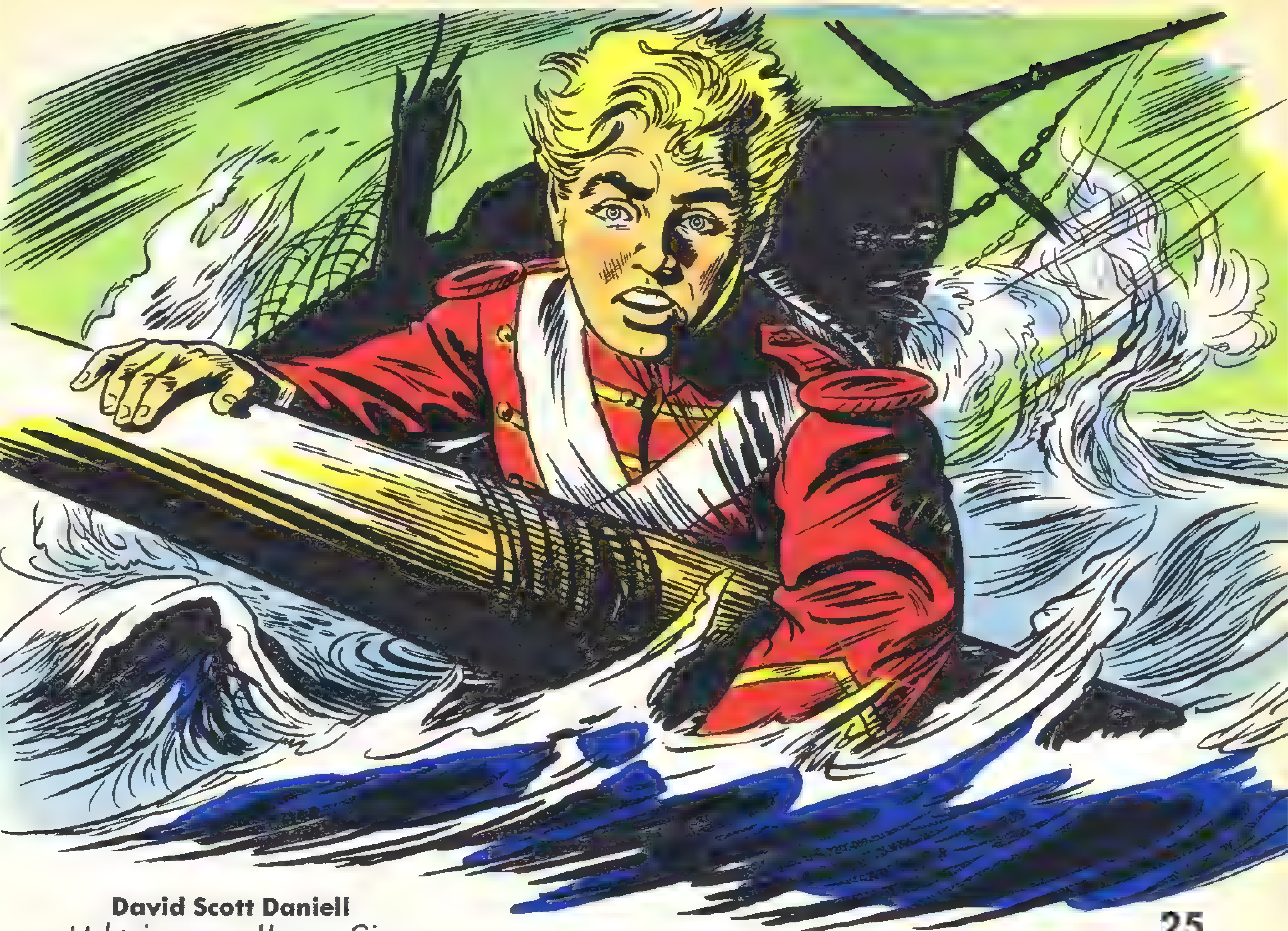
Alle inzenders danken wij hartelijk voor hun soms zeer originele inzendingen. Begrijpelijkerwijze kan over de wedstrijd geen correspondentie gevoerd worden.

De reden, waarom wij deze prijsvraag uitschreven, is simpelweg om er nog eens jullie aandacht op te vestigen, dat B.S.A.-jeugdfietsen van die fantastische fietsen zijn.

Voor slechts f 99,75 is de in „Sjors" afgebeelde jeugdfiets reeds verkrijgbaar.

Voor de benjamins onder de Sjors-kijkers zijn de „Sunbeam" twee- en driewielers een geliefd bezit. Prijzen reeds vanaf f 29,50!

De erkende rijwielhandel levert ze graag.

David Scott Daniell
met tekeningen van Herman Giesen

25

Olivier lijdt schipbreuk

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott zijn na een avontuurlijke zeereis op Sicilië aangekomen. Het is juni 1806 en overal in Europa wordt gevochten tegen Napoleon. Sergeant Trott, de vader van Pollie, en soldaat Pilchard krijgen opdracht de gevangene Zucconi, die voor de krijgsraad moet verschijnen, op het schip de Zwaluw naar Gibraltar te brengen. Olivier moet hen vergezellen om voor de krijgsraad tegen Zucconi te getuigen. Pollie gaat als verstekelinge mee. Onderweg vergaat de Zwaluw. De bemanning wordt opgepikt door een Italiaans zeeroversschip, dat later wordt overmeesterd door een Engels fregat. Zucconi ontkomt met Pollie en Olivier naar het vasteland. Sergeant Trott en soldaat Pilchard gaan hen achterna. Zucconi brengt de kinderen bij een boer, maar zij ontsnappen. Ze sluipen een herberg binnen, waar ook sergeant Trott, soldaat Pilchard en twee Engelsen arriveren. De laatsten herkent Olivier als spionnen voor Frankrijk. Hij hoort dat zij aan een Franse kapitein de plannen van de Engelse legerleiding verraden. De kinderen zetten een wiel van hun koets los, waardoor deze verongelukt. In de koets bevinden zich ook sergeant Trott en soldaat Pilchard. De spionnen vluchten en de militairen vermommen zich met behulp van hun kleren en paspoorten. Een Franse kolonel brengt hen naar generaal Vallence. In de tuin van zijn hoofdkwartier ontdekken de kinderen de echte spionnen. Door een list weten ze alle vier te ontkomen. Ze verbergen zich in een huis, waar even later de spionnen verschijnen en na hen Zucconi. Zucconi en de spionnen worden later weer gevangengenomen.*

Die goeie ouwe Zucconi toch!" zei soldaat Pilchard, met een knipoogje tegen de sergeant. „Wat hij al niet allemaal van plan was. . ."

„Maar het is echt waar! Ik kan het bewijzen, sergeant!" riep de Siciliaan.

„Houd je mond!" beet sergeant Trott hem toe. „En achteruit!"

„Wat een doortrapte lafaard!" zei Heytorp minachtend. „U hebt groot gelijk dat u zich niets van hem aantrekt, sergeant. Luistert u maar liever even naar mij. U moet goed begrijpen waar het om gaat! Als u ons door de Franse linies probeert te smokkelen, wordt u gearresteerd!"

„Zo zeker als tweemaal twee vier is!" vulde Farcar aan.

„Laten we daarom verstandig zijn, heren," hernam Heytorp. „Doe die pistolen nou eens weg, dan kunnen we de zaak rustig bespreken. Ik heb zo'n idee dat een goedgevulde buidel jullie wel van pas zal komen, niet?"

„Dat zou ik ook denken. Kom aan, vrienden, laten we nu niet overdrijven," drong de tweede spion aan.

„Ik ben blij dat ik niet bij jullie vrienden hoor," antwoordde sergeant Trott zelfbewust. „En denk maar niet dat je

ons met je goudstukken kunt omkopen. Er hoeft niets te gebeuren of. . ."

Op dit ogenblik ging de deur open en kwam Olivier weer binnen.

,,Heren," zei hij met een diepe buiging, ,,uw rijtuig staat voor."

,,Prachtig! Pharao, haal jij het touw even en bind die beide verraders aan handen en voeten. Laat Zucconi er maar buiten. Ik heb iets aardigs voor hem bedacht."

,,Tot uw orders, sergeant," zei soldaat Pilchard.

,,Ben ik vrij?" zei Zucconi verrast. ,,Dank u wel, sergeant!" voegde hij er stralend aan toe

,,Vrij? Geen sprake van!" antwoordde de sergeant. ,,Ga daar maar even staan. En houd je mond, lelijke roverhoofdman!"

,,Ze begrijpen me ook nooit," zei de Siciliaan, terwijl hij handenwringend in een hoek ging staan.

Soldaat Pilchard deed zijn uiterste best de beide spionnen te knevelen alsof ze van hun leven niet meer los mochten komen.

,,Vooruit maar, Pharao! Pak jij hem bij zijn voeten, dan neem ik zijn hoofd voor mijn rekening."

En zo werd meneer Heytorp naar buiten gedragen, waar ze hem voorzichtig op de bodem van de kar deponeerden. Pollie, die de os bij het tuig hield, stond met kloppend hart toe te kijken. Even later werd meneer Farcar naar buiten gedragen en naast zijn lotgenoot neergevlijd.

,,Nou jij, Pharao!" beval sergeant Trott. ,,Ga maar met je pistool tussen die twee in liggen. En bij het minste of geringste onraad schieten, begrepen?"

,,Met plezier, sergeant!" zei Pilchard en klauterde in de wagen. Met een brede grijns op het gezicht nam hij tussen de beide spionnen plaats, die hij vriendelijk toeknikte.

,,Jullie ook, Pollie en Olivier!" ging sergeant Trott voort. ,,Houd onze gasten maar gezelschap. Maar vergeet niet onder het hooi te kruipen, voor het geval we onderweg ongewenste belangstelling krijgen. Ik zal wel controleren of jullie je goed hebben verstopt. Opschieten!"

Pollie en Olivier hadden op het voorste gedeelte van de kar een flinke hoeveelheid neergelegd. Snel begonnen ze dit over de hele lengte van het voertuig uit te spreiden en kropen er daarna onder. Ook sergeant Trott hielp een handje om te zorgen dat soldaat Pilchard en zijn beide gevangenen niet te kort zouden komen. Pilchard drapeerde het hooi zodanig om zich heen, dat hij de spionnen goed in het oog kon houden.

Vervolgens wendde sergeant Trott zich weer tot Zucconi, die nieuwsgierig had toegekeken.

,,Zucconi," zei hij vriendelijk, ,,zou je iets voor me willen doen?"

,,Natuurlijk, sergeant," luidde het antwoord. ,,Alles wat u maar wilt. U kunt mij gerust als uw vriend beschouwen."

,,Prachtig! Trek dan dit boezeroen aan en zet de strooien hoed op. En een beetje vlug!"

,,Maar waarom, sergeant? Moet ik er nu beslist uit zien als de eerste de beste boer? Ik, de grote Zucconi?"

Sergeant Trott fronste zwijgend de wenkbrauwen en na enig tegenstribbelen deed de Siciliaan wat hem was gevraagd.

,,Mooi," zei de sergeant. ,,En ga nu maar voor op de wagen zitten. Hier heb je de teugels."

,,Moet ik als bestuurder van deze vieze wagen optreden? Ik, de beroemde Zucconi? Waar is dat goed voor? En waar wilt u dan heen?"

,,Waar dat goed voor is? Om door de Franse linies te komen natuurlijk. En waar naar toe? Regelrecht naar het strand. Pas op dat je geen malle streken uithaalt, want ik ga vlak achter je zitten, met mijn pistool in de aanslag. Bij de eerste de beste verdachte beweging schiet ik, en zuiver ook, daar kun je van op aan! Vooruit, opschieten!"

,,Zingen? Maar dat kan ik helemaal niet!" mopperde de roverhoofdman. ,,En daar ben ik ook helemaal niet voor in de stemming!"

,,O nee?" vroeg sergeant Trott, terwijl hij de kerel zijn pistool nog een beetje steviger liet voelen.

,,Si, si, sergeant, het is goed. Ik zal echt mijn best doen. . ."

,,Als ze je ondervragen, zeg je maar dat je het hooi op bevel van kolonel d'Armagnac naar een boerderij vlak aan zee moet brengen, begrepen?"

,,Si, si," zei Zucconi weer. ,,Ik begrijp het."

,,Uitstekend. Rijden dan maar!"

Met deze woorden verstopte ook sergeant Trott zich onder het hooi, maar zo dat hij alles kon overzien. Zucconi keek nog eens angstig om zich heen en maakte daarna een klakkend geluid met zijn tong, zodat de os zich traag in beweging zette. Met een zacht gepiep begon de wagen te rijden.

Zucconi begon in zichzelf te mopperen,

,,Prachtig," zei sergeant Trott, ,,trek dan dit boezeroen aan en zet de strooien hoed op. En een beetje vlug!"

Zucconi was doodsbleek geworden en stond op zijn benen te trillen. Aarzelend beklom hij de wagen en nam met bevende handen de teugels van de sergeant over. Trott ging vlak achter hem zitten en duwde hem de loop van zijn pistool in de rug.

,,Voorwaarts! En wat ik je nog zeggen wou, als we een Franse patrouille mochten tegenkomen, begin je op je gemak te zingen, begrijp je? Net alsof je een echte boer bent die met een lading hooi onderweg is."

zodra ze de boerderij achter de rug hadden en een hobbelig pad waren ingeslagen. De beide spionnen hadden een hele tijd hun mond gehouden, maar nu vatte Heytorp blijkbaar weer moed.

,,Zeg, sergeant," zei hij zacht, ,,wat zou u denken van een beloning van tweehonderd dukaten, als u ons liet lopen?"

,,Jullie laten lopen, lelijke verraders? Nog voor geen twee miljoen!" beet sergeant Trott hem toe. ,,Hou dus maar liever je mond!"

Olivier zat door het hooi te turen en

toen de wagen een tijdje later een bocht omsloeg, riep hij opeens: ,,Kijk daar eens, oom! Daar zijn ze, Pollie! Daar rechts!''

Aan hun rechterhand ontdekten ze een eindweegs beneden hen een brede baai, omgeven door een smalle strook lichtgeel gekleurd strand. Niet ver van de kust bewogen zich tientallen bootjes in de richting van het vasteland. Ze werden begeleid door twee Engelse fregatten!

In iedere boot zat een afdeling soldaten met rode uniformen en gewapend met musketten. Tussen hen in zaten matrozen met lange, regelmatige slagen te roeien. Weldra hadden de eerste boten het strand bereikt. De soldaten gingen onmiddellijk aan land en stelden zich op.

Van het gezelschap op de ossewagen maakte zich een grote opwinding meester. Het gaf de beide soldaten en ook Pollie en Olivier een gevoel van onbeschrijflijke opwinding hun landgenoten te zien naderen. Tegelijkertijd echter waren zij zich maar al te goed bewust van het gevaar waarin hun regiment verkeerde.

,,We halen het, jongens!'' schreeuwde soldaat Pilchard blij. ,,Nog een half uurtje en we zijn er! De Fransen zullen wel wachten tot het hele regiment geland is! Opschieten, Zucconi!''

,,Vader!'' riep Pollie plotseling verschrikt uit. ,,Franse soldaten! Daar bij het bosje!''

Inderdaad stond ongeveer honderd meter verderop een patrouille Franse militairen de kar op te wachten. Het viertal schoot vliegensvlug weer onder het hooi en hield zich muisstil.

,,Opgelet, Zucconi!'' zei de sergeant zacht. ,,Doe wat ik je gezegd heb! Zingen en gewoon doorrijden!''

,,Ik ben helemaal niet in de stemming,'' jammerde de Siciliaan weer.

Sergeant Trott gaf de man een flinke por met zijn pistool in zijn ribben. Dat hielp. De bandiet likte zijn lippen af, wierp een bedroefde blik omhoog en begon zacht voor zich heen te zingen. Het was een leuk, romantisch volksliedje. Het klonk weliswaar zo vals als een kraai, maar dat was geen bezwaar.

Langzaam maar zeker naderde de hotsende ossewagen het troepje soldaten. Met kloppend hart wachtten de passagiers onder het hooi op de dingen die komen zouden.

,,Goed zo, Zucconi!'' siste de sergeant de bestuurder toe. ,,Nog een beetje harder, als je kunt!''

,,Verroer je niet, lelijke verraders!'' beet soldaat Pilchard op onderdrukte toon de spionnen toe. ,,Bij het minste of geringste schiet ik!''

Zucconi trok zijn strohoed eens wat dieper over de ogen, vuurde zijn os tot nieuwe krachtsinspanning aan en zong erop los dat het een lieve lust was. . .

HOOFDSTUK 12

Gered

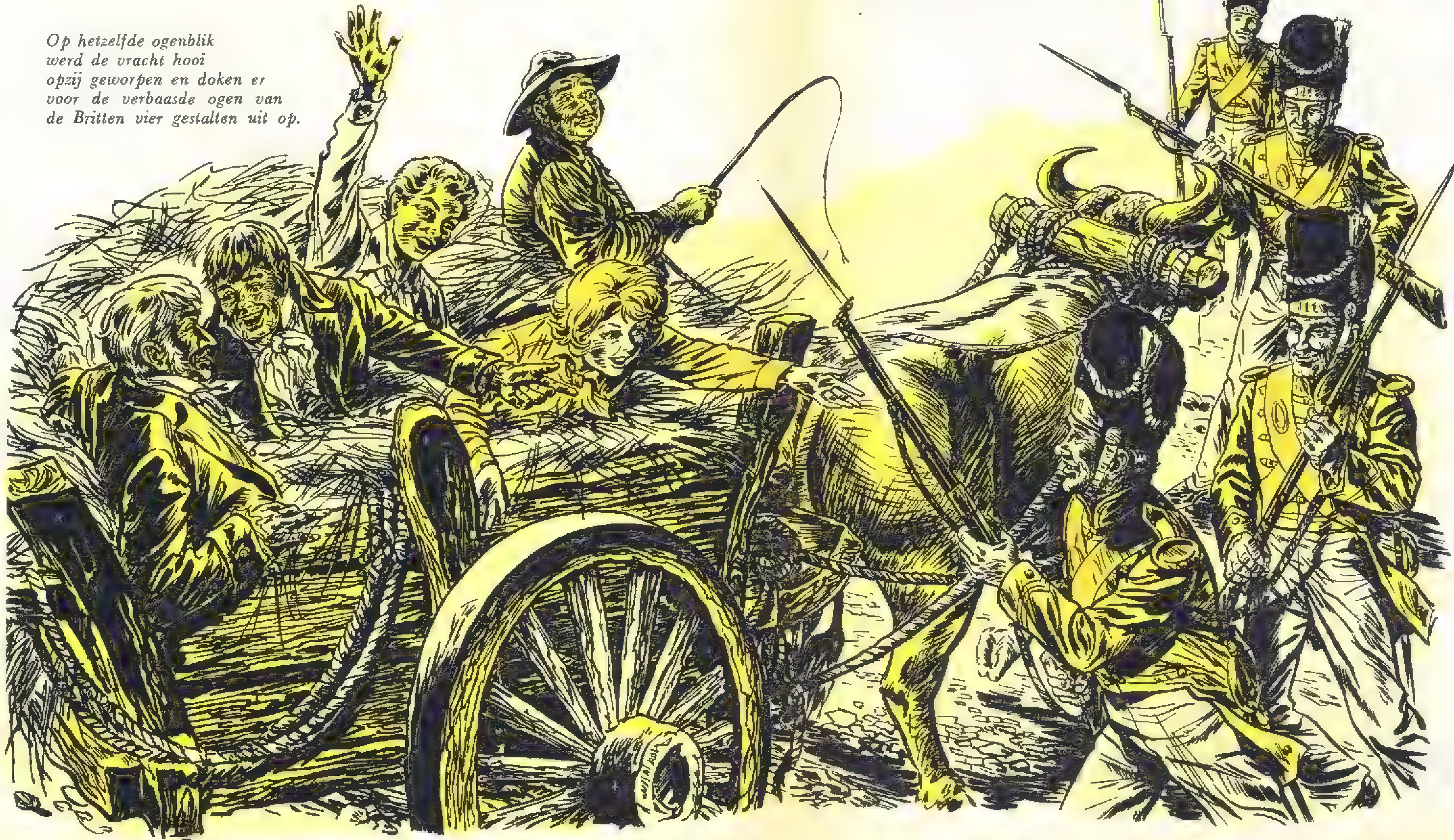
,,Halt!'' schreeuwde een Franse korporaal.

Zucconi zweeg en hield zijn os in. Met een schok kwam de kar tot stilstand. De militairen stelden zich met hun musketten in de aanslag dwars over de weg op.

,,Verboden terrein!'' snauwde een sergeant. ,,Hier mag niemand passeren!''

,,Buon giorno, amico mio; dag, beste vriend,'' zei Zucconi doodonschuldig, met een grijns als van een boer die kiespijn heeft. Hij stond voor een moeilijke beslissing. Op korte afstand zag hij tien of twaalf musketten op zich gericht en in zijn rug voelde hij de loop van het pistool van sergeant Trott. Na enige aarzeling ging hij in het Italiaans voort: ,,Neem me niet kwalijk, beste vriend, maar ik moet er toch echt langs, hoor! Ik heb opdracht gekregen van kolonel d'Armagnac om dit hooi naar de kust te brengen!'' Hij maakte een vaag gebaar in de richting van het strand.

De Franse sergeant stond een ogenblik besluiteloos. Hij verstond geen Italiaans, maar de naam van kolonel d'Armagnac was hem niet ontgaan. Het leek hem heel aannemelijk dat er een vracht hooi naar het hoofdkwartier van zijn officieren moest worden vervoerd. En het was duidelijk, vond hij, dat de arme Italiaanse boer met zijn domme grijns geen kwaad in de zin had.

Op hetzelfde ogenblik werd de vracht hooi opzij geworpen en doken er voor de verbaasde ogen van de Britten vier gestalten uit op.

,,O, dan is het wat anders,'' zei hij tenslotte. ,,Kolonel d'Armagnac, zeg je?''

Zucconi knikte heftig.

,,Nou, schiet dan maar gauw op! Aan de kant, mannen!''

,,Grazie, mille grazie,'' zei Zucconi beleefd. ,,Hartelijk bedankt, hoor!'' En hij klakte met zijn tong.

Met lome tred zette de os zich weer in beweging. De kar met hooi passeerde piepend en krakend de Franse soldaten. Zucconi begon weer te zingen alsof er niets gebeurd was. . .

Naderhand werden ze nóg tweemaal aangehouden. Maar beide keren leek het wel alsof er van de naam van kolonel d'Armagnac een toverachtige werking uitging. Niet zodra had Zucconi deze uitgesproken, of er werd hem geen strobreed meer in de weg gelegd.

Sergeant Trott begon zich al spoedig te ergeren dat ze niet wat harder opschoten, maar wat zijn bestuurder ook probeerde, het logge dier liet zich niet van de wijs brengen. Ondertussen trachtten de spionnen opnieuw de sergeant over te halen tot het aannemen van losgeld.

,,Ik geloof, sergeant, dat u een eerlijke kerel bent,'' begon Heytorp.

,,Dat is in jouw mond beslist geen compliment!'' luidde het antwoord.

,,Maar begrijpt u dan niet,'' ging de spion verder, ,,dat u er niets mee opschiet om ons aan uw officieren uit te leveren? U moet niet vergeten dat we een paar zeer invloedrijke vrienden in de regering hebben!''

,,We kunnen u desnoods duizend pond aanbieden,'' vulde de ander aan. ,,Als u ons hier afzet, zullen we zorgen dat dat bedrag op uw naam wordt gestort bij de Bank van Engeland!''

,,Soldaat Pilchard!'' zei sergeant Trott.

,,Ja, sergeant?''

,,Doe me een plezier en stop die beide kerels eens een flinke handvol hooi in de mond.''

,,Komt in orde, sergeant!''

Er klonk enig geschuifel onder het hooi en daarna zwegen de spionnen als het graf. Olivier had zijn ogen ondertussen goed de kost gegeven. Hij had gezien dat ze de Engelse voorposten al tot op enkele honderden meters waren genaderd en hij stak nu vrijmoedig zijn hoofd boven de vracht hooi uit om de omgeving eens wat beter te verkennen.

,,Ha, die Olivier!'' lachte sergeant Trott, die eveneens de situatie aan het opnemen was. ,,Hoe maken jullie het?''

,,Zijn we erdoor, vader?'' vroeg Pollie nieuwsgierig, terwijl ze zich het hooi uit de haren streek.

,,Ik weet het niet. Het kan best zijn dat er hier in de buurt nog wat Fransen verdekt staan opgesteld. Stil! Ik hoor weer soldaten aankomen. Gauw onder het hooi! Zingen, Zucconi!''

Muisstil verscholen ze zich weer onder het hooi. Angstig vroegen ze zich af of ze nu toch nog zouden worden ontmaskerd. Plotseling werd er een bevel geschreeuwd, in het Engels!

,,Halt daar!'' riep een korporaal Zucconi toe, die er weer lustig op los zong. ,,Ja, jij daar, met die ossewagen! Waar gaat dat heen?''

,,Engelsen. . .'' stotterde Zucconi. ,,Engelse soldaten!''

Op hetzelfde ogenblik werd de vracht hooi opzijgeworpen en doken er voor de verbaasde ogen van de Britten vier gestalten uit op. En toen deze onverwachte verschijningen ook nog Engels begonnen te spreken, was de patrouille eenvoudig met stomheid geslagen.

,,Mooier kon het niet!'' riep sergeant Trott uit. ,,Als dat korporaal Humble niet is!''

,,Dag, korporaal!'' zei soldaat Pilchard. ,,Ken je je ouwe vriend oom Pharao niet meer? We komen om zo te zeggen de oogst binnenbrengen!''

,,Korporaal Humble!'' schreeuwde Olivier ertussendoor. ,,Ik ben het, tamboer Crow!''

,,Korporaal Humble!'' zei Pollie. ,,Wat heerlijk dat u er bent!''

Uit de kring van de patrouille steeg een verbaasd gemompel op, terwijl de vier passagiers van de wagen stapten. Zucconi bleef zitten. De beide spionnen staken voorzichtig hun hoofden boven het hooi uit en keken verwonderd over de rand van het voertuig

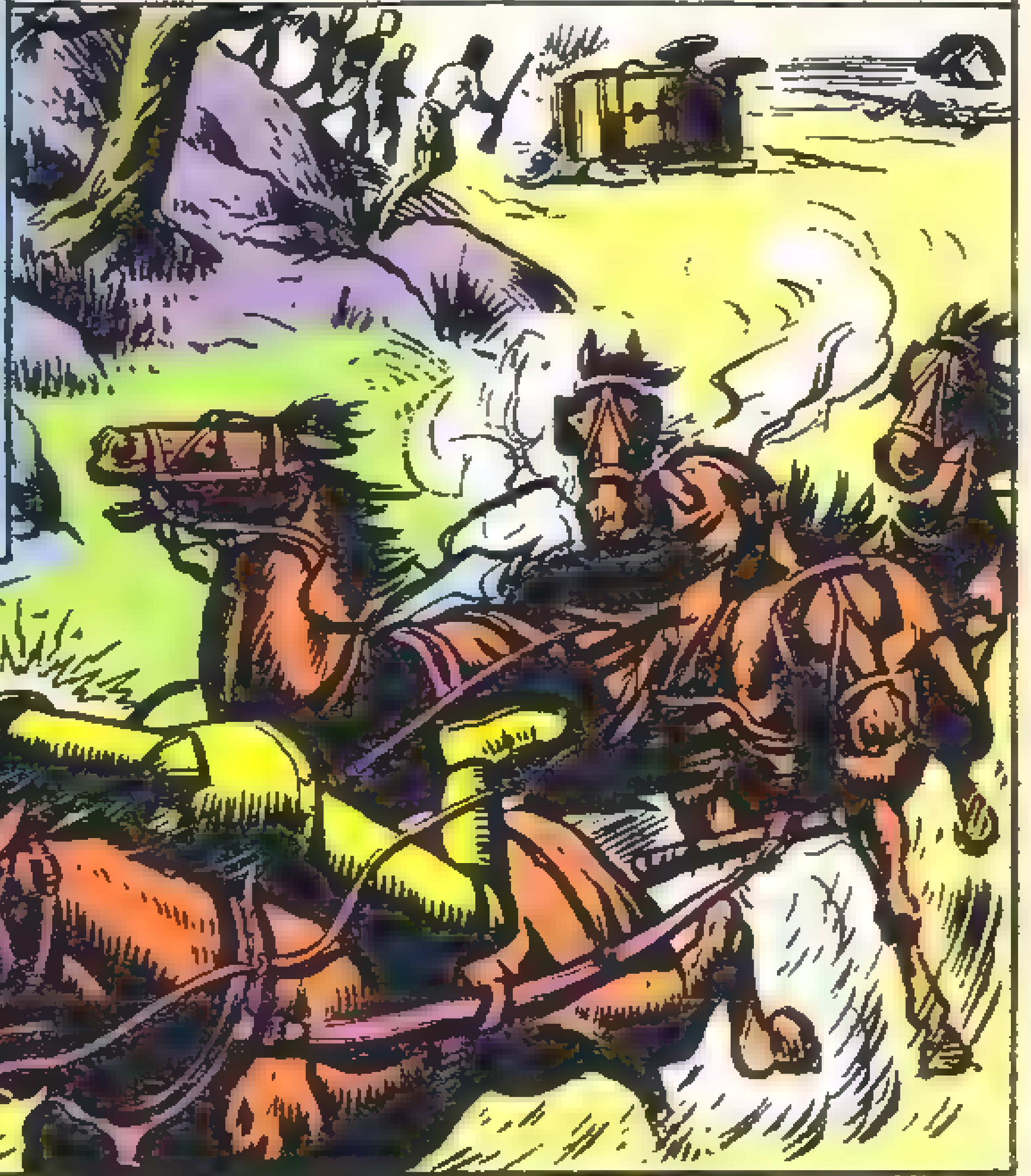
,,Zo zout heb ik het nog nooit gegeten,'' bracht korporaal Humble eindelijk uit.

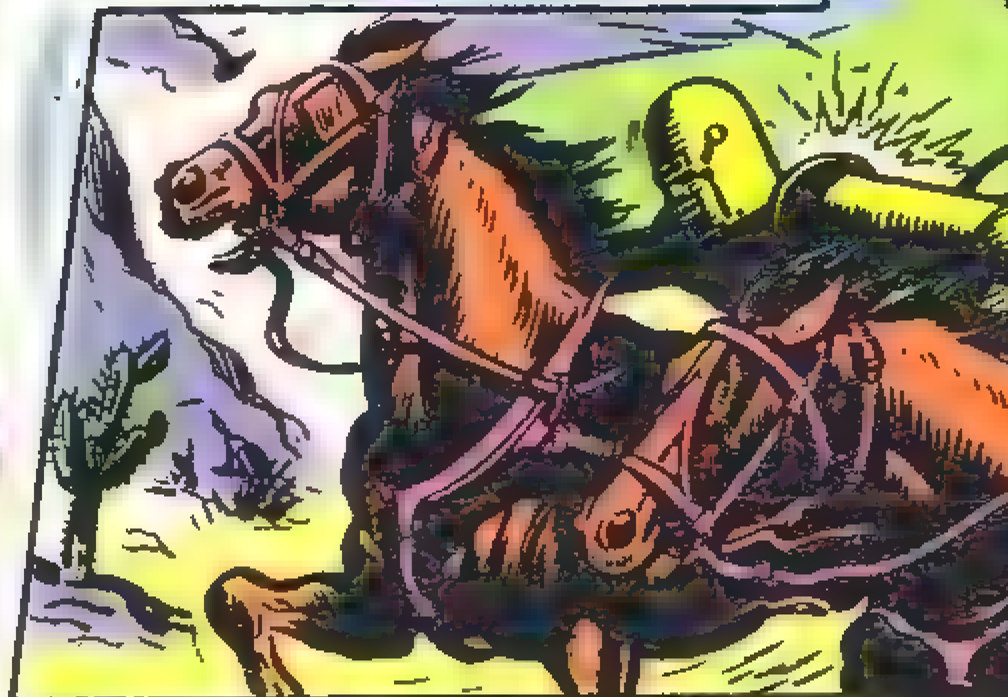
Wordt vervolgd

De man van staal

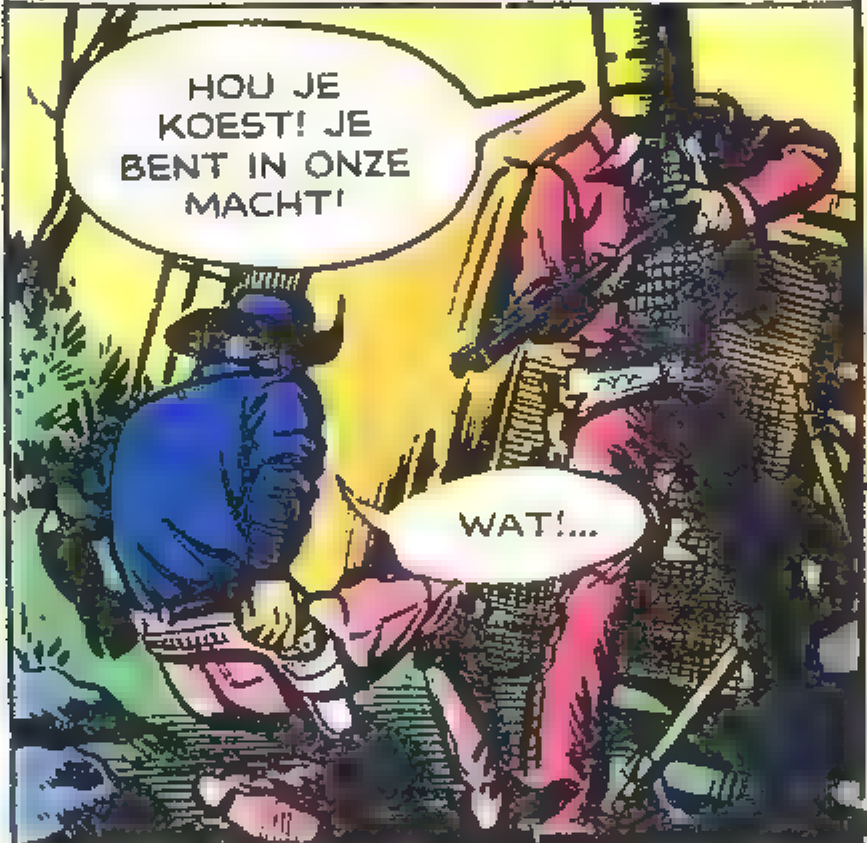

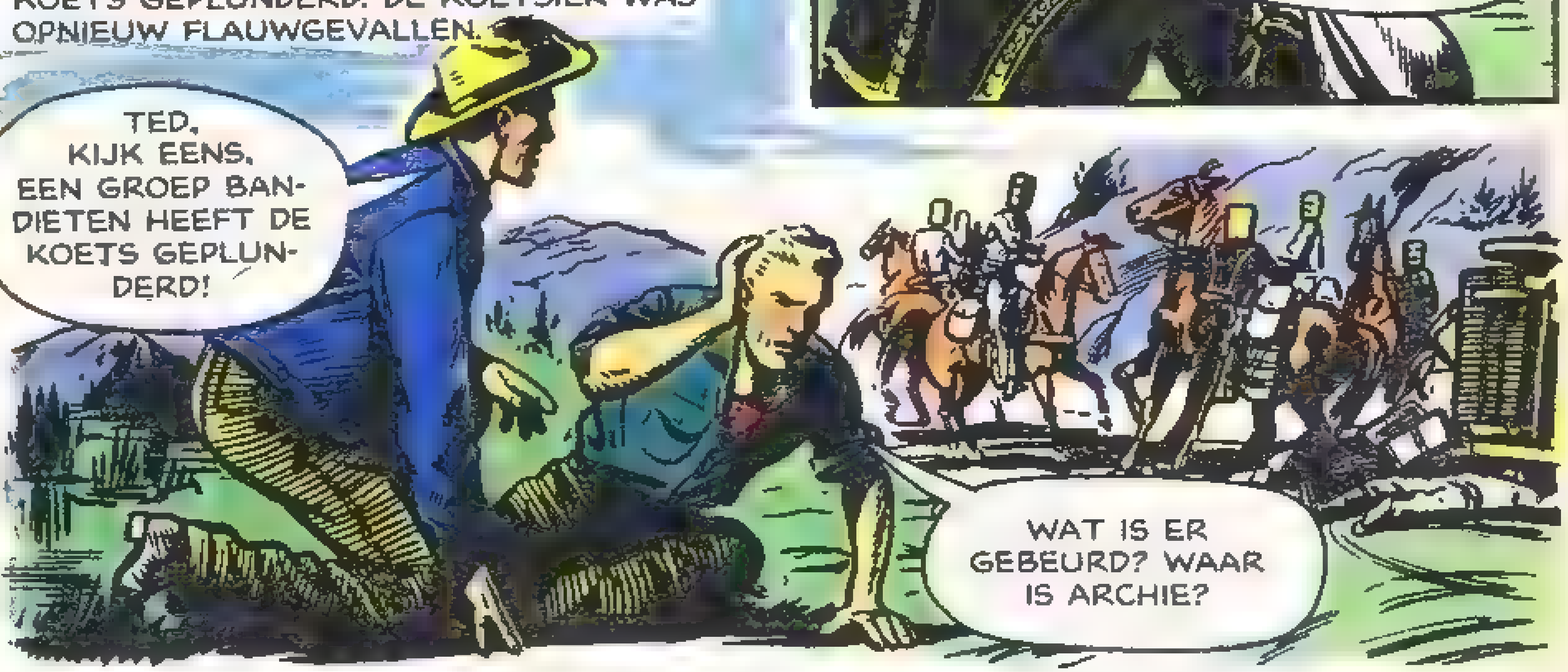
TED, KEN EN ARCHIE WAREN IN EEN AFGELEGEN STREEK IN NIEUW-MEXICO. TERWIJL ZE EEN POSTKOETS, WAARVAN DE PAARDEN OP HOL GESLAGEN WAREN, TOT STAAN TRACHTTEN TE BRENGEN, WERDEN ZE BESCHOTEN DOOR EEN GROEP BANDIETEN. DE KOETS SLOEG OVER DE KOP EN ARCHIE WERD DOOR DE VLUCHTENDE PAARDEN MEEGEVOERD.

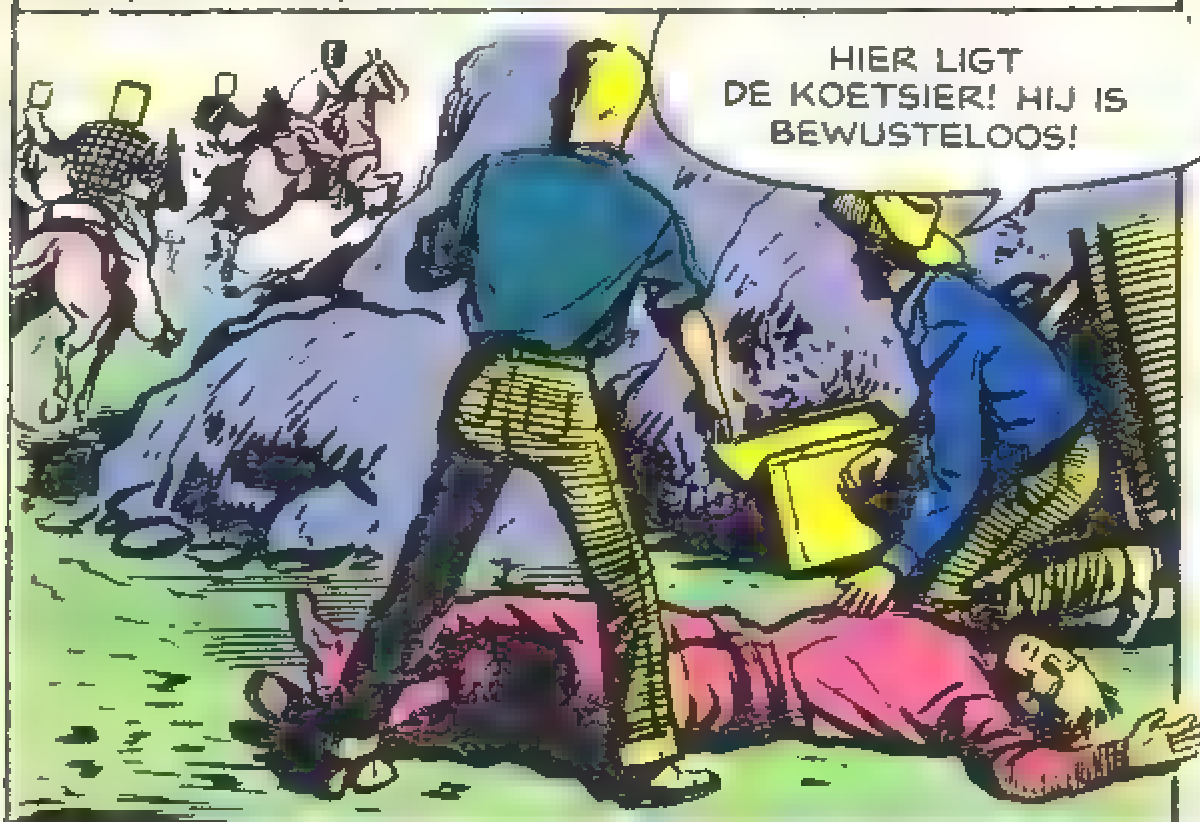

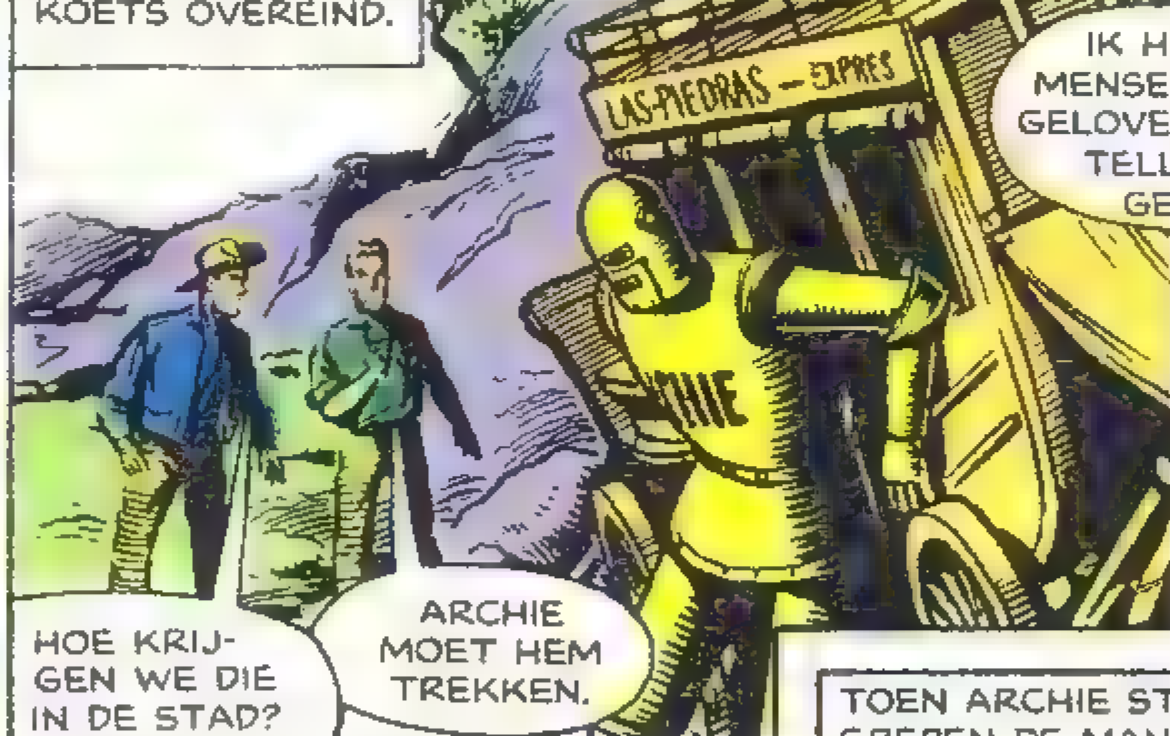

TERWIJL TED EN KEN OVEREIND KRABBELDEN, NAMEN DE BANDIETEN OVERHAAST DE VLUCHT.
HIER LIGT DE KOETSIER! HIJ IS BEWUSTELOOS!

TED GREEP NAAR ZIJN ZENDER WAARMEE HIJ ARCHIE BESTUURDE.
EERST MOETEN WE ARCHIE ZIEN TE VINDEN. IK ZAL PROBEREN HEM MET DE ZENDER OP TE SPOREN.
ZONDER ARCHIE KUNNEN WE NIET VEEL BEGINNEN!

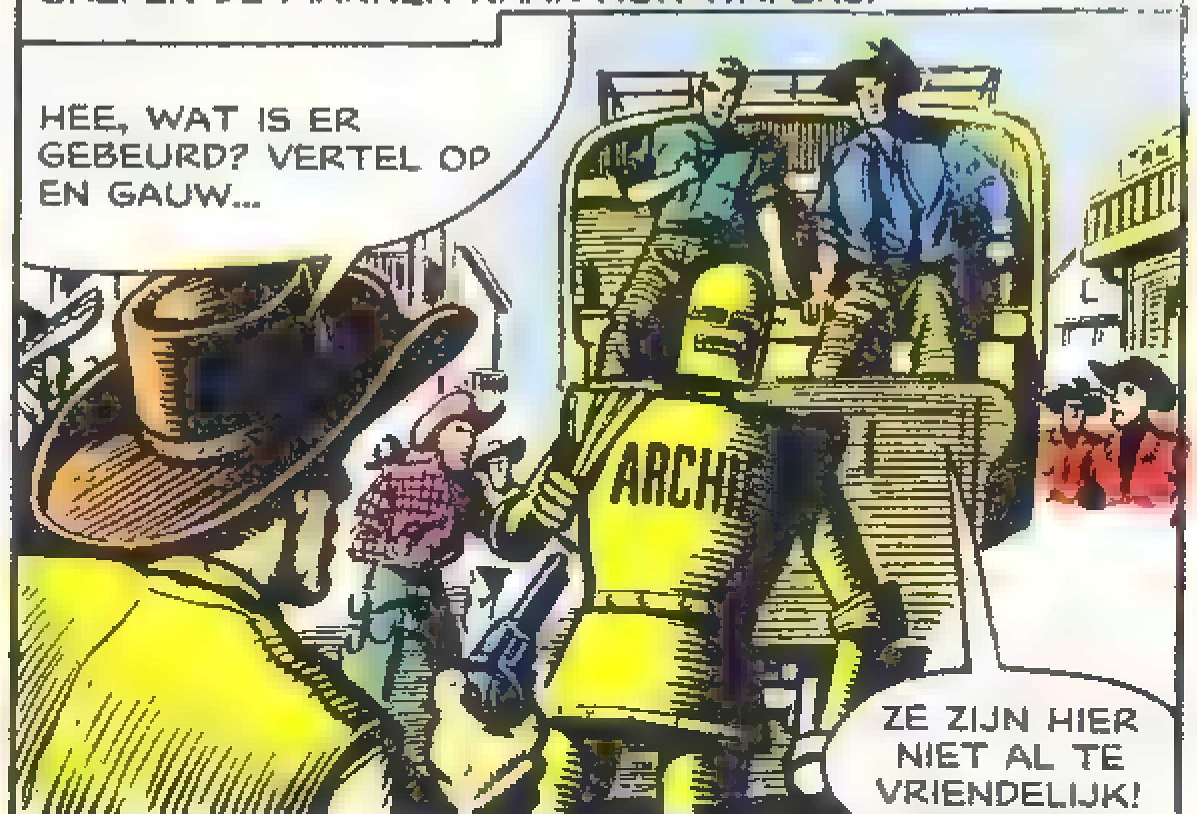

MET BEHULP VAN DE ZENDER VONDEN ZE ARCHIE AL GAUW
IK ZAL EERST ZIJN MECHANISME REPAREREN DIE BANDIETEN DACHTEN NATUURLIJK DAT HIJ EEN MENS WAS.
GEEN WONDER. DON SAVILLO, DE EIGENAAR VAN DIT LAND, WIL NIETS VAN MODERNE TECHNIEK WETEN

ARCHIE WAS GAUW WEER DE OUDE. OP BEVEL VAN TED GING HIJ DE TRAPAUTO UIT HET WATER HALEN.
ZET HEM MAAR TUSSEN DIE STRUIKEN. WE LATEN HEM DAAR STAAN EN GAAN EERST DE KOETS NAAR DE STAD BRENGEN.
HIER STAAT HIJ WEL VEILIG

TOEN DAT GEBEURD WAS, ZETTE ARCHIE DE KOETS OVEREIND.
LAS-PIEDRAS — EXPRES
HOE KRIJGEN WE DIE IN DE STAD?
ARCHIE MOET HEM TREKKEN.

DE BEWUSTELOZE KOETSIER WERD IN DE KOETS GELEGD EN ARCHIE TROK HEM NAAR DE STAD.
IK HOOP DAT DE MENSEN ONS ZULLEN GELOVEN ALS WE VERTELLEN WAT ER GEBEURD IS.
VAST WEL ALS WIJ DE KOETS BEROOFD HADDEN, ZOUDEN WE HEM TOCH NIET TERUG KOMEN BRENGEN?

ALS TED LAS PIEDRAS GEKEND HAD, ZOU HIJ ER WEL ANDERS OVER GEDACHT HEBBEN. HET STADJE WAS NOG ZEER PRIMITIEF.
KIJK, DAAR KOMT DE POSTKOETS.
WAAR ZIJN DE PAARDEN? IK ZIE ALLEEN EEN REUS IN EEN IJZEREN HARNAS!
WAT BETEKENT DAT?

TOEN ARCHIE STOPTE, GREPEN DE MANNEN NAAR HUN WAPENS.
HEE, WAT IS ER GEBEURD? VERTEL OP EN GAUW...
ZE ZIJN HIER NIET AL TE VRIENDELIJK!

DE POSTKOETS IS OVERVALLEN EN EEN VAN DE KOETSIERS IS BEWUSTELOOS. DE ANDERE IS GEVLUCHT.
DE OVERVAL WERD GEPLEEGD DOOR EEN GROEP BANDIETEN. WIJ ZAGEN HET GEBEUREN.

OPEENS WEERKLONK HOEFGETRAPPEL KEN HERKENDE DE AANSTORMENDE RUITER DIRECT.
HET IS DE ANDERE KOETSIER. GELUKKIG DAT HIJ ER IS. HIJ KAN BEVESTIGEN DAT WIJ DE WAARHEID SPREKEN!
JA, HIJ KOMT PRECIES OP HET GOEDE MOMENT!

MAAR DE KOETSIER GAF EEN HEEL ANDERE LEZING VAN HET GEBEURDE!
DIE TWEE HEBBEN DE KOETS OVERVALLEN! ZE KWAMEN ME ACHTEROP EN IK HEB ZE HOREN SCHIETEN! SLUIT HEN OP!

Een merkwaardig eiland

Toen in het begin van de veertiende eeuw de beroemde Italiaanse ontdekkingsreiziger Marco Polo van zijn avontuurlijke tocht naar Azië terugkeerde, deelde hij ook allerlei bijzonderheden mee over een sprookjesachtig werelddeel, dat zich midden in de Indische Oceaan zou bevinden. Zelf was de ontdekkingsreiziger er niet geweest, maar hij had met verscheidene Indische en Arabische zeelieden gesproken, die hem uitvoerig over dit werelddeel hadden verteld.

„Het moet een vreemd, uitgestrekt gebied zijn," zo verhaalde Polo. „De bossen zijn bevolkt met griezelige apen en er leven vogels die zo groot en sterk zijn, dat ze een olifant mee de lucht in kunnen nemen."

Deze mededelingen werkten natuurlijk sterk op de fantasie van Polo's tijdgenoten. Maar men voelde er in die dagen blijkbaar niets voor om dit mysterieuze werelddeel te gaan bezoeken. Het land van de reuzenvogels werd zelfs voorlopig helemaal vergeten.

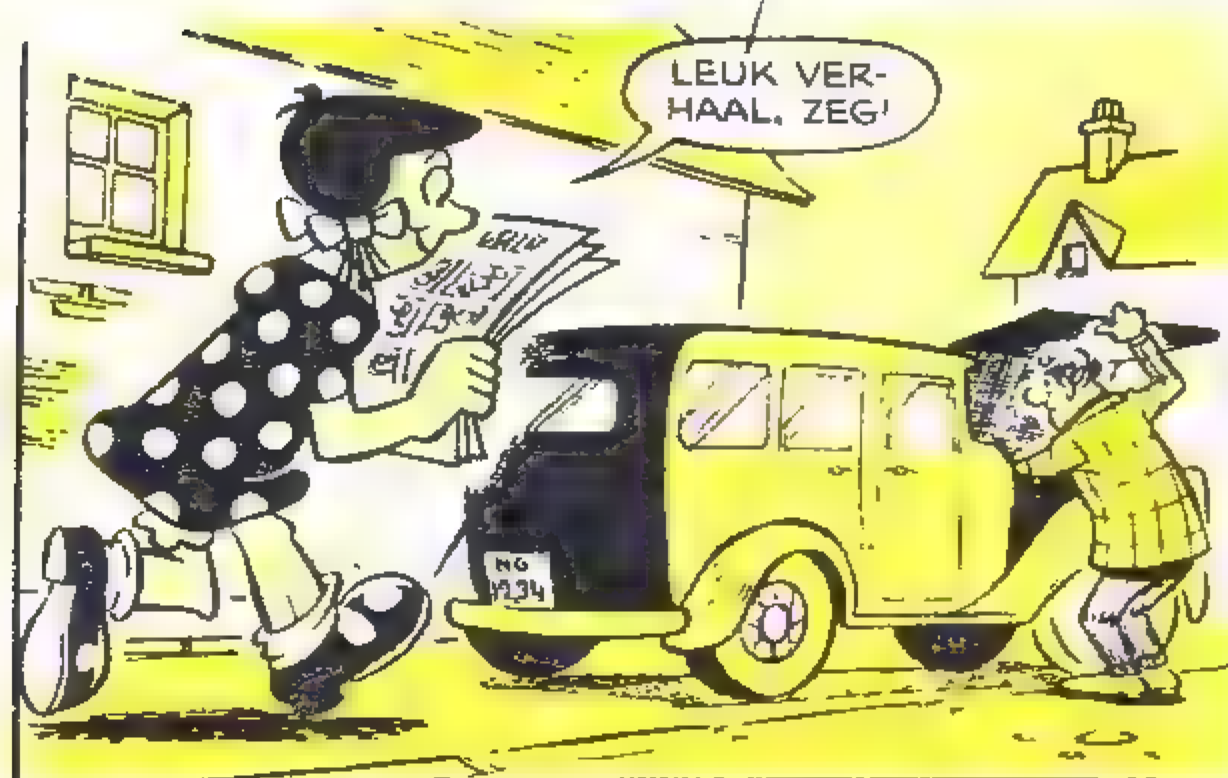
Twee eeuwen later raakte een Portugese vloot onder bevel van admiraal Tristan da Cunha (naar wie het bekende eiland in de Atlantische Oceaan is genoemd) in een zware storm. De orkaan dreef de schepen dagenlang voor zich uit. In de buurt van Mozambique was het noodweer begonnen en toen de storm eindelijk bedaarde, hadden de Portugezen de kust bereikt van een land, dat zij niet alleen niet kenden, maar waarvan ze zelfs het bestaan niet hadden vermoed. Men wierp het anker uit en zette voet aan wal. Er werden inboorlingen aangetroffen, die de eigenschappen van Indiërs en negers in zich verenigden. Toen de Portugezen na hun thuiskomst de ligging van het eiland op de kaart aangaven, ontstond in kringen van zeevaarders de mening dat Tristan da Cunha en zijn mannen het werelddeel hadden ontdekt, waarover vroeger Marco Polo zulke fantastische bijzonderheden had verteld. Dit door de Portugese admiraal bij toeval gevonden eiland aan Afrika's oostkust heet tegenwoordig Madagascar.

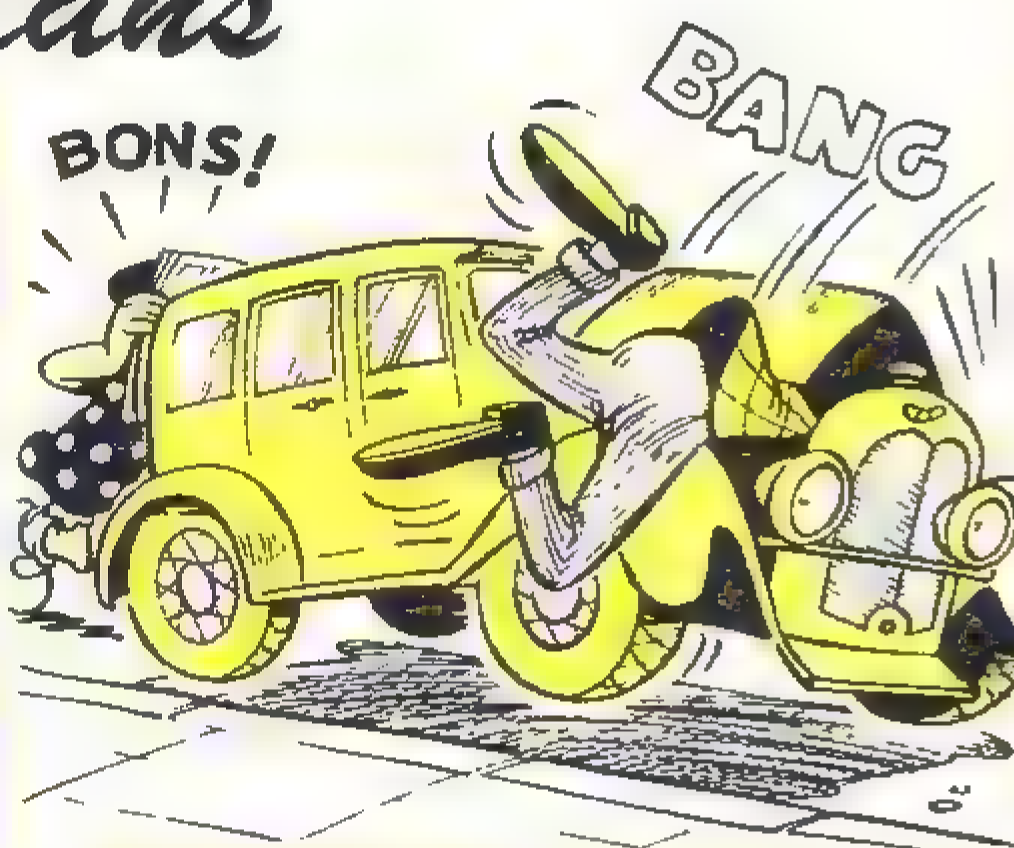
De moderne natuurwetenschap heeft vastgesteld, dat de mededelingen van Marco Polo, hoewel enigszins overdreven, gedeeltelijk op waarheid berusten. Men heeft op Madagascar bijvoorbeeld het skelet van de epyornis — een reusachtige struisvogel — opgegraven en ook het geraamte van reusachtige apen.

De veronderstelling dat Madagascar een overblijfsel is van een verdwenen werelddeel vindt meer en meer ingang. Geleerden hebben dit verzonken werelddeel de naam Lemuria gegeven.

Het klimaat op Madagascar vertoont schrille tegenstellingen. De temperatuur loopt er sterk uiteen. Er zijn streken met honderdachtentachtig en streken met slechts vierentwintig regendagen per jaar. Ook de plantengroei is er merkwaardig. Niet minder dan tachtig procent van alle daar groeiende planten kwam oorspronkelijk nergens anders voor. De kolossale apebroodboom of baobab met zijn eetbare vruchten en de banaanachtige revanala, ook reizigersboom geheten, die in zijn bladstelen een voorraad regenwater bewaart en talrijke gebruiksvoorwerpen levert, behoren tot de aparte flora van het eiland.

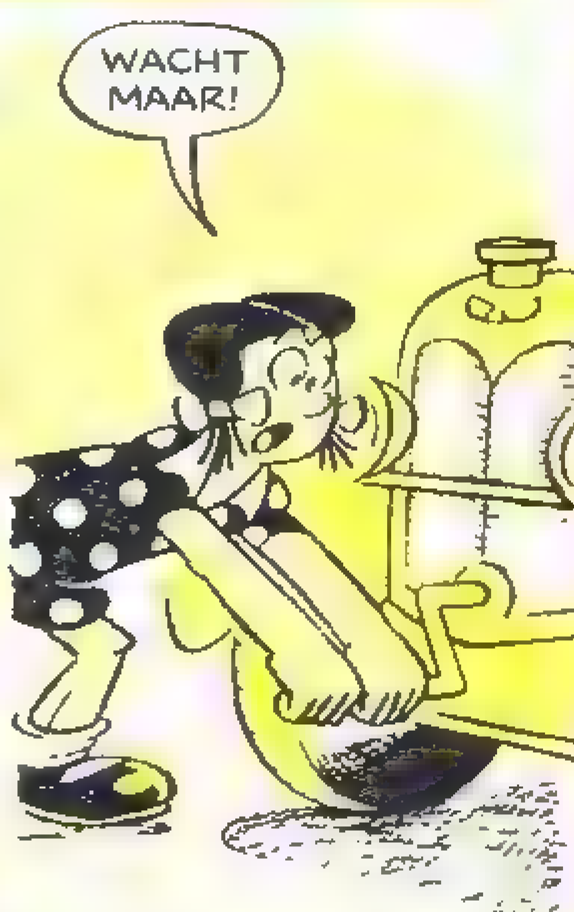
Sterke Stans

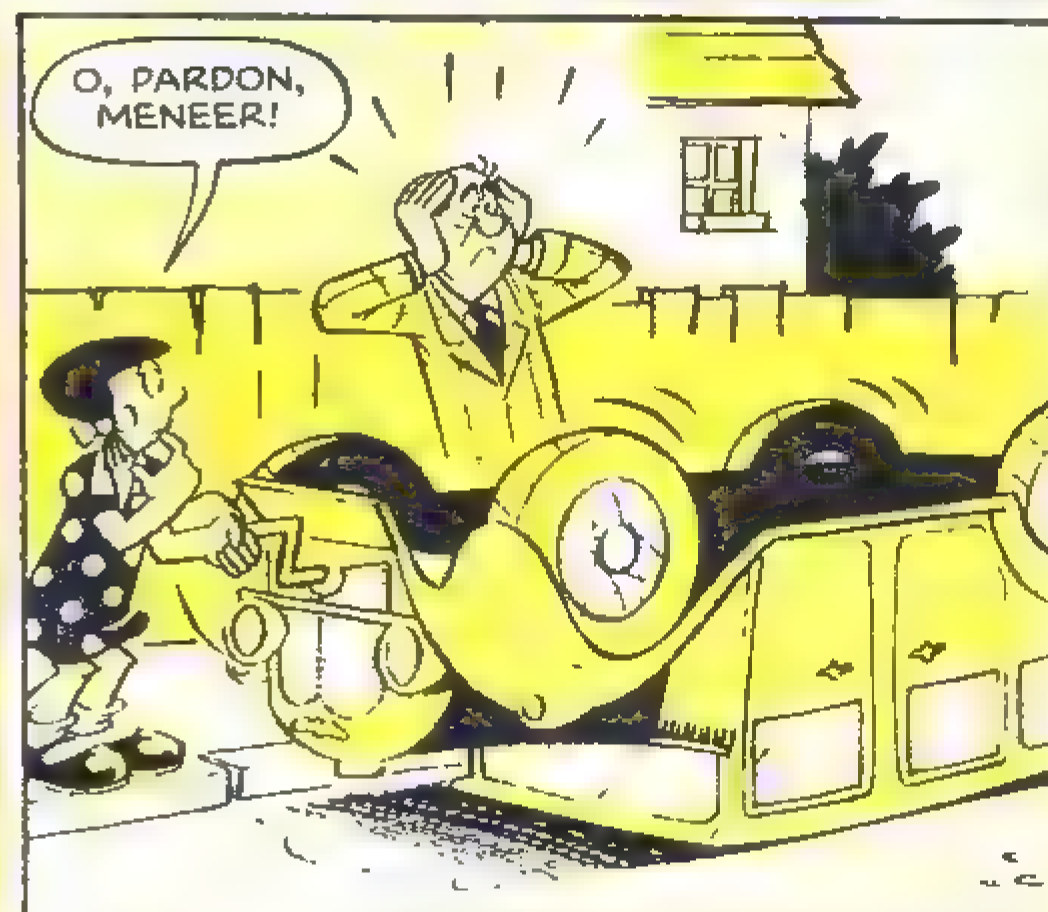

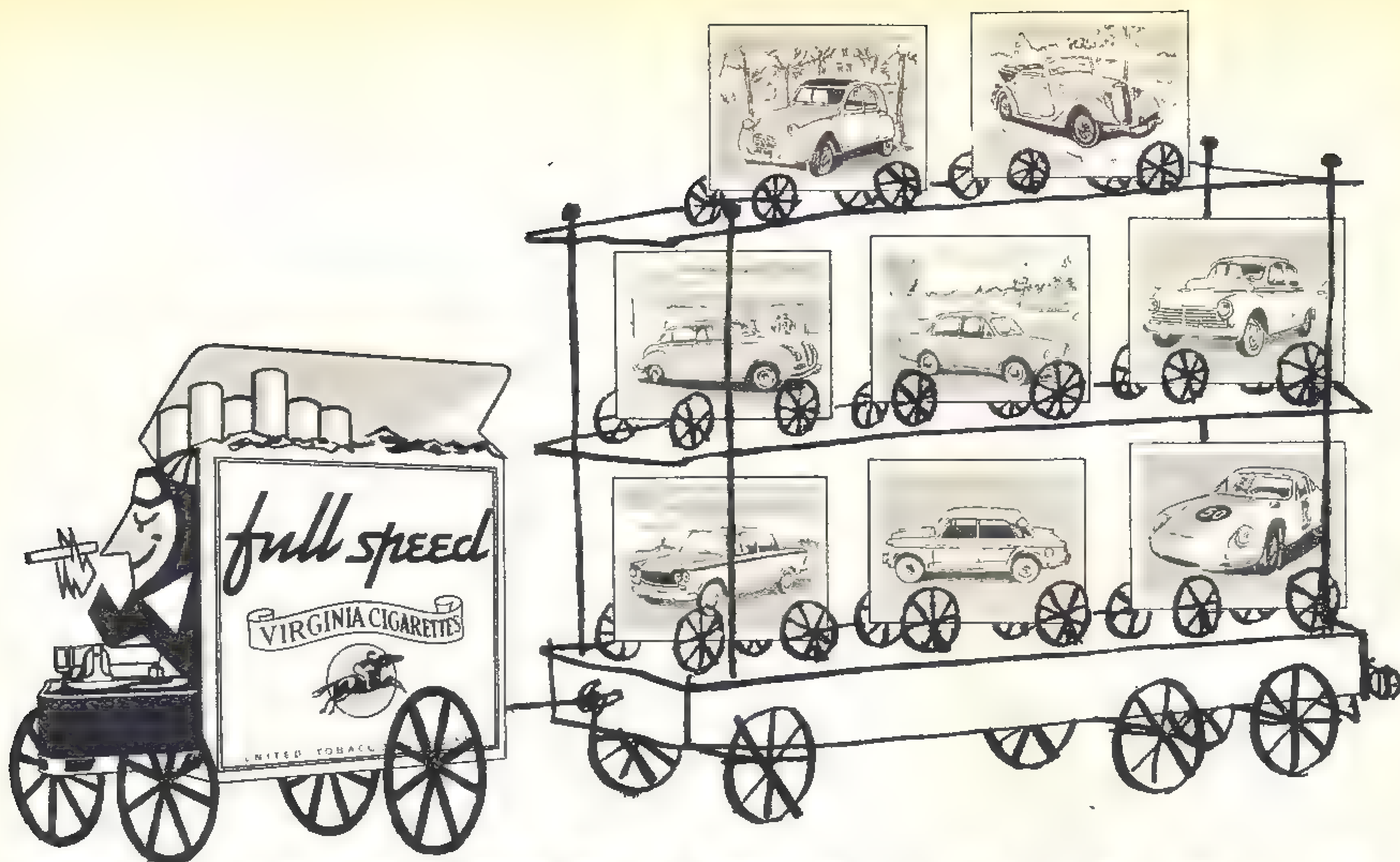

EEN MEESTERLIJK AUTO-ALBUM

met machtig mooie auto-plaatjes!!

Fantastisch mooi is het auto-album dat de bekende auto-kenner en -journalist Peter de Graaf samenstelde! Het heet „Auto's - Speelgoed der mensheid". Het vertelt van vuurvretende stoomwagens en watervlugge droomsleeën! Van grote uitvinders en van spannende races! Het is leerzaam, boeiend en spannend! Het is echt een boek om zélf te hebben! En dan nog die prachtige auto-plaatjes! . . . Die zijn haast nóg mooier! Je kunt ze gemakkelijk sparen en zélf in je album plakken! Vraag ze maar aan je vader, oom, grote broer of buurman, want die vinden ze in hun pakje Full Speed sigaretten! Op het binnendoosje van elk pakje zit er één!

bijna voor niets!

De prijs van het album is een extra verrassing! Het is nog goedkoper dan een pocketboek! Voor maar EEN GULDEN kun je het bij de sigarenwinkelier kopen! Je kunt het ook bestellen bij de United Tobacco Agencies, Postbus 285, Eindhoven (met f 1,- aan geldige postzegels in gesloten envelop). Dat is bijna voor niets voor zo'n prachtig verzamelboek!

nu zó bij elkaar!

Nóg mooier en nóg kleuriger dan vroeger zijn nu de auto-plaatjes! En . . . om ze vlugger bij elkaar te krijgen, is het aantal niet te groot gemaakt! De hele serie bestaat uit 96 plaatjes, die alle tegelijk in omloop worden gebracht! Nu kun je al na een paar maanden jouw complete album door je vrienden laten bewonderen!

full speed

de lekkere virginia, nú... met prachtige nieuwe

AUTO-PLAATJES

De vuurproef

door Sef Muris

Johnny Holden spoorde zijn paard tot meer spoed aan, terwijl hij naar de ingang van de kloof reed. Hij veegde even met zijn mouw langs zijn bezweet gezicht en wierp daarna een vlugge blik achter zich. Op een vrij grote afstand zag hij een vijftal ruiters, die om beurten een schot in zijn richting losten zonder hem evenwel te raken. Johnny kende de ruiters goed; het waren de sheriff van Creek City en zijn helpers. Vanaf het prairiestadje Creek City reden ze nu al achter hem aan, maar ze waren nog geen meter op hem ingelopen. Johnny keek weer voor zich en er verscheen een glimlach op zijn gezicht.

Terwijl hij voortreed over het glooiende terrein, dacht hij met kloppend hart aan het avontuur dat hem in de bergen te wachten stond. Het zou zijn vuurproef zijn en als alles volgens plan verliep, zou hij hiermee zijn eerste schreden hebben gezet op de weg naar een roemvolle loopbaan.

Na een kwartier had Johnny de ingang van de kloof bereikt. Voor hem lag een smal en kronkelend pad, dat aan één kant begrensd werd door hoog optorenende bergen en aan de andere kant door een snelstromende beek, waarvan het water zo helder was dat je tot op de bodem kon kijken. De dreunende hoefslagen van zijn paard werden door de massieve bergwanden honderdvoudig weerkaatst. Hier en daar langs het pad groeide wat gras en er stonden een paar dorre struiken, die scherp afstaken tegen de naakte rotswand.

Johnny had zijn paard iets ingehouden en luisterde scherp. Opeens klonk hoog boven zijn hoofd het gefluit van een kogel, die een paar seconden later een eindje voor hem tegen de rotswand terechtkwam. Ofschoon hij wist dat dit zou gebeuren, schrok hij toch. Even bleef alles stil, toen klonk een tweede schot, bijna onmiddellijk gevolgd door een harde stem, die hem vanuit de hoogte toeriep: „Rij stapvoets verder en steek je armen in de lucht. Je hoeft niet bang te zijn, want je wordt niet meer gevolgd, maar denk erom: geen verkeerde beweging, want anders reken ik met je af."

Johnny kon niet anders doen dan gehoorzamen. Hij voelde zich opvallend kalm, veel kalmer dan toen hij naar de ingang van de kloof reed. Na een paar tellen hield hij zijn paard in en reed stapvoets verder.

Een minuut of tien later riep een andere stem hem toe: „Laat je armen zakken en gooi je wapens op de grond. Stap daarna van je paard."

Gehoorzaam deed Johnny wat hem bevolen was. Hij stapte van zijn paard en ging een paar meter van zijn twee revolvers af staan om zijn eerlijke bedoelingen te laten zien.

„Draai je om en kijk recht voor je uit," vervolgde de stem.

Weer deed Johnny wat hem werd opgedragen. Hij vroeg zich af wat er nu zou volgen.

„Hoe ben je ertoe gekomen om deze weg in te slaan?" vroeg de stem.

Het viel Johnny op dat degene aan wie de stem toebehoorde vlak achter hem was komen staan. „De sheriff van Creek City zat achter me aan en deze bergen leken me een veilige schuilplaats," antwoordde hij.

„Wat heb je uitgespookt?"

„Ik heb geprobeerd een bank te beroven, maar het is mislukt en ik was blij dat ik nog net op het nippertje kon ontsnappen," zei Johnny.

„Kom dan maar mee. Ik zal je zolang opsluiten tot de baas komt."

„Is je baas op stap?" vroeg Johnny. „Zeker voor zaken?"

„Reken maar. Misschien kan hij je gebruiken. We hebben op het ogenblik behoefte aan een paar flinke kerels."

„Wat doen jullie voor de kost?" vroeg Johnny.

„Loop nou maar door en vraag niet zoveel," zei de schildwacht. „Ik moet weer naar mijn post. Als de baas je aanneemt, kom je er wel achter wat wij uitspoken."

In werkelijkheid wist Johnny maar al te goed wat deze mannen uitspookten. Het waren veedieven, die heer en meester waren in deze ontoegankelijke bergen. Waarschijnlijk waren hun leider en de rest van de bende met een kudde gestolen vee op weg naar een marktplaats.

Onder het wakend oog van de schildwacht liep Johnny verder, terwijl zijn paard, dat hij aan de teugel vasthield, naast hem voortstapte. Ze hadden een meter of tien gelopen toen Johnny opeens struikelde en kreunend van pijn op de grond bleef liggen. „Au!" riep hij met een van pijn vertrokken gezicht. „Ik geloof dat ik mijn voet verstuikt heb!"

De schildwacht boog zich voorover om de voet van zijn gevangene te bekijken en dat werd hem noodlottig. Johnny's struikelen was maar komedie geweest. Binnen een paar minuten lag de veedief op de grond en was hij buiten gevecht gesteld. Johnny bond met zijn lasso de handen en de voeten van de man samen en legde hem aan de kant van het pad. „Zo, dat is nummer één," mompelde hij hijgend, terwijl hij nog even naar het gezicht van de man keek.

Spoedig was hij weer op adem. Hij besefte dat hij nu vlug te werk moest gaan, want de kans dat een ander lid van de bende hem zou betrappen was niet uitgesloten. Hij duwde de veedief een prop in de mond en zocht daarna tussen een paar struiken een schuilplaats voor zijn paard. Vervolgens ging hij zijn revolvers oprapen en stak ze met een gevoel van opluchting in zijn holster. Toen begaf hij zich weer naar de ingang van de kloof. Hoe dichter hij bij de schuilplaats van schildwacht nummer één kwam, des te voorzichtiger hij te werk ging. Na een paar minuten vond hij een pad, dat achter een groep struiken verborgen was en dat schuin omhooglopend tussen de rotsen verdween.

Schildwacht nummer één lag met zijn geweer in de aanslag tussen twee rotsblokken te kijken naar de vlakte beneden hem. Hij voelde zich veilig, want voor zover hij het kon bekijken was de vlakte leeg en verlaten. Bovendien lag een eind verder zijn collega Lange Jim, die erom bekend stond dat hij nooit misschoot.

Met een gevoel van voldoening bedacht de schildwacht dat de sheriff van Creek City het tot nu nog nooit gewaagd had in de bergen door te dringen uit vrees voor verborgen schutters. Hij had verscheidene keren gezien dat de man van de wet zijn paard vlak bij de ingang van de kloof had laten keren, zodra de knal van een schot weerklonk. Toch bleef hij nu het golvend terrein voor hem in de gaten houden, want hij had daartoe opdracht van zijn baas en die zou niet toestaan dat hij zijn post verliet. Intussen gingen zijn gedachten naar de vluchteling van daarstraks. Wat zou hij op zijn kerfstok hebben? Het leek nog een jong knaapje. Hij had hem nooit gezien, daar was hij zeker van en toch. . . dat postuur, die manier van rijden hadden iets bekends. Zijn gedachten werden onderbroken toen hij een geschuifel achter zich hoorde. Zonder erbij na te denken rolde hij zich op zijn rechterzij en vroeg loom: „Hee, Jim, heb je je post verlaten, man? Zeg, wat zou die jongeman van daarstraks. . ." De rest van zijn woorden bleef hem in de keel steken van schrik. Degene die achter hem stond was niet Lange Jim, maar de jongen die hij de kloof had laten inrijden. En die jongen hield nu een revolver op hem gericht.

„Laat dat geweer los, kom overeind en steek je armen in de hoogte," beval Johnny met vaste stem.

De veedief keek hem aarzelend aan. Toen deed hij langzaam wat hem bevolen was. Even bleef het stil, maar toen herstelde de man zich. Hij keek Johnny onderzoekend aan en zei met een schamper lachje: „Zeg, knul, wat ben je eigenlijk van plan? Zoek je met iedereen ruzie?"

„Nee, alleen met laffe sluipschutters," antwoordde Johnny.

„Maar weet je wel dat ik je het leven gered heb? Ik had je daarstraks voor hetzelfde geld kunnen neerschieten."

„Dat had je zeker," zei Johnny. „Daarom zal ik een goed woordje voor je doen als je voor de rechter komt."

„Voor de rechter?" riep de veedief verbaasd uit. „Laat me niet lachen! Jij wordt zelf door de sheriff gezocht!"

„Dat raadseltje zal ik straks wel even voor je oplossen," zei Johnny. „Steek eerst maar even je armen naar voren en en denk erom: geen domme streken. . ."

Johnny had uit zijn zak een paar boeien gehaald, die de sterke handen van de veedief binnen een paar seconden onschadelijk maakten. Daarna beval hij de man op de grond te gaan liggen en bond zijn voeten bij elkaar.

Toen dat klaar was klom Johnny op een rotsblok en begon met zijn hoed te zwaaien. De sheriff van Creek City en zijn mannen hadden vol spanning op dit teken gewacht. Ze kwamen nu op hun paarden naar de ingang van de kloof gedraafd. Voor het eerst sedert jaren konden ze ongehinderd de bergen binnentrekken. Ze reden in de richting van een hol, waar naar hun vermoeden het hoofdkwartier van de bende zich bevond, en stelden zich daar in de buurt verdekt op om ook de andere veedieven onschadelijk te maken.

Toen Johnny zag dat de mannen de kloof binnengereden waren, klom hij van het rotsblok af en zei tegen de geboeide schildwacht: „Zo, nu zal ik even op je vraag antwoorden. Jullie dachten natuurlijk dat de sheriff mij achterna zat voor het een of ander strafbaar feit, hè? Je kameraad heb ik wijsgemaakt dat ik een bank had overvallen. Nou, die hele achtervolging was maar een truc, hoor. Hij was opgezet om mij gelegenheid te geven de kloof binnen te rijden en voor de anderen de weg vrij te maken. Jullie zouden mij niet neerschieten, dat wist ik van tevoren. De leider kan altijd wel een mannetje gebruiken."

„Wie ben jij eigenlijk?" vroeg de veedief binnensmonds.

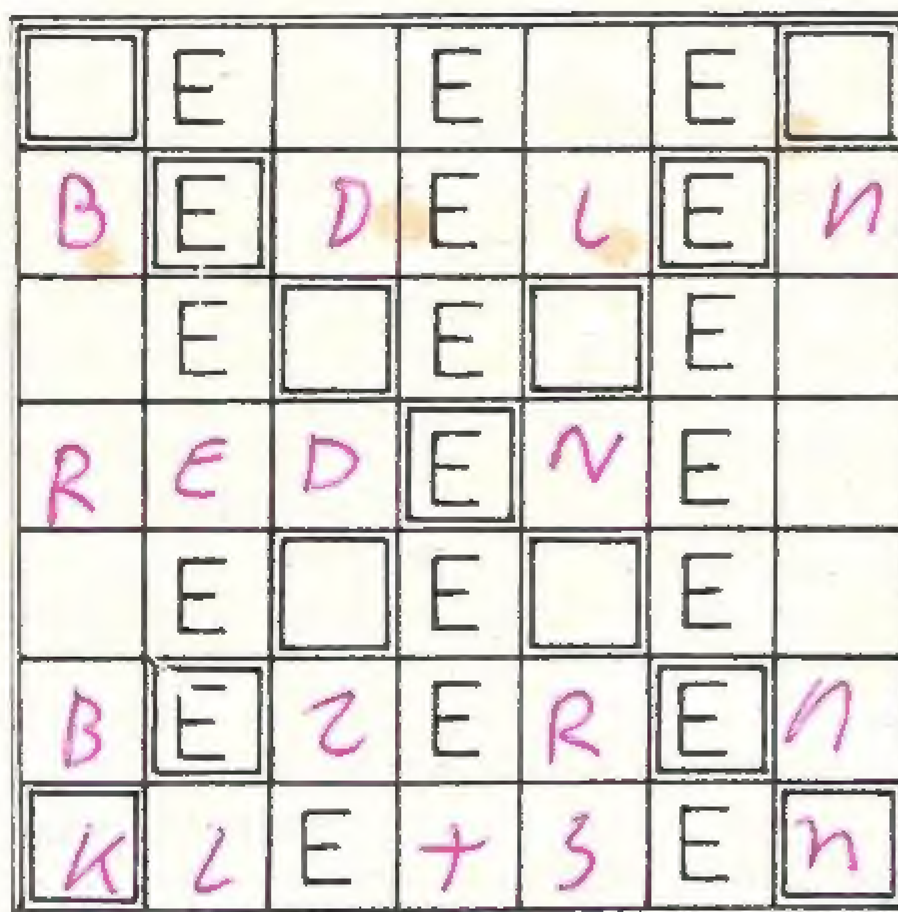
„Dat zal ik je zeggen," antwoordde Johnny met een glimlach. „Ik ben geboren in Creek City, maar ik ben jaren op school geweest in Denver. Daarom kent niemand van jullie bende mij. Ik heet Johnny Holden en het avontuur van vandaag was een soort vuurproef voor mij. Ik ben namelijk van plan binnenkort mijn vader te gaan helpen en in de toekomst zijn werk voort te zetten. Zo, nu weet je wel genoeg, hè? O ja, voor het geval je het vergeten mocht: mijn vader is Will Holden, de sheriff van Creek City."

WIE PUZZELT ER MEE?

E-puzzel

In dit vierkant moeten van links naar rechts zeven werkwoorden ingevuld worden, die allemaal alleen de E als klinker hebben. Je vindt hieronder de omschrijvingen. Om je een beetje houvast te geven zijn alle letters E al op hun plaats gezet. Als je de goede woorden gevonden hebt, moet je op de schuine rijen van links boven naar rechts onder en van links onder naar rechts boven ook twee werkwoorden kunnen lezen.

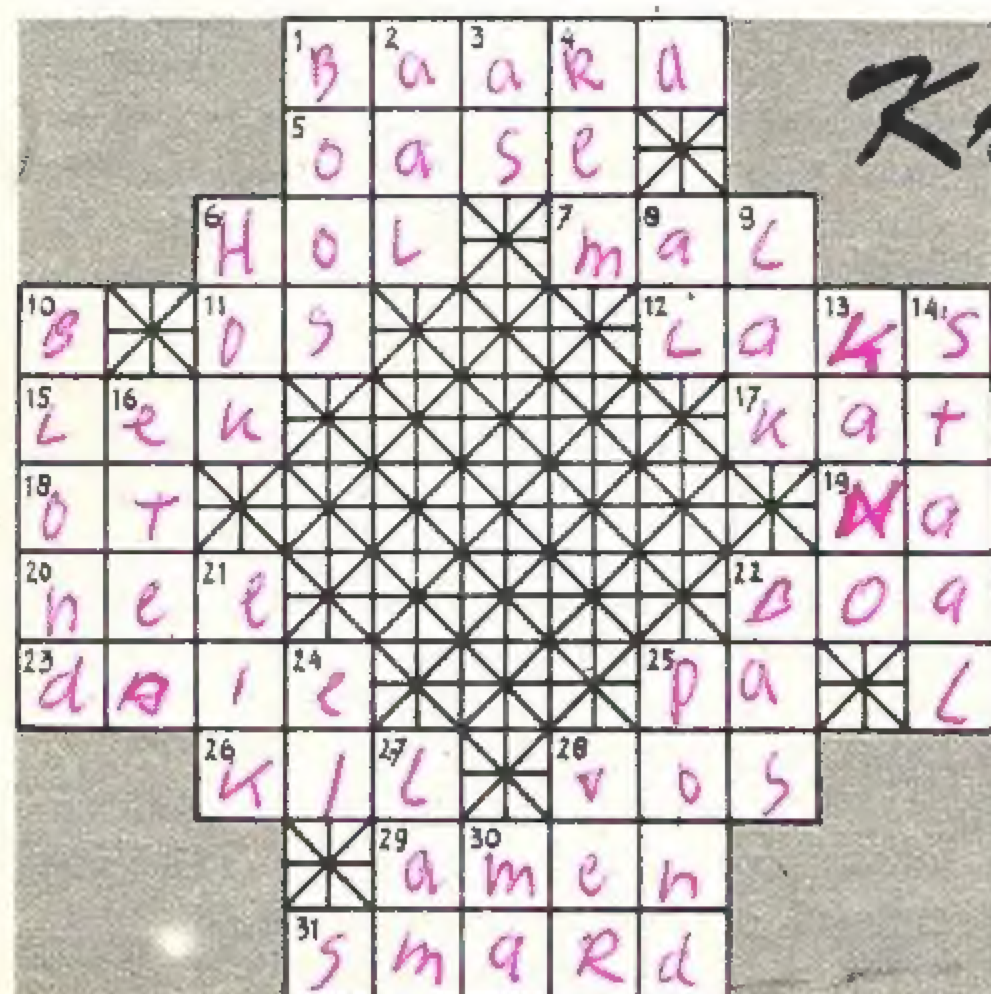
1 Cijferen
2 Om een aalmoes vragen
3 Ordenen; schikken
4 Het woord voeren
5 De zegen geven
6 Zich pijn doen
7 Kwebbelen; babbelen

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Dubbelwoorden

1 STRENG is een hoeveelheid wol, maar betekent ook HARD
2 WEG is een straat of pad, maar betekent ook VERDWENEN
3 GANS is een vogel, maar betekent ook GEHEEL
4 ZIN is een groep bij elkaar behorende woorden, maar betekent ook LUST
5 SCHEL is een klokje of bel, maar betekent ook HEL (of SCHERP)
6 TOCHT is een trekwind, maar betekent ook REIS

Kruiswoord-puzzel

Horizontaal:

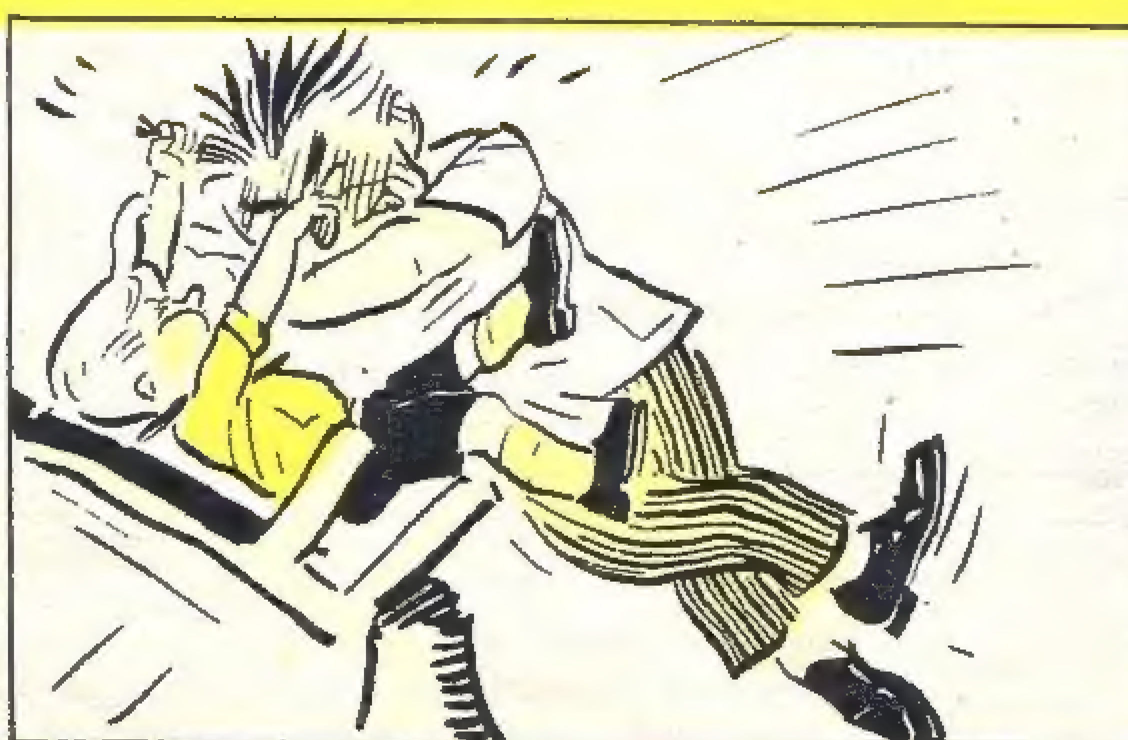
1 Haargroei op wangen en kin
5 Vruchtbare plaats in de woestijn
6 Dierewoning in de grond
7 Dwaas
11 Rund
12 Traag en onverschillig
15 Gat in de bodem van een schip
17 Huisdier
18 Oude Testament (afk.)
19 Voorzetsel
20 Ontkenning
22 Reuzenslang
23 Telwoord
25 Vader
26 Vochtig koud
28 Reintje
29 Einde van een gebed
31 Droefheid

Verticaal:

1 Kwaad
2 Vis
3 Spil
4 Inrichting, waarmee een voertuig tot stilstand wordt gebracht
6 Diereverblijf
8 Reeds
9 Glanzende verf
10 Lichte haarkleur
13 Bootje
14 Gehard ijzer
16 Iemand, die men aan tafel heeft genood
21 Boom
22 Groot strijkinstrument
24 Kippeprodukt
25 Overzetvaartuig
27 Jong schaap
28 Op grote afstand
30 Moeder

DICKIE DAPPER

De gouden kraag

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.